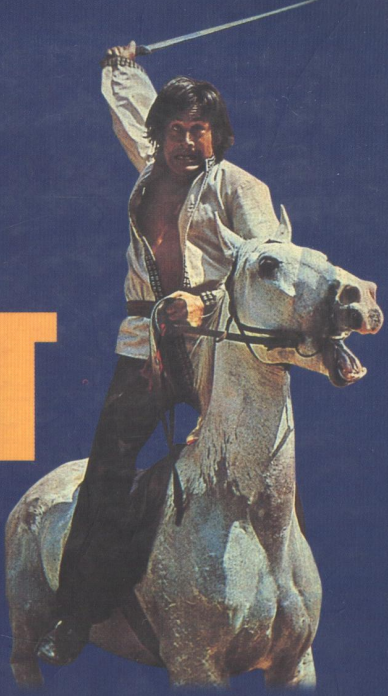
CÜNEYT ARKIN

ADINI UNUTAN ADAM

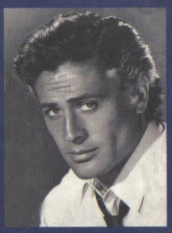

KABALCI

CÜNEYT ARKIN

ADINI UNUTAN ADAM

"Bir yerlerde Steve Arkın, George Arkın, başka bir yerde Fahrettin, çok uzaklarda Lee Arkın, yakında Cüneyt Arkın.... Benim 'adım' bile yok."

Cüneyt Arkın, "Sevdalı Bir Artiz'in Anıları"nda kaybettiği adının izini sürüyor. Amerikan generallerine ok ve yay eşliğinde "rahat, hazır ol" talimi yaptıran, yedi metre yüksekliğe sıçrarken parende atıp iki el ateş eden, tek başına bir orduyu devirip Emel Sayın'dan temiz bir sopa yiyen, acil servis ve film setleri arasında mekik dokuyup ölümle oynayan bu adam kimdi?

Yeşilçam, Neriman, Kemal Sunal, "gözleri ömre bedel" Türkan Şoray, sokak çocukları, Cemal Süreya, kadınlar, binbir yüz ve aralarından tedirgin bir yüz:

Adını Unutan Adam....

ISBN 975-8240-36-4

9 789758 240364

CÜNEYT ARKIN

ADINI UNUTAN ADAM

KABALCI YAYINEVİ: 174

SİNEMA DİZİSİ: 4

Cüneyt Arkın
Adını Unutan Adam
© Kabalcı Yayınevi, İstanbul 2001

Teknik Hazırlık: Zeliha Güler
Ofset Hazırlık: Altuğ Güzey (Figür)
Kapak Düzeni: Serdar Bal
Yayına Hazırlayan: Mustafa Küpüşoğlu

Birinci Basım: Haziran 2001

Baskı: Yaylacık Matbaası
Mücellit: Yedigün Mücellithanesi

KABALCI YAYINEVİ
Himaye-i Etfal Sok. 8-B Cağaloğlu 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 526 85 86 Faks: (0212) 513 63 05

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
Cataloging-in -Publication Data (CIP)
Arkın, Cüneyt
Adını Unutan Adam
ISBN 975-8940-36-4

CÜNEYT ARKIN

ADINI UNUTAN ADAM

KABALCI YAYINEVİ

Kınalı elleri böğründe ölen ablama.
Bir kerecik sahiden güldüğünü görmediğim anama
Ve karıma

İÇİNDEKİLER

Önsöz 9
Erkek Adam 11
Bir Başka Erkek Adam 12
Adını Unutan Adam 18
Sevdalı Bir Artiz'in Hatıraları 22
Hanım Şarkıcının Poposu 28
Sonra Haykırdım; Ben Cüneyt Arkın Değilim, Ben İnsanım 31
Cüneyt Arkın, Gene Dağıttı 35
Ben De Allah Kuluyum 45
Artık Hiç Kimse Bana Acı Veremez 49
Sosyal İçerikli Bir Gece 52
Paris'te, Ajda Pekkan'a Atımla Gittim 55
Kemal Sunal Neden Öldü? 60
Öpmeyeceksen, Yare Dudak Uzatma Sevgili 62
Gözlüklü Mamçakoğlu 65
Her Kadına Hammal Cüneyt Arkın 67
Cüneyt Arkın'ı Da Döverler Abi! 70
Hayat'ta Bile Yalancıktan Ölürüz 73
Memleketim Memet 75
Memleketim Cüneyt 77
Aşk Avcısı 78
Kendinin Avcısı Cüneyt 79
Lüks Ev 86
Yıllar Önce 100

Yıllar Sonra 101
Çiçeksiz 108
Parayla Satılan Çiçekler 110
At ile Kale Duvarı Nasıl Delinir? 111
Emel Sayın Kabadayı Cüneyt Arkın'ı Nasıl Dövdü 115
Erkeklik Öldü Mü Be! 118
Yengemiz 121
Bıyığını Kaybeden Savaşçı 125
Alavere Dalavere Cüneyt Arkın Nöbete 128
Cüneyt Arkın Tarık Akan Olunca 131
Çile Çekmek Kaderimdir 133
Mazi Kalbimde Bir Yaradır 138
Adını Hasret Koydum 141
Yarı Amerikanca, Yarı Türkçe Gülümsedim 144
Türk'ün Kürdanı ve Alman Tarihi 148
Neriman'ın Kaşları 151
Bir Kere Bile Öpmeden Kadın Nasıl Hamile Bırakılır? 154
Yersen, Adama Yedirirler Abi 157
Her Zaman Ölümle Oynadım 160
Eski Bir Hayal 164
Yabancı Dil Bilmemenin Faziletleri 167
Ölümü Yaşadım, Sonra Dirildim 170
Kadının Fendi, Cüneyt Arkın'ı Yendi 172
Türkan Şoray'ın Gözlerine Bakan Ölür Cüneyt'te Ölür 175
Yüzelli Karılı Cüneyt Arkın 178
Türk Sineması, Çirkin, Şişman Kadınları Bile Genç Güzel Birer Fıstık Yapabilir 180

Arkadaşımın Islığı ya da Figüranın Aşkı 183
Ah! Nerede O Eski Atlar, Ya Kadınlar! 186
Açlıktan At Küçüldü Bakıcısı Büyüdü 189
Tecavüzcü Coşkun'a Kim Tecavüz Etti 193
Türkiye'de Kaç Sanatçı Kaldı 195
Cüneyt Arkın'ın Kirli Çamaşırları 198
Vatan'ın Sera Aydınları 202
Polis Cemil'i Bir Simide Mahkum Ettiler 204
Hikâyeler: Uslu 223
Masa 228
Onyedi Ağustos Depremi 235
Birinci Balkon 237
Türkiye Gazetesinde Yazılan Köşe Yazılarından Bazıları:
Yaşama Sanatı 240
Vatanımızın Geleceği 243

KARIM

Neye değse elin, sevgi olur
Öyle bir güzelsin ki.
Bir damla göz yaşın bile
Çiçek olur.

Biliyor musun
Sen herşeysin.

14-2-99

ÖNSÖZ

Cüneyt Arkın belgesini çekmek için, yüzlerce filmini izlerken, ilk defa "kendimle" göz göze geldim.

Canlandırılmış onca hayatın içinde kaybolup gitmiş sahici bir hayatın küçücük, acılı izlerini fark ettim.

Sonra, sinemaya başladığım ilk günden, bu güne kadar hakkında yazılanları, Cüneyt Arkın resimli haberleri içeren sayısız gazete küpürleriyle dolu dosyaları büyük bir dikkatle, sırayla tarayıp okumaya başladım.

Resimlerdeki yüz ifadelerimi çözmeye çalıştım.

Dört duvar arasında, kendimle baş başa kalarak haftalarca uğraştım. Kendimi arıyordum, bulamadım.

Beni asıl hayrete düşüren, binlerce sayfa tutan bu Cüneyt Arkın haberlerinde, yazılarında "samimi bir hatıra"nın bile olmayışıydı.

Resimler, haberler, dedikodulardan ibaret bir hayat....

Çaresiz, ciddi yazılarımı bir tarafa atarak, çocukluğumdan bu yana yazdığım defterler dolusu hatıralarıma, şiirlerime, hikâyelerime döndüm.

İşte onlarda ben vardım. Ama hangi sayfayı açsam karşıma çıkan hüzün, keder ve yalnızlıklardı.

Korkunç bir inatla acılar biriktirmişim.

Biraz zor gelse, biraz korksa, çocukluğundan başka hiçbir şeyi olmadığı için hep çocukluğuna kaçıp, sığınan genç bir adam...

Memleketin, insanının, hayatın "hakikatları"ndan kopuk, bencil bir sanatçının sayıklamaları...

Oysa ne günler yaşıyorduk.

Hayatın duygusunu, heyecanını, şiirini bitirmiştik.

Öylesine büyük yalanlar, kandırmacalar içinde yaşıyorduk ki "insana giden yolları" kaybetmiştik.

Umursamazlık, vurdumduymazlık, bananecilik, bencillik yüreklerimize çöreklenmişti.

Hırsızlığın, namussuzluğun, rüşvetin, alçaklığın ve ihanetin hükmettiği bir sistemin kölesi olmuştuk.

İşte bu durumda, birinin, çok iyi bildiği mesleğinin hatıralarının gerisinde yatan insan, hayat, sanat, sanatçı ve memleket resimlerini göstermeye çalışması ne kadar işe yarar bilemiyorum.

ERKEK ADAM

Erkek adam,
1937'de doğdu
hiç uçurtması olmadı

sigarasıydı gençliğinin
hiçbir kadını sevmeden içti
iki mektup dışında
pek konuşmadı
çocukları sevdi yalnız,
burnundaki çilleri
saya saya
yıllar geçti

galiba evlendi
çocuksuz
1990'da öldü
tam yüreğiyle
tüfekleri vururken...

1955

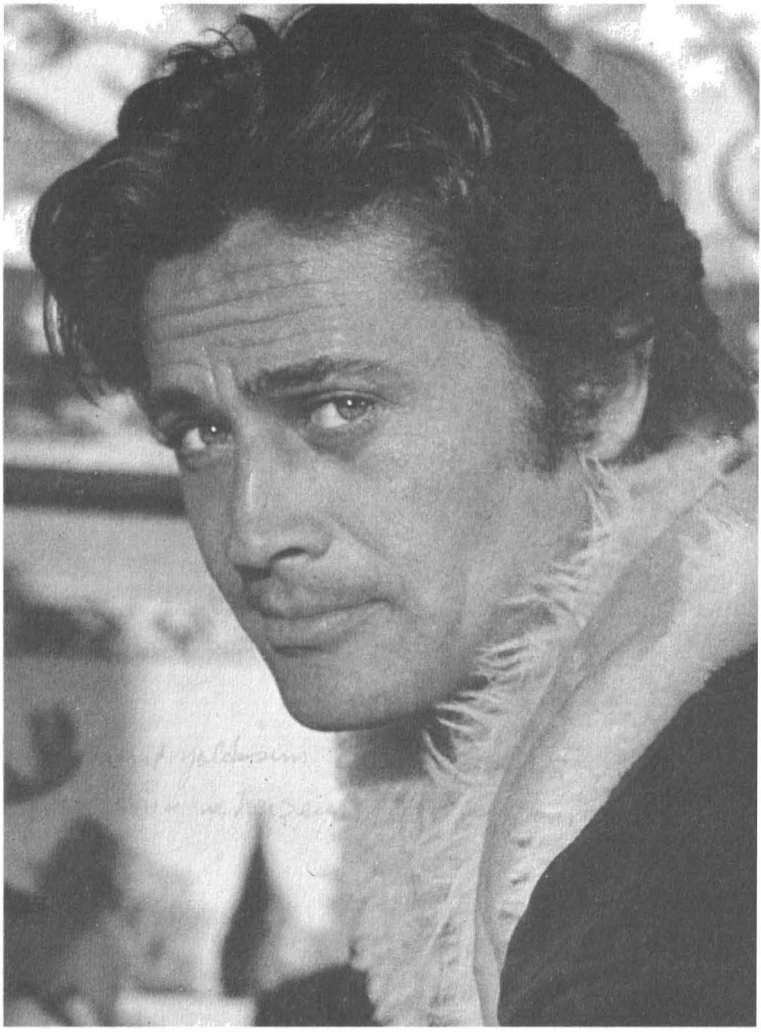
BİR BAŞKA ERKEK ADAM

Cüneyt ARKIN
erkek adam
1937'de doğdu
hiç uçurtması olmadı

sigarasıydı gençliğinin
hiçbir kadını sevmeden içti
senaryolar dışında
pek konuşmadı.
çocukları sevdi yalnız,
burnundaki çilleri
saya saya
yıllar geçti.

galiba evlendi
aşksız,
1985'de öldü
tam yüreğiyle
tüfekleri vururken
ve de
"nayır, nolamaz" derken!

ölüm sebebi;
çok film çevirmekten.
1985

Karıma imzaladığım ilk resim.

Koyun sağan Anam, Babam ve Ablalarım.

Annem, Babam ve Ölen Ablam.

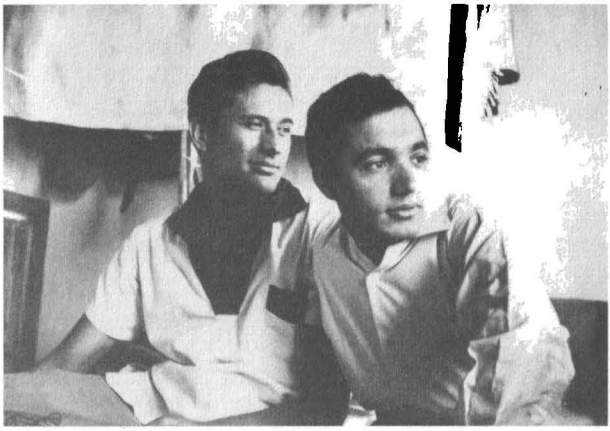
Eskişehir Necati Bey İlkokulu

Ortaokullu Fahrettin
Eskişehir Lisesi / Ortaokul

Moliere'in, *Hastalık Hastası* oyun kadrosu. Eskişehir Lisesi.

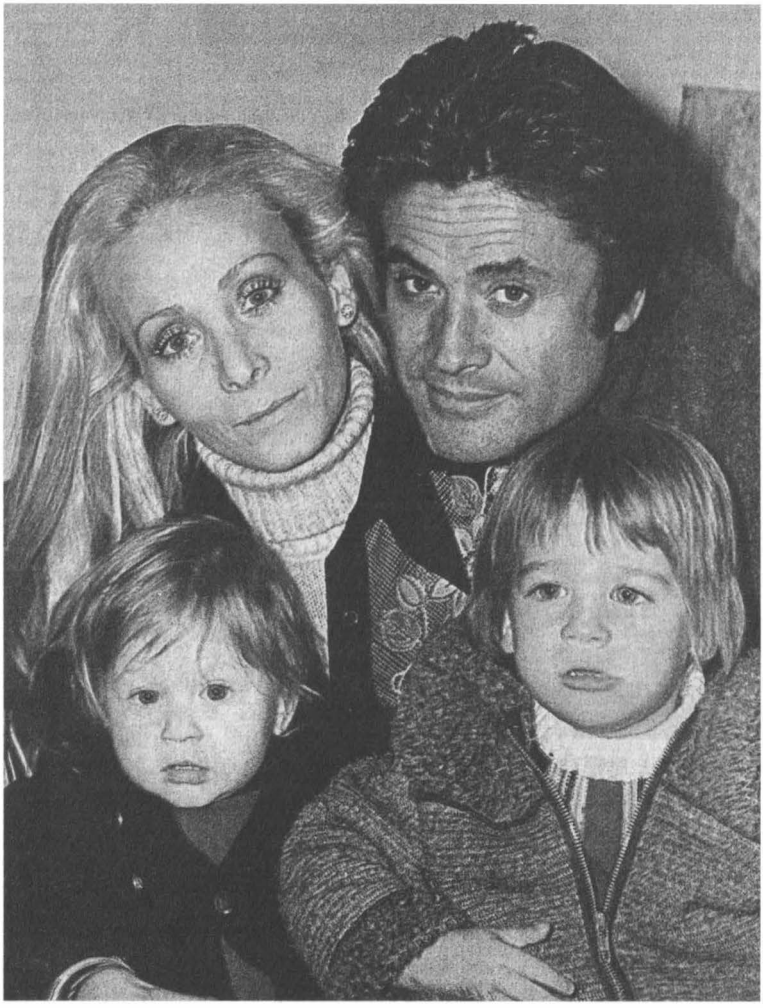
Tıp Fakültesi
Bekar
odasında,
iki arkadaş.

Yedek Subay Sıhhiye Okulu,
56. Dönem, İzmir.

İstanbul Tıp Fakültesi, Dahiliye Dersi

Arkın Ailesi

ADINI UNUTAN ADAM

Yaz güneşi o kadar bezdiriciydi ki adam yüzüne konan sineği kovmaya üşeniyordu. Eski püskü bir otel odasıydı. Galiba günlerdir aynı sandalyede oturmuştu. Önünde, tahta araları yemek artıklarıyla dolu bir masa vardı. Birkaç sinek iri bir yağ damlası üzerine üşüşmüştü. Hepsi bir arada iri bir böcek gibiydiler. Galiba adam günlerdir bu sineklere bakıyordu, hem de hiç kıpırdamadan. Odada hareket eden sadece güneşin gölgeleriydi. Her şey o kadar sessizdi. Ve adam hiçbir şey düşünmüyordu, çünkü zaman yoktu. Gölgelerin hareketi sadece bir hayaldi, vardı ama yoktu. Zaten mekânı da yok etmişti. Aslında hiçbir şey yoktu, adam bile.

Bu adam benim kahramanım; onun için kitap yazacağım. Çünkü onda kendimi görüyorum. Varım, ama yokum. Siz beni görüyorsunuz, çünkü beni çoğaltıyor. Her yerde o kadar "çok"um ki çoğaldıkça azalıp yok oluyorum.

Bir yerlerde Steve Arkın, diğer yerde George Arkın, başka bir yerde Fahrettin, çok uzaklarda Lee Arkın, yakında Cüneyt Arkın....

Benim "adım" bile yok.

Aslında beni öldürdüler, ben de kendimi öldürdüm; hem de sinekler kadar çoğalarak... Benim kadar yaşlı dostlarımla bir araya geldiğimizde, ilk öptükleri kızları anlatıyorlar. Ben hâlâ "ilk öpmediğim" kızları arıyorum. O kadar çok kadın sevdim ki zaten yoktular, hiç olmadılar.

Hepsi benim gibi birer hayaldiler.

İnsan sevildiği kadar var olurmuş, beni kimse sevmeye cesaret edemedi ki! Tarifsiz büyük kalabalıklar içinde yapayalnızım. Oysa

ben, kitabımın kahramını gibi "Tek"liği arıyordum. "Tekliğim"de kendimi bulucaktım. Oysa o kadar çoğum ki. Bir hatıra bile değilim, hatırayı geç, bir hayal bile değilim. Hep bir resim olarak kaldım. Romanımın kahramanı gibi yıllardır hiç kıpırdamadan aynı sandalyeye oturuyorum. Hep aynı sözleri söylüyorum. Aynı elbiseleri giyiyorum. Yıllardır saçım hiç bozulmadı, sakallarım uzamadı. Hep aynı yerlere bakıyorum. Masanın üzerine hep aynı çicek duruyor, hep aynı zamanı yaşıyorum. Etrafımda aynı insanlar, eşyalar; yaşıyor gibiyim, aslında ölüyüm.... Varım, ama yokum; çünkü bana dokunamazsınız. Ben kendime dokunamıyorum ki, yüzüme konan sineği bile kovamıyorum.

Arkadaşlarım ilk aşklarından bahsediyorlar, hatıraları var. Ben bir hatıra bile olamadım.

Bazı kadınlar, fahişeler, gençlik, kızlık, evlilik resimlerini gazetelere, yahut naylonlara sarıp göğüslerinde taşırlar. İki kadeh atıp efkârlandıklarında, o resimleri çıkarıp gösterirler. Sardıkları gazete kâğıtları da, resimler de yıpranmış, eskimiş, sararmıştır.

Lime lime olmuş, yüzlerce sarhoş elinde dolaşa dolaşa kirlenmişlerdir. İnsanın içini parçalayacak kadar kederli bir şeyler vardı bu resimlerde....

İşte ben bu resimler gibiyim.

Bir gün o, eski, sararmış resimler bir yerlerde unutulacak. Birileri, belki sarhoş biri bulup şöyle bir bakacak.

"Lan bu Cüneyt Arkın değil mi?"

"Galiba" deyip geçecek.

Galiba....

Bu kitapla uzun, sonu belirsiz bir yolculuğa çıkıyorum. Doktor Fahrettin Cüretlibatır'ı arayacağım.

Babam, kollarımda ölürken son anda annemin, "karısının" adını söyleyip veda etmişti.

Ben de son nefesimi verirken önce karımın adını söyleyeceğim ve sonra da şöyle diyeceğim.

"Cüneyt Arkın, haydi eyvallah."

Iran basınında Fahrettin hakkında çıkan bir yazı.

Die Todeshand des Lifangtu

Lee Arkin — Ingrid Stoones — Wang Li — Helene Pou
Lu Wing — Hüseyin Zan — Torgut Ötzan — Ming Shen
REGIE: Victor Lam

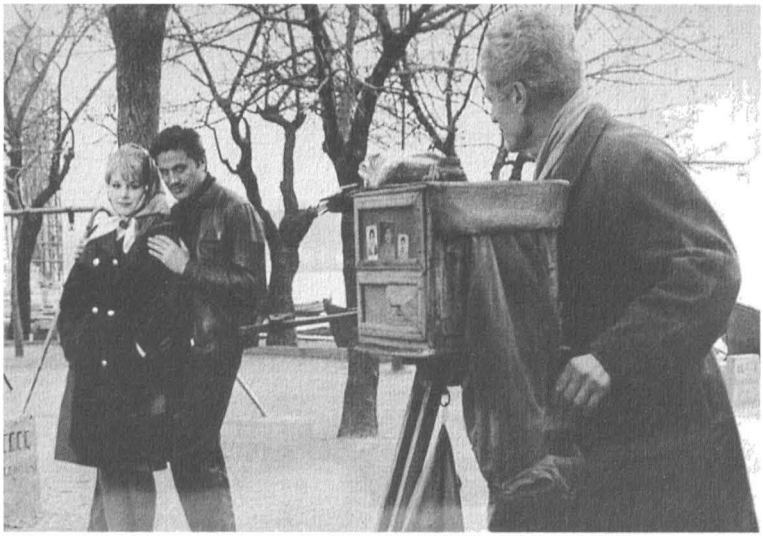
Uzakdoğu'da Cüneyt Arkın'ın Lee Arkin oluşu.

SEVDALI BİR ARTİZ'İN HATIRALARI

fidan gibi bir delikanlı
kara sevdaların sevdalısı
üstelik bıçkın
ve de aşık
mürdüm eriği gözlü bir kıza
bıyıklarına çığ düşmüş
gün doğusunun aydınlığında
üstelik sevdalı
zerdali çilli bir kıza

mahpus yatmış
sardunya çiceği uğruna
silah sıkmış filmlerinde
sevda adına

kınalı anası dertli
bu adam hiç mi adam olmayacak
babası gibi ölürken
bütün hatıralarını götürecek

Dr. Fahrettin, *Gurbet Kuşları* filminden sonra Cüneyt Arkın oldu.

İlk filmim *Gurbet Kuşları*.

İkinci filmim; *İstanbul Sokakları*

Hayat Kavgası

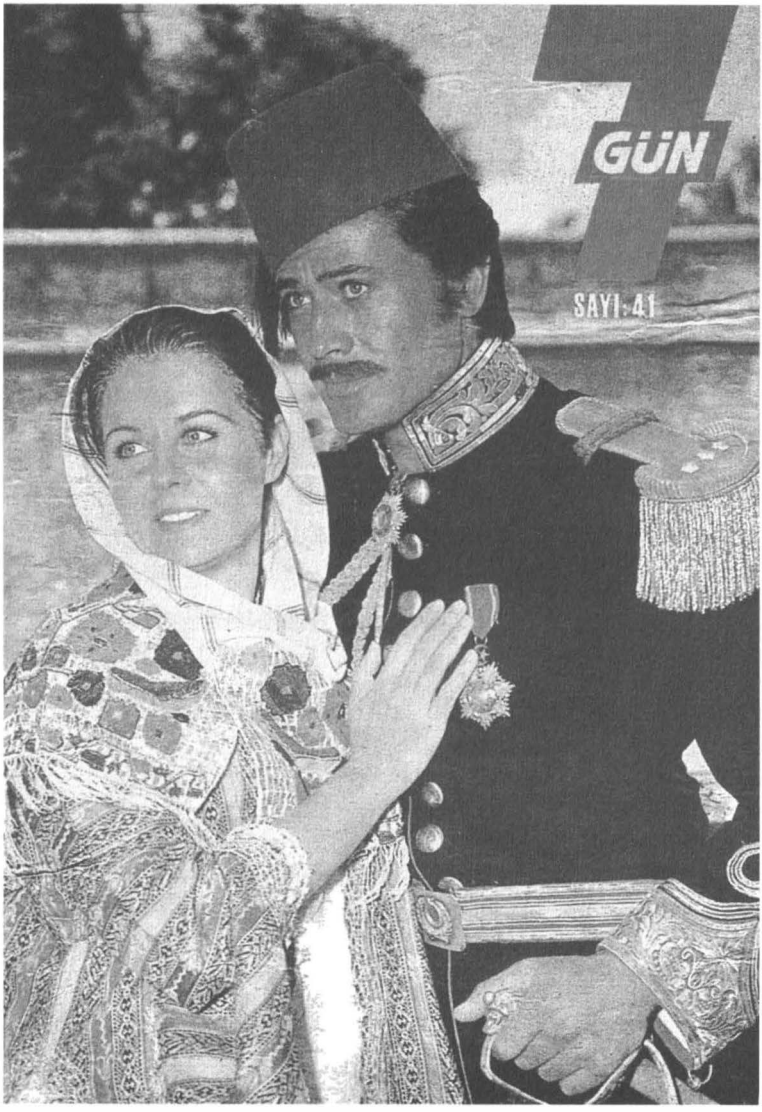
Fakir Gencin Romanı

Cici Gelin

Sevdam

Vatan ve Namık Kemal

HANIM ŞARKICININ POPOSU

Kuşadası'ndayız. Bahar çiçeklerinin her renkten dalları, türlü kokuları ve tatlarla pencerelerden odalarımıza kadar giriyor.

Ünlü bir şarkıcı kadın, filmin başrolünü oynuyor.

Ben de jönüm, ama adım pek geçmiyor. Çünkü devir başka bir devir; filmde cömertçe popolarını gösterenler baş tacı ediliyor.

On gündür çalışıyoruz. On gündür filmde meşhur şarkıcı hanımın poposu oynuyor.

Bizler de seyrediyoruz.

O gün filmin en "acıklı" sahnesini çekeceğiz. Ben kana kana ağlayacağım ki, seyirci de ağlasın. Yüreği parçalansın, acıdan kafasını koltuklara vursun, üstünü başını yırtıp feryatlar etsin.

Ben konsantremin en yüce noktasındayım. Günlerdir kendimi bu sahneye hazırladım. Çünkü başka çarem yok. Çünkü koca filmde kendimi gösterebileceğim tek sahne, bu sahne. İçim dışım gözyaşı oldu. Motor sesini duydum mu, yaz yağmuru gibi boşalacağım.

Herkes hazır, ben yarış atları gibi hazırım.

Hanımı bekliyoruz.

Geldi. Üzerine bir şey sarmış. Yönetmen oturacağı yeri gösterdi. Hanım şarkıcı şöyle hepimizi bir süzdü. Sonra üzerindekini çıkardı. Oturdu. Oturmasıyla altına giydiği çocuk eli büyüklüğündeki bikinisi de görünmez oldu.

Karşımda kala kala kocaman, dolunay gibi bir popo kaldı.

Rejisör "Motor" dedi.

Herkes kana kana, doya doya, içim parçalana parçalana ağlamamı bekliyor. Ama bende tık yok.

Korkunç bir sessizlik var.

Rejisör bağırdı. "Ağla!"

"Ağlayamıyorum," dedim.

"Oynamaya başla ağlarsın," dedi rejisör.

"Oynayamıyorum" diye cevapladım. "Ben bir sanatçıyım. Karşımdaki oyuncu oynarsa oynarım."

Rejisör vıcık vıcık yağ dolu, hanım şarkıcıya döndü.

"Lütfen oynayın" dedi. "Belki sizden etkilenir de ağlar."

Hanım şarkıcı şuh, kendine güven dolu kıpırdadı ve poposunu oynatmaya başladı. Ve ben başladım şakır şakır ağlamaya, öyle içten, öyle yürekten, öyle acıklı ağlıyorum ki baktım setteki herkes ağlıyor.

Az sonra rejisör de ağlamaya başladı.

Gözyaşı ve hıçkırıkla boğuluyoruz.

Set amiri Sonay üstün başını parçalıyor.

Işıkçılar feryatlarla kafalarını lambalara vuruyorlar.

Pencereden bizi dikizleyen Kuşadalılar bile ağlıyor.

Kameraman iki de bir gözyaşıyla dolan vizörünü siliyor, sonra gene başlıyor içine çeke çeke ağlamaya.

Türk sinema tarihi boyunca akıtılan gözyaşının birkaç misli gözyaşını, orada elbirliğiyle akıtıyoruz.

Gerçekten öylesine içten, öylesine büyük acılar ve kederlerle ağlıyorum ki herkes etkilenmiş, ağlıyor.

Oysa ben hem kendi halime, hem de Türk sinemasının haline ağlıyorum.

SONRA HAYKIRDIM;
BEN CÜNEYT ARKIN DEĞİLİM, BEN İNSANIM

Çok güzel bir kadındı. Her güzel kadın gibi mağrur, kendinden emin içkisini yudumluyordu. Serçe gibi elleri vardı, her an incinecekmiş gibi korkudan inceden inceye titreşiyorlardı. Devamlı onu izliyordum. Üçüncü bardağı da dipledikten sonra, ilk açığını verdi. O mağrur, kendinden emin haline hafiften, bir şeylerden intikam almak ister gibi bir küstahlık gelmişti. Koyun gözleri gibi sevimli, sımsıcak, şartsız bağlılık ifadesi ile dolu gözlerindeki bakış değişiyordu.

Giderek zulüm dolu, kıyıcı bir dişiye dönüştü.

Hayatımda ender rastladığım çok güzel kadınlardan biriydi. "Bakmaya kıyamazsın" denilenlerdendi. Ama ben inadına bakıyordum.

İçkisinden büyük bir yudum aldı, sol bacağını sağ dizine koyarken, aç, doğurgan, dişi, eti, dolgun, kıpır kıpır kalçalarına kadar açıldı.

Bana acı çektirmek istiyordu. Çok gençtim, ama bu tür zorlu imtihanları hep başarıyla atlatmıştım.

Ama bu kadının dayanılmayacak kadar iştahlı bir eti vardı. İçkisini yudumlamıyor, kalın çok biçimli dudaklarıyla sömürüyordu. Sonra bir gül çiçeği yaprağı kadar zarif, dokunsan güzelliği eskiyecekmiş hissi veren pembe diliyle bardağa bulaşan rujlarını yalıyordu.

Açık, saçık, müstehcen bir davetti bu "Bereketli, cömert, hür, iştah açıcı bir malım" demek istiyordu. Üstelik korkunç samimiydi.

Dolgun etlerini dalgalandırarak ayağa kalktı. Yanıma geldi, sarıldı. Baştan ayağa yatak kokuyordu. Dişi, ağzı soluk soluğa kulağıma yaklaştı. Çok derinden fısıldadı.

"Beni istediğin gibi al"

"Ne demek bu" dedim.

"Eşek," diye inledi.

Minicik elleri, serçeler gibi etimde çırpınmaya başladılar. Tarifsiz açtılar.

Solukları da açtı. İnliyordu.

"Neden benimle buluşmak istedin?" diye sordum.

Bir an elleri kasıldı. Sonra öfkeyle tırmıkladılar etimi.

"Aptal," dedi.

"Anlatacak mısın?"

"Neyi?"

"Neden benimle buluşmak istedin"

Sinirli kalktı. Gidip kendisine içki aldı. Uylukları, kalçaları siyah dar eteğinin esaretinden kurtulmak ister gibiydiler. Kuğu boynu gibi incecik beyaz omuzları vardı. İlk yudumunu orada aldı. Sonra dönüp bana baktı. Gözleri koyun gözleri gibiydi, öylesine mahsun, kendisini erkeğine bırakmış.... Kaderine razı....

"Seninle değil," dedi.

Dişi, büyük ağzını hüzünle büzdü. "Seninle değil, ben Cüneyt Arkın'la buluştum."

Ben kederle gülümsedim.

"Biliyorum," dedim.

"Ne de olsa doktorsun."

"Kalbi kırık insanları tanırım," dedim.

Bir kız çocuğu gibi şımardı. Ona yakışıyordu.

"Vay anasına be," dedi.

Pembe diliyle, etli dudaklarını istekle yaladı.

"Sen neymişsin de haberimiz yokmuş."

"Yeni mi öğrendin?" diye sordum.

Dalgındı. Fısıldadı.

"Neyi?"

"Kocanın seni arkadaşınla aldattığını."

Koyun gözlerine bir dehşet ifadesi gelip gitti. Sonra korkulu, çaresiz bakakaldı.

"Sen de Cüneyt Arkın'la yatarak kocandan intikam alacaksın,"

dedim.

İşte o an, her şeyiyle bana teslim olmuş bakan gözlerindeki yaşları fark ettim.

Bir serçe gibi titriyordu.

Vurulmuş bir serçe gibi, avcı da bendim. Ya da kocası....

"Ben neyim?" dedim.

"Farzedelim Cüneyt Arkın'la yattın. Kocandan intikamını aldın, sonra çekip gittin....

Peki ben ne olacaktım? Sen rahat, intikamını almış, çekip gittikten sonra ben ne olacaktım?"

Şimdi hiç utanmadan, çocuklar gibi hür ağlıyordu. İçim acı doluydu.

"Ben neyim?" diye sordum.

"Bir intikam, bir seks aleti miyim?"

Fırladım sokağa çıktım, gücümün yettiğince haykırdım.

"Ben Cüneyt Arkın değilim, ben insanım.... Ben insanım...."

CÜNEYT ARKIN, YİNE DAĞITTI

Bahar geldi, tatlı tatlı esiyor, çivit mavisi denizin üzerinden beyaz bir bulut kümesi geçti.

Tarabya'dayız, çekim hazırlıkları yapılıyor. Ben kıyıda dolaşıp, insanlara gülümsüyorum.

Şimdi olduğu kadar yaşlı değilim, genç de değilim. Ama gene de içim kıpır kıpır, yüreğimden şiirler geçiyor. Tam o sırada yoksul, garip bir çocuk sesi duydum.

"Boyayalım abi," dedi.

Acı çekmiş, aç kalmış kimsesiz çocukların sesleri bir tuhaf olur. İnsanın içini acıtır.

Kederlendirir.

Oradaydı. Kıyıya yakın ağacın dibine adeta çökmüştü. Bana, kocaman sonbahar yaprakları renkli gözleriyle hayran hayran bakıyordu.

Sadece gözleri kocamandı. Çelimsiz, kara kuru, iskelet gibi bir vücudu vardı.

Sadece gözleri çocuktu.

Yüzü, vücudu çok yaşlıydı.

Elbiseleri yırtık ve kir içindeydi.

Kendisi gibi eskimiş boya sandığı üzerine ayağımı koydum. İnce, yaşlı ağzı birden çocuklaştı. Kemikli, kara minicik elleriyle, tarif edilmez hünerler göstererek ayakkabımı boyamaya başladı.

Yavaş yavaş arkadaşları etrafımıza toplandı.

Birbirlerine çok benziyorlardı. Aynı sefalet...

Boyama işi bitti. Parayı uzattım. Dağınık saçlı kafasını kaldırdı.

Kocaman bal gibi gözleri öyle mahçuptu ki.

"İstemez abi," dedi.

"Al oğlum," diye ısrar ettim.

Yiğitçe başını eğdi,

"Ben Cüneyt abimden para almam."

Sesi sevimli ve dostçaydı.

"Al oğlum," dedim.

"Benden zengin misin?"

Hiçbir hareket yapmadı. Yukarıdan, terk edilmiş bir serçe yavrusu kadar zavallı görünüyordu.

Hemen arkasındaki çocuk, "Yıkılmayan adam, yıkılmayan adamdan para almaz," dedi.

Yanımdaki bana döndü. Boynu incecikti. Bir kız çocuğu gibi sevimliydi. Kirli, bir avuçluk yüzü çöplükteki martı beyazlığındaydı.

"Senin *Yıkılmayan Adam* filmini gördükten sonra Mehmet erkek oldu," dedi.

Gizli bir gülüşme oldu.

Mehmet'in aç, minik vücudu dikildi.

"Ne sandın lan, şıkıdım Ali," dedi. "Sen de o filmden sonra arakçılığı bırakmadın mı?"

Şıkıdım Ali'nin bir kız çocuğu gibi küçük yüzü dehşetli bir isyanla gerildi.

Çocuk gözleri, öldürmeye hazır bir yetişkin insanın gözleri gibi nefretle parladı.

"Şıkıdım sensin lan," dedi.

Mehmet fırladı. Arkadaşları onu tuttu. Ali'yle kin dolu bakıştılar.

Ürperdim. Ali'nin saf, günahsız, tertemiz yüreğini dolduran isyanı, nefretle parladı.

Belli ki, bu çocuklara tecavüz edilmişti. Sapık herifler, lüks arabalarıyla gelip ceplerindeki dolarlarla onların çocuk dünyalarını, rüyalarını, hayallerini, yok edip ruhlarını kirletmişlerdi. Biraz irice bir oğlan Ali'ye çıkıştı.

"Mehmet o işi bıraktı," dedi.

"Ben de bıraktım" dedi Ali.

Mehmet, yaşlı bir adam gibi iç çekti. Kederli bir sesle, "Yıkılmayan Adam'ım ben," dedi.

"Boyun eğmem, kaderime razı olmam. Beni ezeni ezerim."

Ali, ağladı ağlayacaktı.

"Bende ölürüm boyun eğmem. Yıkılmam kimsenin önünde diz çökmem. Aç kalırım kimseye yalvarmam, dayanırım."

Yıkılmayan Adam filminde bu sözleri ben söylüyordum.

Çöplükteki martı beyazı yanağına bir damla gözyaşı aktı. Kirlerin içinden süzülüp yere düştü.

İri oğlan, "Bunlar senin filmlerinden sonra bu işleri bıraktılar Cüneyt abi" dedi.

Hemen yanındaki "Bende arakçılığı bıraktım" dedi. "Aç kalırım ama çalmam."

Öteki "şarap parasını nereden buluyorlar" diye dikleşti.

İri olan "Ne iş bulsa yapar" dedi. "Bende hapçılığı bıraktım."

Hepsine tek tek baktım. Her namuslu erkek gibi öylesine cesurdular ki...

Hepsi çocukluk arkadaşıydı. Hepsi benden binlerce kere daha fazla "Yıkılmayan adamlar"dı.

Yeşilçam'ın yalnızlık aktörlerinden Cüneyt Arkın için prodüktörler "O da şöhret hastalığına yakalandı" diyorlar. Çünkü: hadiseler de bunu doğrular mahiyette olmuş yapımcıların hak vermemek elde değil...

Aktör, skandalları ile yapımcıları da oldukça güç durumda bırakıyor

Cüneyt Arkın son bir ay içinde peşpeşe yaptığı skandallarla Yeşilçam'da büyük prestij kaybına uğramıştır. Ünlü prodüktörler "Gittikçe deliriyor. Şöhret hastalığına yakalandı. Böyle devam ederse Orhan Günşiray'ın, Göksel Arsoy'un akıbetine uğrar" demektedirler.

Gerçekten de yeni gelinini istemediği için babasına kızan bu yüzden orta zamanlarını iki yıpratıcı para mücadelesi eden elini iki ay çalışmayacak derecede sakatlayan Cüneyt Arkın, daha sonra gözdiği Kuşadası'nda da olayların sebep olmuş, orada bulunan herkese "Demek Cüneyt Arkın bu adam!" dedirtmiştir.

YILMAZ GÜNEY'DEN SONRA...

Şu anda Yılmaz Güney'den sonra Türk sinemasında ikinci durumda olan Cüneyt Arkın, neden bu şekilde hareketli, tehlikeli bir hayatı sürdürmektedir acaba? Bir yazının bu sorunun cevabını Cüneyt Arkın'ın kendisinin de veremediğini söylemekle, sizlerine şunları eklemektedir:

"Cüneyt'i rahatsız eden bir şeyler var içinde. Çok içiyor. Devamlı kavga etmek, dövmek istiyor. Birçoğunun intikam almak istiyor. Ama kimden? Acaip pelteğimsi duygular içinde kıvranıyor. Yeni aşk da mutlu edememiş onu."

Bu arada birçok film şirketi de Cüneyt Arkın'ın piyasalanması yüzünden filmlerini bitirememekle, bu sebepten büyük kayıplara uğramış bulunmaktadırlar.

Yeşil Ayna 3/4/76

Birkaç filmle hayatlarının değiştiğini sanan çocuklar.

Ufacık bir ümide nasıl da dehşetli muhtaçtılar.

Oradan kaçtım. Koştum, koştum....

Sonra Sarıyer'de kendimi denize attım.

Ertesi sabah, "Malum gazeteler" şöyle başlık attılar:

"Sete alkollü gelen Cüneyt Arkın yine dağıttı."

Bir dev aktör göz göre göre kötüye gidiyor

Cüneyt Arkın'ı uçuruma sürükleyen iki tehlike: İÇKİ VE KADIN

CÜNEYT ARKIN'DEN AİLE HAYATINDAN İÇ MESUT FASLO

Özel hayatı da tıpkı bu filimlerdeki gibi...

CÜNEYT...NE KENDİNE AYAK...

...NE DE TÜRK SİNEMASINA

Fahrettin Cüreklibatır'ın Dramı

CÜNEYT ARKIN ZOR DURUMDA

Şirket sahipleri çeşitli bunalımlar içerisinde işleri aksatan aktöre cephe aldılar

İşlerin daha bir ortam içinde "Gizli" sahibi evlendiği bahsına çıkan, yaralı eli yüzünden çok geçmeden geri dönen CÜNEYT ARKIN'ın, yaralı bıraktığı filmlerden dolayı şirketler cephe alıyorlar. "Ateş püskürmüş" başlamışlardır. Sevdiği kadına kavuşmak için, sefenelerine karşı olan kendi ailesini güçsüzlüğü, hırsını alamayarak canları yumruklayan ve sağ elinin ikici şekilde yaralanmasına, parmak sinirlerinin kesilmesine sebep olan bunalımlar içinden aktöre, ilgisi başka bir film şirketleri "Hiç yoktu CÜNEYT... Bir daha kolay kolay bulunduğu doğrulamazsın" demektedirler.

CÜNEYT ARKIN'ın eli yaralandıktan sonra, kalbi ihtiyaç hastanede ameliyatı yapan doktorlar, en az bir iki ay sargıda kalacağını, bu süre içinde çalışmasının gerekliğini, elini kullanamamasından böyle büyük ümitler doğuracağını belirtmişler, bunun üzerine moralı iyice bozulan aktör, "Gizli"yi evlendiği ikinci eşi BETÜL İŞİL'ı yanına alıp gitti İzmir ve Kuşadası'nın yolunu tutmuştu... Ancak yapılan tedaviye rağmen ARKIN'ın acısı dinmemiş, yaralı elinin verdiği acıya daha fazla dayanamayarak tedavisini İstanbul'da devam etmek üzere bayanın yanında kısa bir süre kalmıştı.

İstanbul'a dönüşünden sonra evliliğini güçleştiği ailesine karşı da zor durumda kalan CÜNEYT ARKIN, şirket yetkilileri tarafından karşılaşılan iyice güçlenmiş bir hale gelmiştir. CÜNEYT ARKIN'ın elinin kesilmesi yüzünden, Erman Film'in bir buçuk milyon lira yatırım yaptığı renkli sinemaskop film de yarım kalmıştır. Beklenmedik kaza ARKIN'ın bundan sonraki filmlerinin tarihini de etkiliyor etmiş ve film prodüktörlerinin aktöre karşı cephe almalarına yol açmıştır.

Cüneyt Arkın Betül İşil'la birlikte İzmir'de dolaşırken...

Filmcileri güç durumda bıraktığı için şirketleri üzerine çeken [illegible] ile birlikte

Cüneyt Arkın'a SON İHTAR...

Türk sinemasının önde gelen isimlerinden biri olan Cüneyt Arkın aynı zamanda içki tutkunluğuyla dopdolu, kavgalı, gürültülü, maceralı bir yaşayışın kahramanıdır da. Genç aktör bu hızlı yaşayışının son örneğini, film çevirmek için gittiği Paris yolculuğu sırasında verdi. İşte SES bu hikâyeyi arkadaşımız EROL DERNEK'in kalemi ve objektifi ile sunarken, ünlü aktörü ihtar ediyor: «İçkiyi bırakmazsan sinema seni bırakacak Cüneyt.»

[illegible] etmemiz gerekir. Ve o [illegible] öğütlemek [illegible]

BİR PARİS YOLCULUĞU Kİ...

[illegible]

SABAH 8.30 — Evet yukarıdaki fotoğraf Erman Film ekibinin Fransa'ya hareket ettiği günün sabahı Yeşilköy havaalanında çekildi. [illegible]

LÜTFEN ÇEVİRİNİZ

Cüneyt Arkın... Can geçmiyor ki bir şaşkınlık yapmasın...

CÜNEYT ARKIN BÜTÜN PRESTİJİNİ KAYBETTİ...

Yeşilçam'ın yaygınlık aktörlerinden Cüneyt Arkın için fenalıklar "O da gelir

Aktör, skandalları ile yapımcıları da oldukça güç durumda bırakıyor

Cüneyt Arkın son bir ay içinde peşpeşe yaptığı skandallarla Yeşilçam'da büyük prestij kaybına uğramıştır. Ünlü prodüktörler "Gürlükçe dedikoyar. Şöhret hastalığına yakalandı. Böyle devam ederse Orhan Günşiray'ın, Göksel Arsoy'un akbetine uğrar" demektedirler.

Gerçekten de yeni gelmiş talentlerin için bahsamakasan bu yönden artık endişelerini ifade etmektedirler. Cüneyt Arkın, daha sınırı geldiği Kapalıçarşı'da dükkânlara saldırı olmuş, orada bulunan herkesi "Demek Cüneyt Arkın bu adam!" diye dövmüştür.

YILMAZ GÜNEY'DEN SONRA...

Bu onlu yılmaz Güney'den sonra Türk [illegible] dünya çapında adam Cüneyt Arkın, neden bu şekilde hareketler yapıyor? Bir kişiyi etrafındakiler şöhret yapar. Bu kişi bu şöhreti ne kadar hak ediyor, ne kadar kendisinden de vereceğine inanıyor, sözlerine ve davranışlarına dikkat ediyor, Cüneyt Arkın bu gün bu noktada değil. Onu itiyor. Devamlı kavga etmek, dövmek istiyor. Sorgulara tahammül edemiyor. Kimse kendisine bir şey söyleyemiyor. Yeni yeni duydukları dünyalar içinde kaybolmuş. Kendi [illegible] duruşlar içinde kaybolmuş. Yeni yeni duydukları dünyalar içinde kaybolmuş. Yeni yıl ne [illegible] olacak, bilemem."

Bu arada Yeşilçam film ustaları da Cüneyt Arkın'ın [illegible] ifadesi [illegible] bir hareketinden [illegible] [illegible]

GENE ALKOL DUVARINI AŞTI

Cüneyt Arkın nezarethanede sabahladı

G-HÜRRİYET-34

12-1-1977

ESKİ eşiyle ikinci kez evleneşi, yakında baba olabileceğinin sevinci ve de gururu beyazperdenin karateci şöhreti **Cüneyt Arkın**'ın yaşamına bir çekildüzen veremedi, alkol duvarını önceki gece de Levent'teki bir pastanede aşan ünlü sanatçı çevresindekilere saldırınca kavga çıkarmıştır. Arkın geceyi de Emniyet Müdürlüğü nezaretinde geçirmek zorunda kalmıştır.

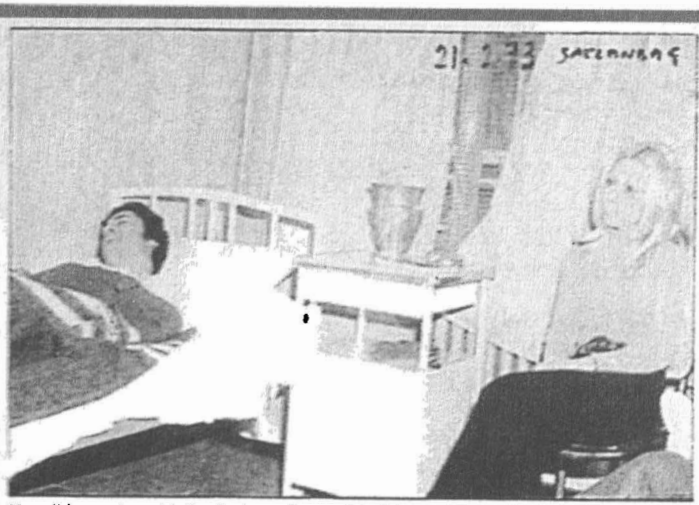
Eşini evde bırakan ünlü sanatçı önceki gece yalnız olarak Levent'te bir pastaneye gitmiştir. Her zamanki gibi gözlerini bir noktaya dikmiş, elleri arasına başını alıp gerçek kişiliğinin sakinliğine bürünen **Cüneyt Arkın**, bir buçuk şişeye yakın viski içmiştir. Son kadeh boşalırken sanatçı bir yenisini istemiş, ama garsonlar **"Hayır artık yeter efendim,,** üçünce yumruklarını masaya vurmaya başlamıştır. Bu arada pastanenin iki camını kıran sanatçı, güçlükle teskin edilmiş, hattâ kendisi de ayağa kalkarak çevresindekilerden özür dilemiştir. Ama alkol, bir süre sonra **Cüneyt Arkın**'ın kişiliğine ve hareketlerine yeniden hakim olmuş, ünlü aktör yanından geçen Yüksek Mühendis **Kenan Pektaş** ile arkadaşı Alman Hastanesi Anesteziti Dr. **Beyhan Alman**'a el hareketleri yapmıştır. Bunun üzerine **Kenan Pektaş** sanatçıya, **"Ayıp bu senin yaptığın, yakışmıyor sana,,** demiştir. İddiaya göre **Cüneyt Arkın** bu arada pardösüsü altından uzun namlulu bir tabanca çıkarmıştır. Silâhı gören Yüksek Mühendis ile hanım arkadaşı hemen olay yerinden uzaklaşmışlardır. Durum Levent karakoluna bildirilmiş, sağa sola saldırmaya devam eden **Cüneyt Arkın** güçlükle, artık yabancısı olmadığı karakola götürülmüştür.

Aşk ve alkol skandalleriyle ünlü, aktör Cüneyt Arkın önceki gece de bir buçuk şişe viski içince ortalığı birbirine kattı. Yaşamına bir türlü çeki düzen veremeyen ünlü sanatçı pastanenin camlarını kırıp, bir yüksek mühendis ile yanındaki hanıma hiç yoktan laf sokunca karakolluk oldu. Polisler Cüneyt Arkın'ı güçlükle karakola götürdüler. (FOTO: Atlay KAYAOĞLU)

Tüm çabalara rağmen aydınlanmayan Cüneyt Arkın karakolda ifadesi alındıktan sonra Emniyet Müdürlüğüne getirildi. Uzlaşmayan sanatçı Emniyet Müdürlüğü nezarethanesine konduktan sonra derin bir uykuya daldı. Sabah uyandığında ise gece olanlarını hiç birini hatırlamıyordu. Ve nerede olduğunu sordu... (Foto: Atlay KAYAOĞLU)

Mahallesinden ayrılmak istemeyen Cüneyt Arkın hastaneden kaçmasını güçlükle önleyebildi.

Hastaneden kaçtı

● CÜNEYT ARKIN, "BEN HASTANEDE YATACAK İNSAN DEĞİLİM. AYAKTA DURDUĞUM MÜDDETÇE KENDİMİ İYİ HİSSEDERİM" DİYOR..

Türkiye'nin en ünlü filmcisi geçirdi kalp krizinden sonra Florence Nightingale Hastanesi'nde tedavi altına alındı. Cüneyt Arkın bakımında Esat Hastanesi'nden ambulans ile Şişli'deki özel hastaneye taşındı.

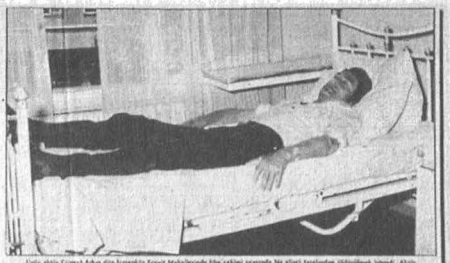
Doktorların kesin istirahat tavsiyesine rağmen Cüneyt Arkın "Ben hastanede yatacak bir insan değilim. Ayakta durduğum müddetçe kendimi iyi hissederim." demiştir.

Tabanca ile ateş edildi

Cüneyt Arkın'ı öldürmek istediler

6 Haziran 1975

CUMHURİYET-34

Üstü aktör Cüneyt Arkın dün İçerenköy Eevvit Mahallesinde bir çekimi sırasında bir silâşçi tarafından öldürülmek istendi. Aktör havalimanı yetkililerinin hastanenin kaldırıldı. Daha sonra evine gönderilen Cüneyt Arkın tavan kemeni yaptığı ve zabıtanın belirttiğine göredeğiş için yeniden hastaneye kaldırıldı. Cüneyt Arkın tedavisi sonra ateş edildiğini bildirdiğini eyledi.

BEYAZPERDENİN yakışıklı aktörü Cüneyt Arkın, dün sabah İçerenköy'deki Ecevit Mahallesi'nde "Deli Yunus" adlı filmin çekimi sırasında, kalabalık arasında ateş eden bir silâşçi tarafından öldürülmek istenmiştir.

Filmin çekimi için binlerce yurttaşın toplandığı sırada, silâşçı, olardan sonra kovalamak kaçmış ve polis bekleyen, plakası belli değil bir otomobile binerek güçlere kaybolmuştur. Görgü tanıkları Cüneyt Arkın'a ateş eden ve havalimanı yetkilileri şehrin Yeşilyurt'ta Sarı Hasan adında tanınmış bir şahıs olduğunu söylemişlerdir. Görgü tanıkları ve polis, Cüneyt Arkın'ın kimden bir kaç kez tarafından öldürülmek istediği kanısında olduklarını ifade etmişlerdir.

(Bastarafı 1'inci sayfada)

dır. Deli aktör olaydan sonra hastanede kaldırılmış ve tedavi altına alınmıştır. Filmin çekimine başlayacağı sırada meydana gelen kanlı olay film ekibi ve muvakkiler arasında da korkuya ve kaosa yaratmıştır.

Deli Yunus adlı filmin çekimi için İçerenköy'deki Ecevit Mahallesi nde bir set kurulmuş ve film çalışmalarına başlanmıştır. Film ekibi dün sabah saat 9.30 sularında Ecevit Mahallesine gelen ünlü aktör Cüneyt Arkın ekibin başlamak için hazırlıklara girişmiştir. Bu arada Ecevit Mahallesinde oturan yüzlerce kişi Arkın ekibinin çevresinde toplanmışlar ve filmin çekimine başlanmasını beklemeğe başlamışlardır. Bu sırada kalabalık arasından Sarı Hasan, bir tabancayla birlikte bulunan Cüneyt Arkın'ın kendisine yaklaşmasını bekliyormuş gibi bir tavır takınmış ve ona kalabalık arasından tabancasını çıkarmak ateş etmeye başlamıştır. Tabancadan çıkan ilk kurşun Cüneyt Arkın'ın boynuna isabet etmiştir. Yaralı Hasan daha sonra birkaç defa daha tetiği çekmiş, ancak silah ateş etmemiştir.

Silah sesi üzerine film mülahiz karışmış, Cüneyt Arkın "Yaralıdım" diye bağırmıştır. Bunun üzerine film çekiminde bulunanlar ve çekimi izleyen yurttaşlar Sarı Hasan'ın peşine düşmüşler, ancak kalabalık yakalayamamışlardır. Sarı Hasan silâhla tabancası olduğu halde kaçarak türatlı kaçmış ve günden kaybolmuştur. Olay üzerine büyük panik yaratmış, film ekibi ve seyirciler korku ve heyecan dolu anlar yaşamışlardır. Daha sonra Cüneyt Arkın'ın öldürülmek istenmesi, sanat çevrelerinde de heyecan yaratmıştır.

Cüneyt Arkın, birkaç yıl kan bağışları arasında otomobil ile idlerarak Haydarpaşa Numune Hastanesine kaldırılmış ve burada ilk müdahale yapılmak üzere ghadırılmıştır. Ancak yaranın kanının tayan ve bozuk çıkış görü yüzünden Cüneyt Arkın bu defa Hayat Hastanesine kaldırılarak ameliyat edilmiştir.

Olaydan sonra polise ifade veren Cüneyt Arkın, **"Ben Sarı Hasan adında kimseyi tanımıyorum, neden bana ateş etmek istedi anlayamadım"** demiştir. Ancak Cüneyt Arkın'ın ifadesinden sonra savcılıkların polisler kaçan şahsın kimlik ve adres çalışmalarına baş lamalarıdır. Savcılıkların verdiği bilgiye göre Sarı Hasan'ın ismi Arif Yılmaz olarak bulunmuştur.

Filmin yönetmeni Atıf Yılmaz kanlı olay hakkında şunları söylemiştir:

"Üç günlük burada çalışmaya, Hasan adıyla tanıdığımız genç yabancılara üç günden beridir tahrik. Yaşlıların ihtarlarına rağmen bu kendisine bu çağrı etmiştik. Bu saldırı film gözü ve tabancayla ateş edenin Cüneyt Arkın'ı yaralamak. Kimse anlamıyorum, olaylarını ne

BEN DE ALLAH KULUYUM

Bu, sonradan olma başoyuncu kızın ağzına ağız denemezdi.

Kendini beğenmişlikle büyümüş, daha şehvetli görünmek için ıslak ve gevşemiş, ete oburluğundan kendinden geçmiş, acayip bir delikti.

Sömürmeye, yutmaya, emmeye hazır, dudaklarıma uzandı.

Geri çekildim.

Yönetmen "stop" dedi.

"Öpmeyecek misin?"

"Hayır," dedim, "senaryoda böyle bir sahne yok."

"Varsın olmasın, sen öp, hem böyle bir ağız öpülmez mi?"

"Öpülmez," deyip kamera önünden çekildim.

Yönetmenle seks tanrıçası bir süre baş başa görüşüp çareler aradılar. Sonunda kız, vıcık vıcık ıslak yanıma geldi.

"Cüneyt Bey," dedi, "sen öper gibi yap. Sonra yavaş yavaş aşağı kay, resimden çıkar, görünmezsin. Ben zevk alıyorumu öyle bir oynarım ki seyirciyi şehvetten inim inim inletirim."

"Peki, ben aşağıda ne yapacağım?" diye sordum.

Ağzının ıslaklığı arttı, daha da gevşedi, büyüdü.

"Hiçbir şey" dedi. "Zaten seyirci seni görmeyecek."

Kızgın bir demir yüreğimi dağlamış gibi acı çekiyordum. Burada olmakla; karıma, çocuklarıma, anama, babama, hayata, insanlara ihanet ediyormuşum gibi bir his içimi yakıyordu.

Kendime ölesiye kırgındım.

"Sen dehşetli, korkunç, büyük sanatçı oyununla öyle bir zevk alıyoru oynayacaksın ki seyirci şehvetlenip 'ahh, ohh' diye inim

inim inleyecek. Ben o sırada aşağıda olacağım, ama seyirci beni görmeyecek. Peki, sen zevkten, şehvetten inim inim inlerken seyirci 'aşağıda' benim ne yaptığımı düşünecek?"

Çok geçmeden seks tanrıçasının sevgilisi patron sete geldi. Bana iltifatlar yağdırdı. Sırtımı sıvazladı.

"Boşver bunları," dedi. "Hadi gidip bir şeyler atıştıralım."

Yönetmeni de yanımıza alıp patronun evine gittik. Anında masa donandı. Rakılar, viskiler, votkalar, en kaliteli şaraplar, havyar, şampanyalar geldi.

Patron, kibar, misafirperver ve alabildiğine ağır başlıydı.

"Canım hangisini çekiyorsa başla," dedi.

Mezesiz viskiyle başladım, sonra havyar, şampanya, balıklar gelince rakıya döndüm.

Yönetmen idare ediyor, patron bana yetişmeye çalışıyordu. Bir taraftan da film çekmenin zorluklarını anlatıyordu. Zamana uymaz, seyircinin isteklerini vermezse batardı, seyirci de seks istiyordu. Baldır, bacak, popo istiyordu. Koskoca bir patrondu, ama işte bu yüzden, bu küçük fahişeler mahkûmdu.

Fahişe dediği sevgilisiydi.

Sonra yatak hikâyelerine geçti.

Anlattıklarından utandığımdan mı, yoksa içkiden mi bilemiyorum, ama sinirlerim gittikçe geriliyordu.

Aslında bu figürancıya hiç saygı duymamıştım.

Derken, iltifat faslı başladı. "Harika yiğit, fedakâr, dost için her şeyi yapan bir insanmışım. Hele sarhoş olunca, hiç kimsenin yapamayacağı, cesaret edemeyeceği delilikler yaparmışım."

"Yaparım ya," dedim. "Kafayı buldum mu gözüm dünyaları görmez."

"Bul lan kafayı," dedi. "Helal olsun sana."

Sallanıp kalktı.

"İçki ve seks," dedi.

Hazır duran, onatlı milimetrelik makineyi çalıştırdı. Salonun beyaz duvarında bir porno film başladı.

Gelip yanıma oturdu.

"İçki ve seks," dedi.

Hiç utanmadan, saygısız, pis bir şeyler satan satıcılar gibi kurnaz, boynuma sarıldı.

"Filmi seyret koçum, ve de içki içerek" dedi.

Bardağımı doldurdu.

Gençliğimde bile porno seyretmemiştim. Filme bakmıyordum, ama iğrenç, yapmacık sesleri duyuyordum.

Beni sıkı sıkı sardı.

"Filmi seyret koçum," dedi. "Seyret de havaya gir, sonra gidip şu yarı kalan sahneyi bitirelim."

"Olur," deyip kalktım.

"Kafayı bulunca her şeyi yapacağını biliyordum," diye sırıttı.

"Yaparım," dedim. "Ben kafayı buldum mu her şeyi yaparım."

Dışarı çıktık. Saygıyla arabanın kapısını açtı. "Siz gidin," dedim.

Bir anda yıkıldı.

"Sen," dedi.

"Ben," dedim, "bir yerlerde ayna bulup yüzüme kusacağım."

Yüzü Karalı Kız, Cüneyt Arkın'ın gömleğini yırtar...
"Lütfen gömleğimi yırtma..."

ARTIK HİÇ KİMSE BANA ACI VEREMEZ

Bozkırın tanıdık kar fırtınası kerpiç evimizin camlarını kamçılıyordu. Babam sobaya birkaç tezek attı. Annem ortalıkta yoktu.

Soba bu eski odayı ısıtamıyordu.

Cama insafsız bir inatla vuran kar dalgalarının darbeleri arasında, dışarıdaki yaşlı akasya ağacının kuru dallarını gördüm. O benim çocukluğumdu.

Yoksul odada, akşamüstü alacakaranlığının koyu gölgeleri içinde yaşlı, eski eşyalar dayanılmaz kederler içinde bana bakıyordu.

İçim ürperdi.

Şurada hülyalı ilk gençliğimin ne çok hatırası vardı. Ama şimdi hepsi hayatımdan çekip gitmişti.

Babamın hemen yanıbaşında, bir yabancı gibi duruyordum.

Şubat tatili için evime gelmiştim.

Babam sobaya yeniden tezek attı. Eski, kirli mendiliyle yüzünü sildi. "Nezle olmuşum," dedi.

Bembeyaz uzun sakalları titriyordu.

Annem ortalıkta yoktu.

Kar fırtınasının dinmeyen uğultusu kulaklarımda yuva yapmıştı.

"Sıdıka ablamı görmeye gideyim," dedim.

Ayağa kalktım.

Derinden bir iç çekiş duydum.

"Ablan öldü," dedi.

Çöktüm.

Ne kadar zaman öyle kaldım, bilmiyorum.

Ne gariptir ki durmadan, tekrar tekrar gözümün önüne eski evimizin bahçesindeki zerdali ağacı geliyordu. Zerdalileri, bir bozkır çocuğunun yüzü gibi çilli çilli olurdu. Ağustos ateşi gibi sıcaktılar, ağustos güneşi gibi bereketli, dost ve lezzetliydiler. Bal gibi kokar, bal gibi tatlıydılar.

Kar fırtınası tipiye dönüşmüştü. Camlara korkunç bir öfke ile vuruyordu ve ben çöktüğüm yerde, hep dokunacak kadar yakınımda, canlı, hayat dolu, eski evimizin zerdali ağacını sahiden görüyordum. Ağustos güneşi yer gibi çilli, sıcak zerdalileri yemek istiyordum.

Ablam ölmüştü ve ben çocukluğumun zerdalilerini yemek istiyordum. Bu garip istek, giderek dayanılmaz bir hasret oldu.

Yıllar, yıllar geçti, içimde, yüreğimde, ruhumda, tüm varlığımda bu "hasret" büyüdü, büyüdü....

Dünya, hayat, her şey, benim için bir "hasret" oldu.

Çocukluğum, gençliğim hasret'e döndü.

Çok uzun zaman sonra, bir gün aniden, ablamın öldüğünü duyduğumda, başka hiçbir şey düşünmeden, sadece eski evimizin zerdali ağacının gözümün önüne gelivermesinin, çilli, ağustos ayı zerdalilerini yemek istememin ve bunun giderek hasret olmasının nedenini anlayabildim.

Çünkü Sıdıka ablam hep zerdali kokardı.

Güzel burnunun etrafı, çocuksu zerdali çilleriyle süslüydü.

Güneşte gözleri, kurutulmuş zerdali rengine dönerdi. Zerdali tadında bakardı dünyaya ve zerdalileri hep ikimiz için toplardı.

O gün karanlığı parçalayan kar fırtınası içinde Sıdıka ablamın gecekondu evine gittim.

Kerpiçten ve toprak sıvalıydı. Öylece, öksüz boynu bükük du-

rıyordu.

Ablam bu gecekondu yuvasını sırtında toprak, çamur, taş, tahta taşıyarak kendi elleriyle yapmıştı.

Bir kere onu görmüştüm. Sırtındaki kocaman, ağır yükün altında ezilmiş, küçülmüş, yaşlı bir Anadolu kadını gibi hiç bitmeyecek çilesine doğru, sabırla gidiyordu.

Ağlamıştım.

Kınalı elleri böğründe, ölüp giden Sıdıka Ablam...

Ablamın gecekondusunun duvar dibine çöktüm ve dehşet içinde bir şey gördüm; yuvasının kerpiç duvarlarını eliyle sıvayan ablamın el izleri hâlâ orada duruyordu.

Yaklaşıp hasretle öptüm. Ablamın el izleri zerdali kokuyordu.

Sıdıka ablam öldüğünden bu yana, tamamen bir hasret acısına dönen ruhum, şimdi eski evimizin bahçesindeki zerdali ağacının genç dallarına asılmış, ablamla beraber ağustos güneşli, bal tadında çilli çocuk zerdalilerini topluyor.

Hemen yakınımdaki ablamın mutlu, güneşli gözleri bile zerdali kokuyor.

Hudutsuz hürüm.

Artık, hiç kimse bana acı veremez....

SOSYAL İÇERİKLİ BİR GECE

Genç kızımız şöyle bir ağzını büzdü.

"Senaryo, sosyal içerikli mi?" diye sordu.

"Olmaz mı kızım," dedi patron, "olmaz mı hiç yavrucuğum benim. Ben, ne biçim bir enayi olmalıyım ki sana, senin gibi yavru bir devrimciye sosyal içerikli olmayan bir senaryoda rol vereyim."

"Yoksa oynamam," diye nazlandı kızımız.

"Oyna, oyna yavrucuğum," diye bastırdı patron.

Hergelenin tekiydi.

"Oyna benim tatlı yavrucuğum, oyna ki şu baht-ı kara vatanı kurtaralım."

"O zaman oynarım," dedi yeni yetme, yepyeni oyuncu kızımız. "Vatan konu olunca, hem öyle bir oynarım ki."

"Vatan konu olunca," dedi paron. Hınzır, hain zekâsı gözlerinde pırıl pırıldı. "Vatan konu olunca, insan oynamamazlık edebilir mi benim canım yavrucuğum? Vatan konu olunca insan neler neler yapmaz ki, filmde bile oynar, sokakta oynar, çarşıda oynar, değme köçeklere taş çıkartmasına öyle bir oynar ki, bir bakmışsın vatanı kurtarıvermiş."

Taze oyuncu, taze taze şapşallaşıyordu ki patron senaryoyu önüne attı.

"İşte vatan kurtaran senaryo ve de öylesine sosyal içerikli ki tarih böylesini ne görmüş ne de yazmıştır."

Cici oyuncu senaryoyu aldı. Koltuğuna kaykıldı, yanlarında "oturun" demeden oturmadığımız onca ustanın gözü önünde bacak bacak üstüne atarak rahatladı. Senaryoya göz gezdirmeye başladı.

Patron şeytanca onu dikizliyordu.

Kız senaryoyu kapadı.

"Görüyorum ki," diye lafa başladı. "Görüyorum ki geleneksel lumpen kültürün halka ait kısmında, tarihsel diyalektiğin çizgisinde oluşmamış sanayinin sonucu gelişmiş feodal yapılanmadaki kapitalizmin en iyi kırılma noktasına geldiğimiz şu günlerde, halkın, emeğin piyasasındaki durgunluğun materyalist çözümündeki akılcılığın öngördüğü diyalektik sonucu acılar paradigmaların...."

Patron atıldı.

"Gözünü seveyim, dur benim cici kızım, dur ki aklımızı başımıza toplayalım ve de bu lafları yazalım, vatanı hakkıyla kurtaralım."

Acele yönetmene döndü.

"Gözünü seveyim bu lafları yaz, yaz ki bir yıl düşünsek aklımıza gelebilemeyecek bu hakikatları senaryoya koyalım. Koyalım ki tarih utansın ve de yazsın: Ben hayatımda böyle bir senaryo görmedim."

Yönetmen yazdı, kız söyledi. Kız söyledi, yönetmen yazdı. Hepimiz bitap düşmüştük.

Patron omuzlarından tutup kızı kaldırdı. Alnından öptü.

"Vatanı kurtardık ki o kadar olur," dedi.

"Şimdi sen bu gece yönetmenin evine gideceksin. Bekârdır ve de tezgâhı iyidir. Yeni senaryoyu orada tartışacaksınız."

Kız, ilk defa yönetmene alıcı gözle bakıyordu.

Patron onu yönetmene iteledi.

"Unutma yavrucuğum, şöhret yönetmenin yatağından geçer."

Kız hiç tereddüt etmeden yönetmene sokuldu.

"Saat kaçta geleyim?" diye sordu.

Yönetmen şaşkındı.

Patron sırıttı.

"Sosyal içerikli bir gece olması için elinizden geleni yapın yavrucuğum," dedi ve uzanıp yeniden alnından öptü.

PARİS'TE, AJDA PEKKAN'A ATIMLA GİTTİM

Deliler gibi, üst üste filmler çekiyorduk. Üstelik cumartesi, pazar, bayram demeden, günde en az ondört saat çalışarak birini bitirip, hiç ara vermeden ötekine başlıyorduk. Bedenen olduğu kadar, ruhen de çöktüğümü hissediyordum. Öyle günler oluyordu ki azgın trafiğin içine yayan, balıklama dalıyordum. "Bir kaza olur, yaralanırım, birkaç gün hastanede dinlenirim," diye her numarayı deniyordum.

Sonunda bir gün ara verildi. Günün sonunda Erman Film'le Paris'e uçacaktık. Orada İzzet Günay, *Kezban Paris*'teyi çekecekti. Ben de ona benzer bir şey....

O mucize tatil gününü Boztorgayımla kavga ederek geçirdik. Boztorgay uçsuz bucaksız, acımasız, ama bir o kadar da merhametli, Anadolu bozkırının en çocuksu tarla kuşunun adıdır. Sevdiğim kadına bu ismi takmıştım. Kavga bitip tükenmeyince, sabaha karşı içtim. İki saat sonra da havaalanına hareket ettik. Boztorgayımla yarım yamalak gülümseyerek, yarım yamalak el sallaşarak ayrıldık.

Ekiple beraber pasaport kontrolünden geçtik. "Bir iki hediyelik alayım," dedim.

Adam, "Viski de ister misin?" dedi.

"Ver bir şey" dedim.

Parayı öderken ekipten arkadaşlar siparişleri aldılar.

Uçağa bindik. Gözlerimi kapadım. Kalktık. Birazcık sakinleşmek, azıcık uyumak ne mümkün! Bir gün, bir gece süren aşk kavgasının kırıcı sözleri kulaklarımda çınlıyor.

İkimizin de kıskançlık dolu, kışkırtıcı hareketleri gözlerimizin

önünden gitmiyor. Viski poşetini alan arkadaştan bir gıdım viski istedim. Kalkıp getirdi. On litrelik bir galon.... Herkes şaşkın bakıyor. Yarım bardakçık aldım.

"Gerisini yolculara dağıt," dedim.

Hostesler şaşkın, itiraz ediyorlar. Ama başpilot, jet eğitiminden arkadaşım. Yüzbaşılıktan ayrılıp Türk Hava Yolları'na geçmiş. Onun hoşgörüsüne sığınarak zuladan viskiyi yolculara dağıttık; meret bir türlü bitmiyor. Sanıyorum bizimkiler içmedi, ama Paris'e bir uçak dolusu küfelik turist indi.

Paris'te iyi bir otele yerleştik. O gece uyuyamadım. Odayı arşınladım durdum. Vücudum geçirdiğim kazalar sebebiyle kırık dökük; ama aklım, iradem, zihnim, bilincim, yüreğim, ruhum bir paçavraya dönmüş. Cinnetin eşiğindeyim. Bir doktor olarak biliyorum ki delirmem an meselesi.

Sabah, küçük sahnelerin çekimiyle oyalandık. Çünkü akşam, Paris'e yerleşen Ajda Pekkan'ın yemeğine davetliydik. Saati gelince cümbür cemaat Paris'in en iyi semtindeki zevkle döşenmiş eve doluştuk. Kokteyl saati küçük gevezeliklerle çabucak geçti. Ajda'nın halinden önemli bir misafirin beklendiği belliydi. Sonunda: "Ah! İşte geldi," dedi. Camdan bakıyordu. Biz de baktık. Harika bir atın üzerinde süvari kıyafetli bir adam bahçeye giriyordu.

Ata yürekten vuruldum. Asaleti göz kamaştırıcıydı.

Süvari bir iki dakika içinde bize katıldı. Tarifsiz bir Fransız inceliğiyle ilk içkisini alırken ellerine takıldım; manikürlüydü ve bir kadını kıskandıracak kadar zarifti. İçkisini bir başka kibarlıkla yudumlarken, o kadınsı elleriyle herkese elmaslar dağıttı. Elmas tüccarının bu hareketi birden sinirime dokundu. Kimseye çaktırmadan oradan tüydüm.

O zamanlar Paris'te sebze ve meyvelerin çiçek gibi süslenip satıldığı sokaklar vardı. Şiir tadında yerlerdi. Yaşlı kadınlar, genç kızlar, yaşlı adamlar Paris'in kültüründen değerli bir parça sunar gibi size hizmet ederdi. Meyve, sebzeler at arabalarıyla taşınırdı.

Gecenin bir vaktinde araya sora oraları buldum. Yaşlı bir karı kocanın arabaya koşulu atına paramın çoğunu verdim. Şaşkın bakışlar önünde atı çözdüm. Eyersiz, üzerine atladım. Yola çıktım, uzun yol boyu onu okşadım, konuştum, dertleştim. Bir yerde durup yakalanarak, cezalar ödeyerek Ajda'nın evine ulaştım. Dış kapı otomatik olarak açıldı. At tuhaf bir hayvandır. Anadolu insanı, bir fidana su verir gibi size yüreğini nasıl veriyorsa, at da sevdiğine yüreğine öyle verir.

Sevgili atım da bana yüreğini vermişti. İşte bu yüzden tarifsiz gayretlerle, sevgi ve vefayla merdivenleri tırmanıp ikinci kata çıkabildik. Amacım kadın elli süvariyi bir kademe geçip, atla Ajda'nın evine girmekti. Elmaslarım yoktu, ama atım ve çiçeklerim vardı.

Ama olmadı. Sevgili atım yapamadı. Üçüncü kata çıkamadık. Garibim kederli kederli, af diler gibi yüzünü göğsüme dayayıp durdu. Dayanamayıp onu aşağıya indirdim, caddeye çıkardım, Paris'te hürriyetine koyverdim.

İçeri girip çiçekleri dağıttım. Ajda elmaslardan çok çiçeklere sevindi.

Otele döndük. Odama kapandım ve asla uyuyamadım. Aklıma hep son merdivenleri çıkamadığı için tarifsiz üzülüp kederlenen, güzel yüzünü göğsüme af diler gibi dayayan sevgili atımın gözlerindeki o derin hüzünlü ifade geliyordu.

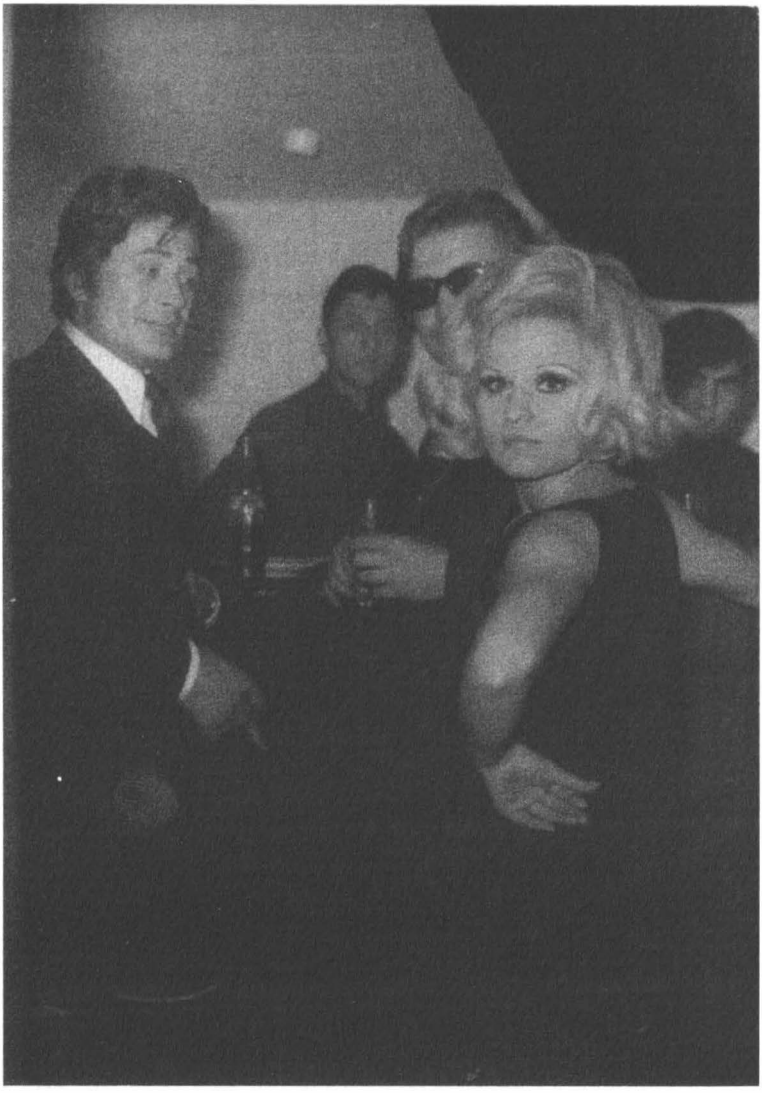
Gün doğarken sokağa fırladım. Köşede dünyanın en efendi insanı yapımcı Hürrem merakla, "Nereye böyle?" diye sordu.

Acele cevapladım.

"Gece güzel gözlerini öpmeyi unuttuğum sevgili atımı bulmaya."

Ve alabildiğine koşup kayboldum.

Baba Hürrem Erman, ertesi gün bir süre dinlenmem için beni hastaneye yatırdı.

Ajda, iyi bir dost idi.

KEMAL SUNAL NEDEN ÖLDÜ?

Kemal Sunal'a kalbi mi ihanet etti?

Yoksa serada yetişmiş, hayattan ve halktan kopmuş, hiçbir işe yaramadıklarını sanan aydınlarımız mı? Tarih boyunca sanat ve sanatçıyla asla barışamayan siyasetçilerimiz mi? Ya da onun hiçbir filmini izlemeden her filmine "bayağı" damgası vuran pek çok köşe yazarı mı? Sanatçı meyhanelerinde iki duble içtikten sonra aslan kesilen, vatankurtaran yiğit entellerimiz mi?

Kemal Sunal'a kalbi mi, yoksa geçim endişesi, gelecek korkusu mu ihanet etti?

Kemal Sunal'a para mı ihanet etti?

Yoksa, Türk sinemasını avans bonolarıyla satın alan, her istekleri fetva kabul edilen, kasaba esnafından gelme, kuyumcu, pamukçu, inşaatçı, biracı, sinemacı, işletmeci düzeni mi ihanet etti?

Ya da her filminden tonlarca para kazandırdıkları için onu, nefes aldırmadan üst üste film çekmeye mecbur eden yapımcılar mı ihanet etti?

Kemal Sunal'ın hızına yetişemedikleri için, gittikçe kalite düşüren senaristler mi?

Televizyonlarda ahkâm kesen, her derde deva araştırmacılar, akademisyenler mi?

Kemal Sunal'a kalbi mi ihanet etti?

Yoksa insandan, hayattan, sanattan, sokaktan, halktan, mizahtan bihaber profesörlerimiz, bilimadamlarımız mı?

Kendi dertleri içinde kaybolmuş şairlerimiz, bilimadamlarımız mı?

Kemal Sunal'ın, sistemin marjinalleştiremediği bir halk muhalefeti, horlanmış, itilip kakılmış, adam yerine bile konmamış, dahası alay edilmişlerin acı tebessümü olduğunun bile farkına varmadan, bu halk üzerine kitaplar yazan sosyologlar, sosyalbilimciler mi?

Kütüphane aydını psikiyatristler mi?

Edebiyat fakültesi mezunu, çarkıfelek meraklısı bazı psikologlar mı?

Kemal Sunal'a kalbi mi ihanet etti?

Televizyonlar mı? O sessiz, az konuşan, sakin adamı programına konuk ettikten sonra, "Aman ne kadar çok konuştunuz," diyerek dalgasını geçen sunucular mı?

Bir televizyon programında, boş bir anında, kamera yakın çekimle Kemal Sunal'ın yüzünü yakaladı. İçim bir tuhaf oldu. Ölesiye yorgundu. O yıllarca Türk halkını güldüren, düşündüren, hicveden zengin ifadeli yüzü, her şeyden vazgeçmiş gibi kendini bırakmıştı.

Kırgın, küskün bile değildi. Hayal kırıklığının ötesinde bir yerde, hayatla, hatta kendisiyle bile bütün bağlarını koparmış gibiydi. Bomboş bakıyordu. Sanki içinde, ruhunda, canında, kanında ne varsa acımasızca çekip almışlar, onu bomboş bırakmışlardı.

Korkunç bir bırakılmışlık.

O, bu bırakılışa razı olmadı. Son bir gayretle bir şeyler daha yapmak istedi ve öldü. Kemal Sunal'a kalbi mi ihanet etti?

ÖPMEYECEKSEN, YARE DUDAK UZATMA SEVGİLİ

Cüneyt Arkın

Zamanın çok okunan, bir büyük ve iki boyalı gazetenin patronu söze şöyle başladı.

"Önce T. Ş'ye aşık olacaksın, mektuplar yazacaksın; bir ara ilişkiniz olacak; bunu biz ayarlayacağız, her şeyi gerçeğe uygun düzenleyeceğiz. Ferhat ile Şirin olacaksınız. Okuyucuyu yüreğinden vuracağız. Sonra acı son gelecek, aşkınız bitecek ve sen intihar edeceksin."

"Tıpkı bir Türk Filmi gibi," dedim.

O zaman Türkiyesi'nin tekelleşmiş basınının en büyük iki patronundan biriydi. İyi beslenmiş, sağlıklı, yaz kış yanık tenli, şık giyimli, tatillerini Avrupa'da geçiren genç bir adamdı. Sülaleden gazeteciydiler.

Şimdilerin paparazzi, televole ayarı bir gazete çıkarmış, ama tutturamamıştı.

Gazetenin tutması için benim hazin, uydurma bir aşk macerası yaşayıp intihar etmem gerekiyordu.

O zamanlar Cüneyt Arkın da, filmleri de Türkiye'yi kasıp kavuruyordu.

Umutsuz aşkına dayanamayıp uğrunda ölümlere gideceğim T. Ş. benden daha da şöhretliydi.

İkimizin aşkı okuyucuyu kalbinden vuracak, gazete kurtulacak, patron mutlu olacak, ama ben intihar edecektim.

Patron film çektiğim Diyarbakır'dan beni özel uçağıyla getirmiş,

Limuzinlerle, mini etekli sekreterle karşılayıp, binbir ikram, iltifattan sonra karşısına oturtmuştu.

"Tıpkı Türk filmlerinde olduğu gibi," dedim.

"Evet," dedi.

"İşi öylesine allayıp pullayacağız ki aşkınız bütün Türkiye'de, hatta Türklerin olduğu dünyanın her yerinde konuşulacak."

Birden heyecanlandı.

"Aklıma dehşetli şeyler geliyor," dedi. "Belki sizleri evlendiririz ve intihar düğün gecesi olur."

"Niye olmasın," dedim, "ben intiharları severim, canım isterse önce gelini vururum."

"Harika!" diye bağırarak ayağa kalktı. Bakımlı yanakları al al kızarmıştı. Heyecandan ne yapacağını şaşırmıştı.

"Gelinlik ve kan!" diye feryat etti.

"Gerçek bir sahne, yürek dayanmaz, Türkiye ayağa kalkar."

"Gazete de milyonlarca satar," dedim.

Saçlarımı bir baba gibi okşadı. Gizli bir şeyler söyler gibi kulağıma eğildi.

"Böylece şöhretimiz ebedileşecek," dedi.

Sakince ayağa kalktım.

"Her şey iyi, güzel, harika da ben nişanlıyım, bir kadınım var. T. Ş.'nin bir erkeği var. Onlara ne diyeceğiz?" dedim.

"Bir şeyler buluruz," diye hemen karşı çıktı.

Yüzüne uysal bir çocuk gibi baktım.

"Şöhretimiz için şereflerimizle oynadık, alçakça bir iş yaptık mı diyeceğiz?"

Kapıya yürüyüp çıktım. Bir anlık sessizlikten sonra bağırmaya

başladı. "Teklifimi reddetmekle hayatının en büyük hatasını yaptın! Ben, hayır denecek adam mıyım? Bana kimse hayır diyemez. Diyeni bitiririm, göreceksin, seni de bitireceğim. Adını dünyadan sileceğim. Artık Cüneyt Arkın diye biri yok, bittin sen ... bittin."

Uzaklaştıkça sesini duymaz oldum.

Sekreterler şaşkın, kalakaldılar.

Dediğini de yaptı; yıllarca sahibi olduğu gazetelerde, özellikle yeniden çıkardığı o boyalı gazetelerle beni bitirmeye çalıştı. Yıllarca bıkmadan, usanmadan korkunç "bitirme savaşına" devam etti.

Sonra aniden çark etti. Hakkımda övgü dolu yazılar yazdırmaya başladı.

Bir zaman sonra film çekmekte olduğumuz Kuşadası'na yapımcının misafiri olarak kalabalık bir yandaş grubuyla geldi; kimler yoktu ki!

Akşam yemeğinde yan yana düştük. Az bir sohbetten sonra, "bitirme savaşını" neden sona erdirip "barışa" döndüğünü sordum.

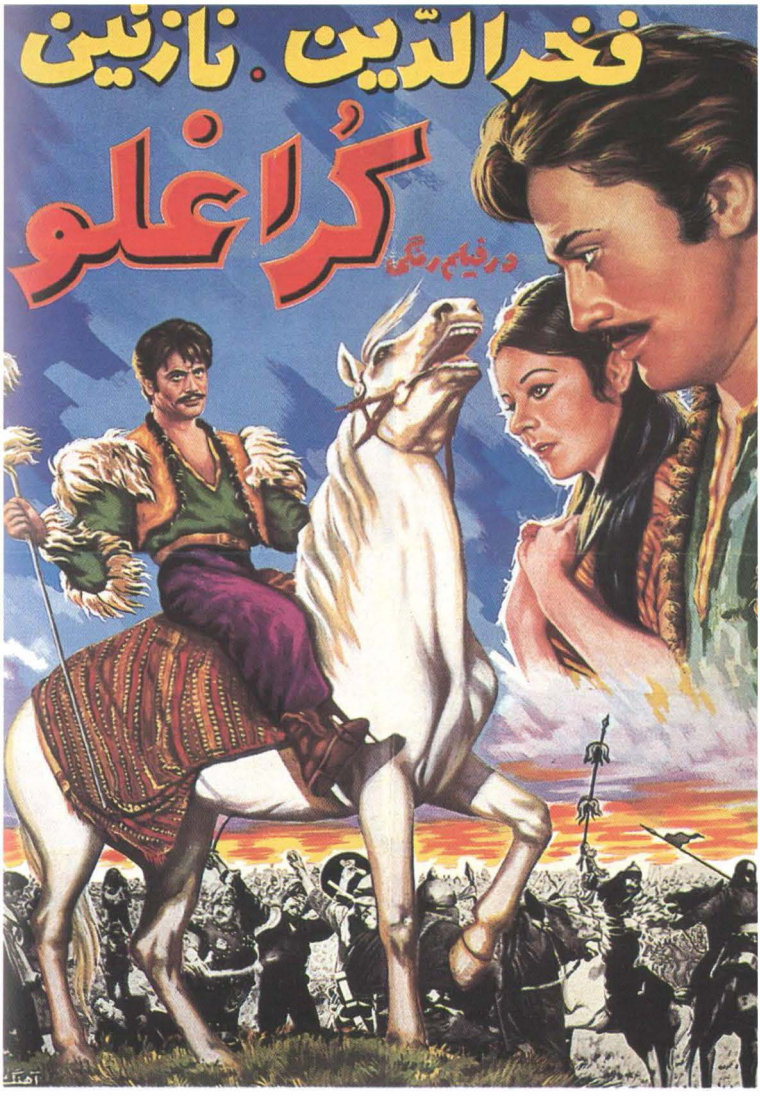
"Halk," dedi, "halk senin yanında yer aldı, ama gazeteyi almaz oldu. Demek halkın sevdiği sanatçıyla uğraşılmazmış."

Aslında akıllı, uygar bir insandı.

Lokanta önünde Cüneyt Arkın'ı görmek için bekleyen büyük kalabalığa hasretle baktı.

"Şu kalabalığın gücüyle benim paramın gücü bir araya gelse, Türkiye'de ne büyük mucizeler yaratırım," dedi.

Mucizeler yaratır mıydı, yaratamaz mıydı bilmiyorum, ama Türk halkının gücünü sonunda fark ettiği için, mükafatlandırmak adına, en iyi balığı seçip tabağına koydum.

Cüneyt Arkın İran'da Fahrettin idi.

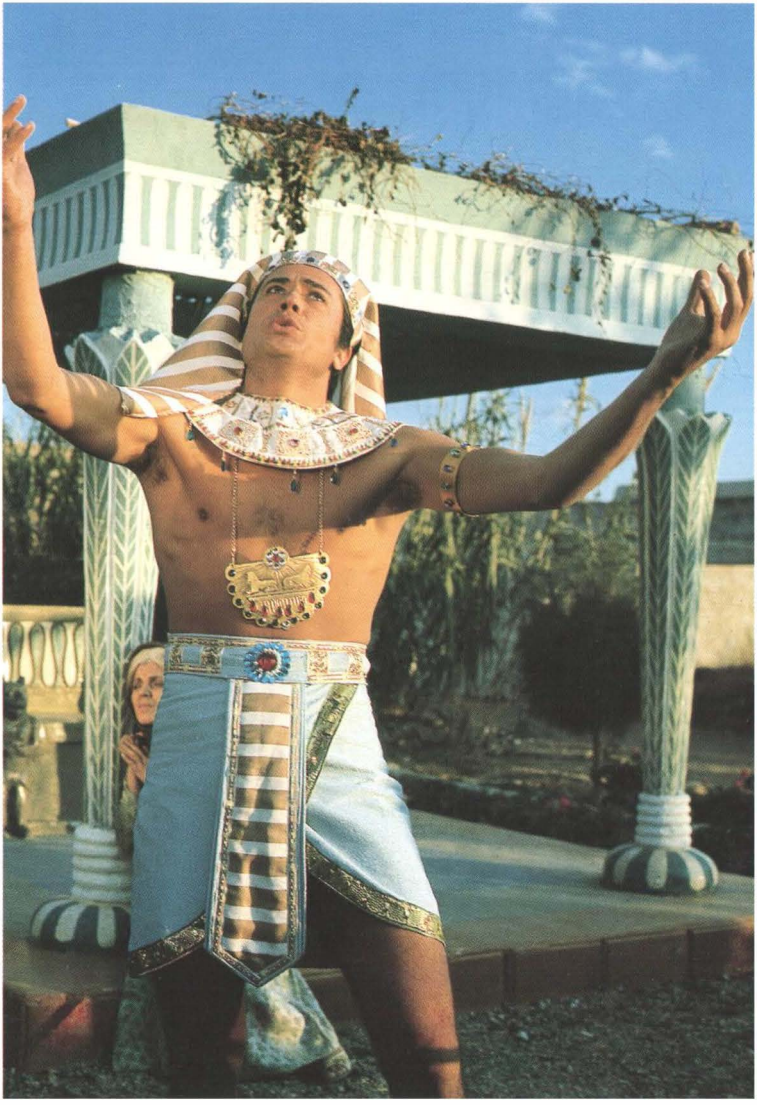
سه رفیق

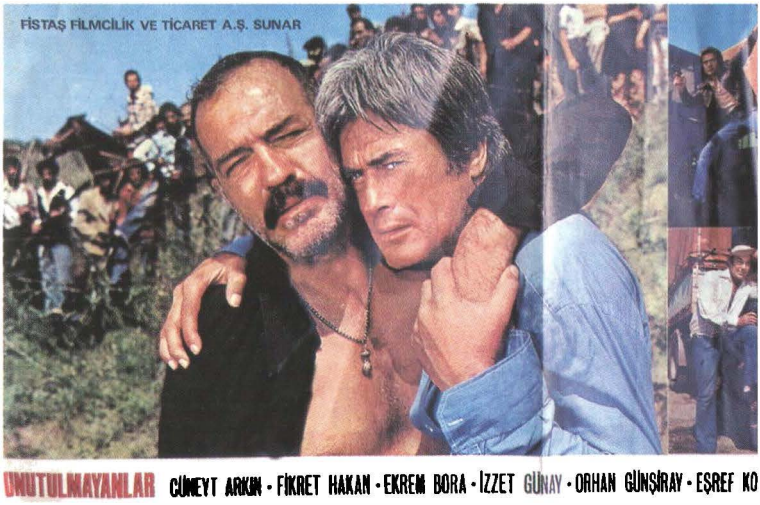

Yusuf ile Zûleyha, İran

Türk Sineması, iran'ı işte böyle fethetti.

Fikret Hakan modern kovboy, ama hep arkadan vurulan.

Bu filmde ne çok keman çalmıştım.

Beşinci filmimdi. Ve yönetmen Tarık Kakınç bana çok kızıyordu. Çünkü ondan yakışıklıydım.

Kadir Savun, iri bir çocuktu. Türk sineması bitti, o da öldü.

Yalnız Değildik, koskoca Türkiye bizimle beraberdi.

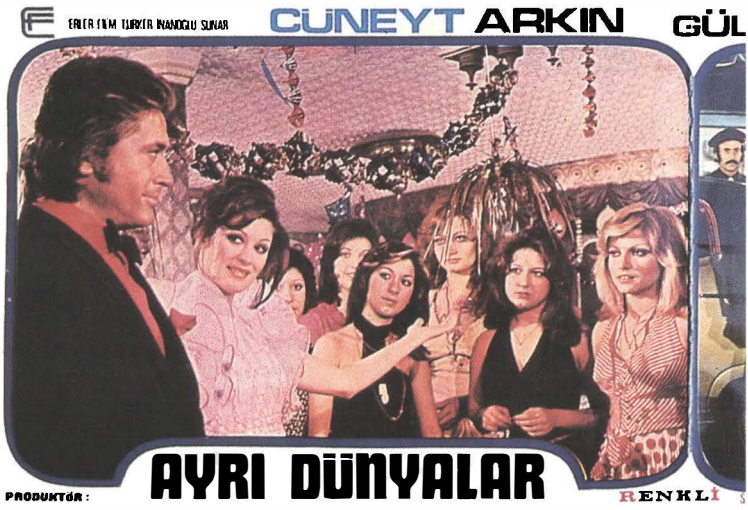
Hâlâ kardeşiz

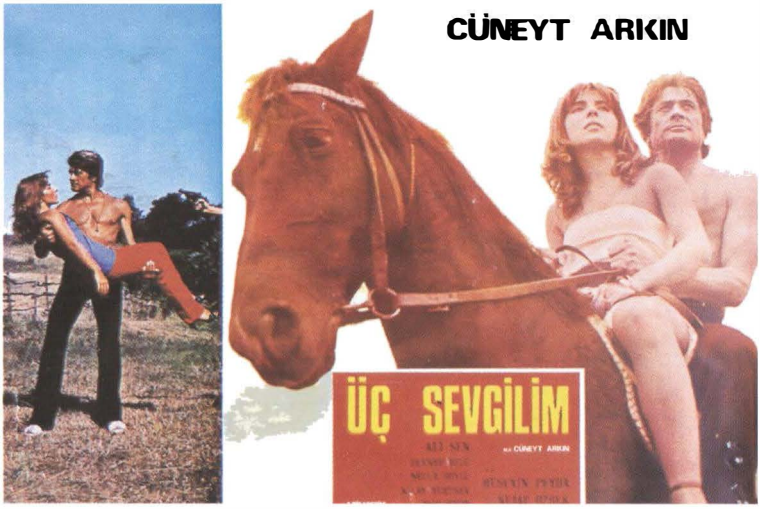

O, eskidendi.

Biz, gerçek hayatta da böyle dost idik.

Bu durumda "İnsan" olmak kolay mı?

Hayati Hamzaoğlu, yiğit yaşadı cesaretle öldü.

Büyük aşklar yaşadık. İntikama sıra gelmedi.

Orhan Günşıray abimden öyle bir yumruk yemiştim ki!

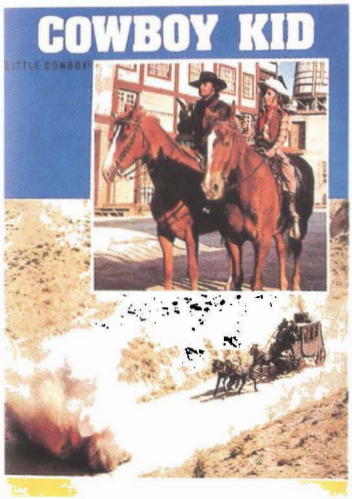
Büyük ve güzel günlerdi.

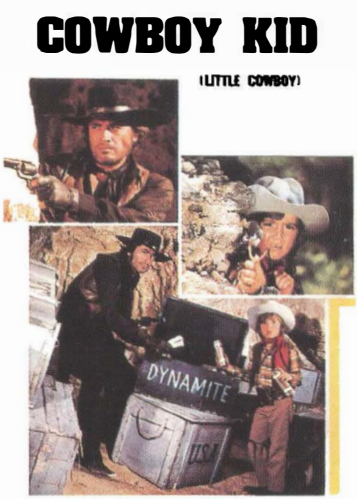

SADRİ ALIŞIK'lar ölmez.

Birbirimize sevdalıydık, ama yalnız filmlerimizde...

Bir Türk dünyaya bedeldir.

Karedeki, esas oğlanla esas kızın dışındakilerin hepsi öldü.

Tüfek icat oldu, mertlik öldü.

Türk, İran ortak yapımı.

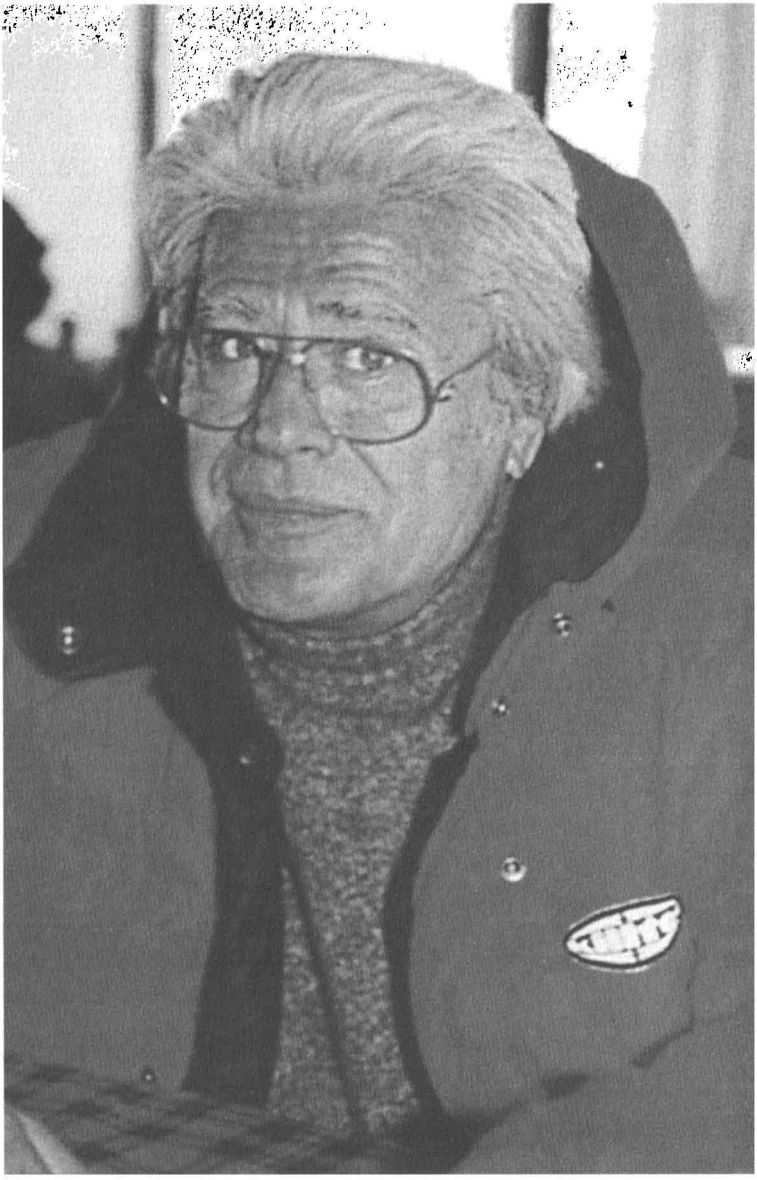
Uçsuz bucaksız hürriyet.

GÖZLÜKLÜ MAMÇAKOĞLU

Bir yıl önceydi, İstanbul'a dönüyordum. Havaalanına geldik. Onlarca güzel kız. Hepsi birer fıstık. Belli oluyor: Mankenler bir defileden dönüyor. Birkaçı beni tanıdı. İltifat, takdir dolu gülümsediler. Ayılıp bayıldım tabii. Ağzım kulaklarımda, çaktırmadan acilen kendime çekidüzen verdim. Yeşil gözlerimle beş numaralı bakış. Hayatımda bu beş numaralı bakışa dayanan bir kıza daha rastlamadım. Bayılanlar bile olmuştur; derken gözlüğüm aklıma geldi. O alçak gözlük gözlerimin önünde durdukça, adım gibi biliyorum ki kimse beş numaralı bakışı çakamaz. Şöyle hafif kasılarak yana döndüm, gözlüğümü çıkardım. Derken aklıma saçlarım geldi. Yol boyu arabanın camını açık tutmuştum, kimbilir ne haldeydiler. Şöyle bir düzelttim, ama içim rahat değil.

Ben, "Yetiş ayna nerdesin?" diyorum. Etrafta ayna yok. İçim içimi yiyor, belli etmiyorum. En haşin gülümseme ağzımda, yeşil yeşil klark çekiyorum. Fıstıklar da kıkır kıkır. Ama ben ayna derdindeyim. Aklıma yüz numara geldi. Can havliyle koşturdum. İçeri girdim, aynayı buldum. En acele tarafından ellerimle tarayıverdim. Sonra bir adım geri çekilip kendime şöyle bir baktım. "Kız olsam bu herifi kaçırmam" diye böbürlenirken geride bakanları fark ettim.

Hepsi dişiydi. Beş numaralı öldürücü bakışım görünsün diye gözlüğü çıkardığımdan, kadın-erkek yazılarını okuyamamış, alenen ve resmen kadınlar yüz numarasına girmişim. Beş numaralı bakış sıfıra inmiş, boynu bükük, acele kapıya yöneldim ki hanımlar yolumu kestiler. Ve dediler ki "Tüymene gerek yok. Cüneyt Arkın bu yaştan sonra ha kadınlar yüz numarasına, ha erkekler yüz numarasına, ne fark eder ki?"

HER KADINA HAMMAL CÜNEYT ARKIN

Evlenir evlenmez, yemin billah her türlü acayip kadın durumlarıyla ilişkilerimi kesiverdim. Çünkü eşimi, yuvamı yapacak kadını seviyordum.

Yürek dayanmaz kalça oynatılmalarına, sabır taşıran işvelere, iştah açan davetkâr göz atmalara, obur etli açılıp saçılmalara, dört nala sevişme ihtirası yaratan laflara hep "Nayır!" dedim.

Sonra duydum ki "Nayır" demem kadınları dehşetle tahrik ediyormuş. Baş edilmez bir bela gibi üzerime abanmaya başladılar.

Derken karımla boşandık.

Günler kılıç sallamakla, karate yapmakla geçip gidiyordu.

Bir gece arkadaşım davet etti. Zengin, ama zevksiz, sonradan görme bir villası vardı. İçerisi kadın doluydu. Çoğuyla göz alışverişimiz olmuştu. Tanımadığım birini seçtim. Olağan bir başlangıç yaptık. Bir ara onun sinsi sinsi gülümsediğini fark ettim.

"Niye sırıtıyorsun?" diye sordum.

"O biçim değilmişsin," dedi.

Doymamış gözlerinde hain bir ifade vardı.

Dehşete kapılmıştım.

"Ben mi o biçimmişim?" diye haykırdım.

Kaypak, gevşek sırıttı.

"Evet, yıllardır kadınlara hep hayır demişsin, seni öyle sanıyorlar."

Yüreğinden vurulmuş vahşi bir av hayvanı gibi inledim. Atıldım. Bir hamal gibi çalıştım. Kan ter içinde, ölümlerden dönerek erkekliğimi ispat ettim. Onlarca kale fethetmiş, binlerce küffarı de-

Böyle hammallığa can kurban.

virmiş bir cengaver gibi bitap düşmüştüm. Ama mutluydum, artık kadınlar bana "öyleymiş" diyemeyeceklerdi.

Aradan bir zaman geçti. Gene bir gece "şaheserler" arasında oldum. Hepsi birbirinden güzeldi. Hepsi birbiriyle, daha dişi olmak için yarışıyordu. Laf olsun diye aralarına katıldım. Hemen iki av azgını beni kuşatıverdi. Utanmıştım. Bezgin, çaresiz ne yapacağımı düşünüyordum ki biri can alıcı bir ifadeyle yüzüme eğildi.

"Arkadaşlar senin için öyle diyorlar," dedi.

Çılgın, tahrik edici bir sesi vardı.

Mutlu, hür, dünyayı kıskandıracak kadar kocaman bir kahkaha

attım.

"Yemezler abla," dedim. "Bu numarayı artık bana yediremezsiniz. Bu laf yüzünden bir kere öylesine bir hamallık yaptım ki hâlâ etlerim acıyor."

Şaşkın bakıştılar.

Yeşil gözlerimle ta yüreklerinin içlerine baktım.

Gözleri, açılıp kapanan burun delikleri, kulakları, ağızları hâlâ istekliydi.

Tam Cüneyt Arkın gibi kasıldım. Hain, tuzak dolu dişiliklerine başımı çevirdim, kalktım. Hâlâ pusuda bekliyorlardı.

Filmlerdeki gibi durup şöyle bir jön bakışı attım. Yine filmlerdeki gibi erkeksi, küstah, baştan çıkarıcı gülümsedim.

"Bu tuzağa artık düşmem ablalar," dedim. "Bende 'sen o biçimmişsin' diyen her kadına hamallık yapacak göz var mı?"

Filmlerdeki gibi hafif, yumuşacık dalgalanarak kaybolup gittim.

CÜNEYT ARKIN'I DA DÖVERLER ABİ!

O gün karıncalar gibi çalıştık, arılar gibi uçup bal topladık. Bal tadında bir filmi bitirdik.

Ve akşam olmuştu.

Sabahtan bu yana dayanılmaz sesler çıkaran midelerimizin açlığını bastırmak için yol üstündeki ilk lokantaya girdik.

Millet acele getirilen ekmekleri kapışırken, gözüm yan masalara takıldı. Çoğu kafayı bulmuştu. İriyarı bir adamla göz göze geldik. Acele tarafından, yarıladığı rakı kadehini kocaman eliyle kavrayıp, "şerefine" hareketi yaptıktan sonra dipledi.

İçimi kötü bir duygu kapladı. Başıma gelecekleri sezmiştim.

Derken garson önüme bir bardak rakı koydu.

Adama baktım, iri gözleriyle ikramını kabul etmem için adeta yalvarıyordu.

Göstere göstere içkiyi aldım, ama içer gibi yaptım. Beni dikizleyen adam içtiğimi sanarak ve sırıtarak yeniden bardağını dipledi.

Bu alışveriş birkaç kez tekrarlandı.

Sonra adam içmediğimi çaktı. Garsonun yeni doldurduğu rakısını alıp ayağa kalktı.

Dev gibiydi, yalpalayarak gelip yanıma çöktü. Film ekibi açlığını unutmuş, bizi dikizliyordu. Dev, iri eliyle kadehimi kapıp elime tutuşturdu. Sonra kendi kadehiyle benimkine vurdu.

"Senin şerefine Cüneyt Abi," dedi.

Tek gözü kendi rakısında, öteki gözü bendeydi.

Çaresiz, küçük bir yudum aldım.

Adam, "Olmadı Cüneyt Abi," dedi. "Hiç olmadı, rakı adam gibi

içilir."

Adam gibi, rakısının son damlasını bile gırtlağına boşalttı. Garson hemen yeniledi.

Tekrar bardağıma vurdu. İçmedi, içmemi bekledi. Ufak bir yudum aldım.

"Olmadı Cüneyt Bey," dedi. Abiydik, bey olduk, "daha neler olacak" demeye kalmadı, bardağımı kapıp ağzıma sokar gibi itti.

Bu defa içmedim, hemen parladı.

"Cüneyt Bey, bizim gibi garibanlarla içmeye tenezzül etmiyor ha?" dedi.

"Anasını satayım, ne olacaksa olsun," deyip içtim. Gevşedim.

"Abi, heriflere ne güzel vuruyorsun," dedi. Omuzuma vurdu. "Tıpkı böyle di mi?" Koca bir yudum içti. Acele konuştu, "Abi, bizim oğlan seni benden çok sever biliyor musun, kavgalı filmlerine bayılır, ama sen de ne güzel vuruyorsun, tıpkı böyle mi?" Böğrüme bir tane yapıştırdı. Coşmuştu.

"Tıpkı böyle değil mi?"

Boks torbasını döver gibi omuzlarımı dövdü.

Masa hâlâ bizi dikizliyordu. Göz göre göre dövüldüğüm için de dehşetli keyif alıyorlardı.

Onlardan yardım gelmeyeceğine göre başımın çaresine bakmalıydım.

Dev de son hamlesini yapmaya hazırlanıyordu.

"Hele bir filmde herife bir vurdun ki nah böyle!" dedi. Ve suratıma yapıştırdı.

Masa sandalye devrildi, uçup kıç üstü düştüm. Bayıldım.

Herkes devi alkışlıyordu; kutlayan, yanaklarından öpenler bile

vardı.

Setten biri "İnek sırt üstü devrildi," dedi.

Bir başkası "Filmlerde adam dövmeye benzemez beey!" dedi. Sonra beş dakika Cüneyt Arkın'ı hastaneye kim götürecek tartışması yaptılar.

Dev yere çökmüş ağlıyor, bana vuran eline bakıyordu. Bir yandan da konuşuyordu. "Cüneyt Abime bunu nasıl yaptım, keşke elim kırılsaydı, oğlum beni asla affetmez."

Reji asistanı yanına geldi. Onu teselli etti.

"Hak etmişti, üzülme, bir duble içkini içseydi gebermezdi ya"

Sonra beni apar topar paketlediler. Kasanın önünden geçerken bir arkadaşımı gördüm. Telefonda anlatıyordu.

"Cüneyt Arkın geberinceye kadar içti, hem kendini hem lokantayı dağıttı. Ama dayağı yedi. Döven adam burada. Hemen bir fotoğrafçı gönder, hem resmini çeksin hem kıyağı da unutma. Sen Türkiye'nin en büyük gazetecisisin."

Set işçileri çuval gibi beni minibüse attılar. Şoför "Ne oldu?" diye sordu.

Biri "Ağzını, burnunu kırdılar beyzadenin, bir görseydin," dedi.

Belli ki sohbet uzayacaktı. Şöyle bir doğruldum. Minibüsten indim.

Ağızları bir karış açık, arkamdan bakakaldılar. Ertesi gün, o belli gazetelerde afilli başlıklarla haber çıktı. "Cüneyt Arkın yine dağıttı, hastanelik oldu."

Yıllar sonra, filmin bir sahnesinde, bir film oyuncusunu babasından kuvvetli sanan çocuğa şöyle dedim: "Hiç kimse bir babadan daha kuvvetli değildir."

HAYATTA BİLE YALANCIKTAN ÖLÜRÜZ

Sonra onu bir hastalık pusuda yakaladı.

Hayatı eridi, aktı, ama hep kocaman kaldı.

Kanserin dehşetle yok edişi karşısında insanların elleri hep kocaman kalır. Ve de gözleri.

Bir televizyon muhabiri Hayati Hamzaoğlu'na sormuş: "Nasıl ölmek istersiniz?"

"Kocaman ve şakacıktan."

Erol Taş'la, onu ve Türk sinemasını konuştular. Sonunda genç muhabir bir soru sordu: "Dünyaya yeniden gelecek olsanız, ne olarak gelmek istersiniz?"

Erol abim hemen cevabı yapıştırdı: "Kırkayak."

Kadir Savun'u ölmeden iki gün önce ziyaret etmiştim. Her zamanki gibi neşeli, sımsıcaktı; insanın içini aydınlatan o kocaman gülümsemesi bir tuhaftı.

Anlamıştı.

İri, erkek elleriyle ellerimi tuttu.

Kocaman, kara gözleriyle dünyaya yiğitçe bakıyordu.

Sesi cesurdu.

"Şu filmlerde öle öle, ölmenin de tadını kaçırmışız be kardeşim," dedi.

Hüseyin Peyda akciğer kanseriydi. Zorlukla nefes alıyor, ama yine de çalışıyordu.

Tarifsiz acılar çektiğini belli etmemek için öylesine acıklı, umutsuz gayret sarf ediyordu ki....

Son filminde onu İzmir'in sefil bir otel odasında terk edip kaçmışlardı.

Hemen alıp Haydarpaşa göğüs ve kalp hastanesine yatırdık.

Son anlarıydı.

Nefes alamamak ona korkunç acı veriyordu.

Geldiğimi hissetmiş olacak ki hafifçe gözlerini araladı.

Bütün acılarını dindireceğim umuduyla baktı.

Hiçbir insan yüreğinin dayanamayacağı bir andı.

Sonra elimden hiçbir şey gelmeyeceğini anladı.

Tarifsiz, hür bir çocuk gibi gülümsedi.

"Bir kamera olsaydı, harika bir ölüm sahnesi çekerdik değil mi?" dedi.

Adile Naşit, ölürken dostlarına, "Üzülmeyin," demiş, "Hababam Sınıfı'na gidiyorum."

MEMLEKETİM MEMET

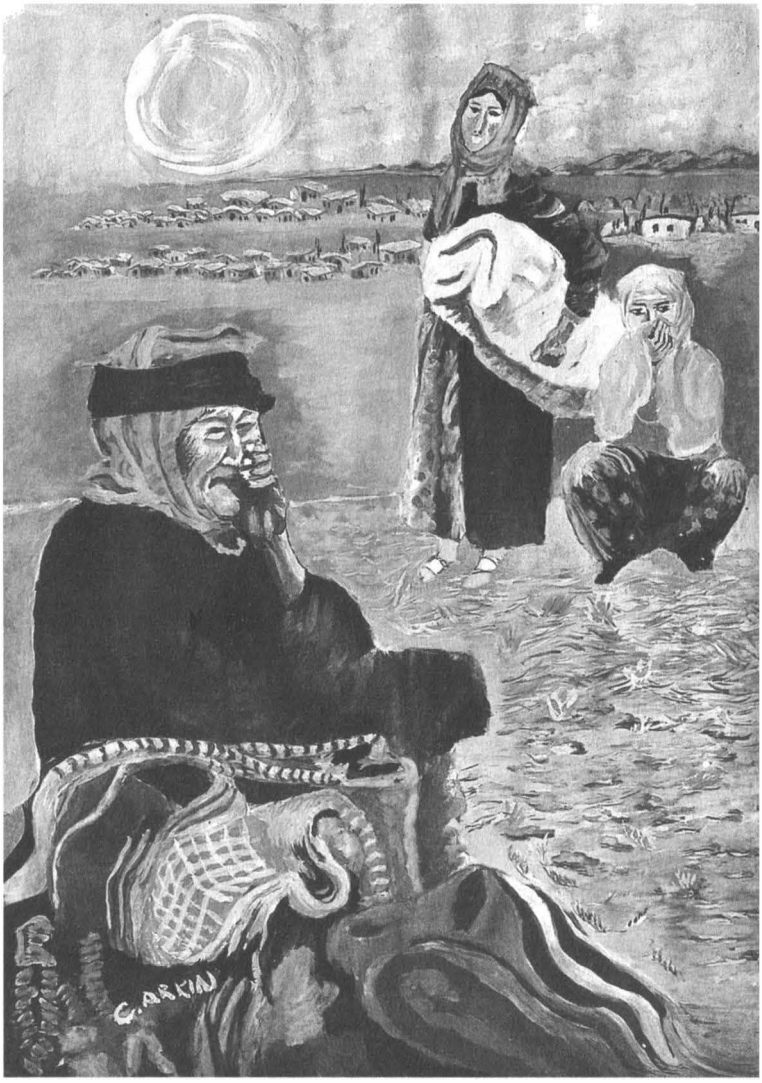
babası ona "memleketim" demiş,
doğduğunda Memet.

büyüdükçe Memet
sabır, toprak, açlık ve merhamet olmuş,
işte bu sebepten.

merhametle
memleketi için ölmüş Memet.

çünkü
doğduğunda
babası ona
"memleketim" demiş.

1966

Cüneyt Tarçın kılıç kullanamadığı zamanlar fırça kullanır. Ve resim yaptığını sanır. İşte bir örnek.

MEMLEKETİM CÜNEYT

babası ona "Cüneytim" demiş,
doğduğunda Cüneyt.

büyüdükçe Cüneyt
para, kadın ve şöhret olmuş,
işte bu sebepten.

yalancıktan
filmlerde ölmüş Cüneyt.

doğduğunda
babası gerçek adını bilmediğinden
"Cüneyt Arkın" oluvermiş
bizim Cüneyt.

Tarih 2000

AŞK AVCISI

uzaklarda terk edilmiş tüfeği
iyice üşüyor aşkı
başka türlü yapamazdı.
mektupları geri dönerken.

çocuk gibi korkan tüfeği
ağlasa olmaz
öpse de.

yağma edilmiş yüreği
bir varmış, bir yokmuş.

aşkları sigara izmaritleri dolu
cebinde okunmamış mektuplar.
yağma edilmiş yüreği
kendi masallarını nişanlarken
avcı
ölümü kabul etti.

1958

KENDININ AVCISI CÜNEYT

uzaklarda terk edilmiş kılıcı
iyice üşüyor aşkı
başka türlü yapamazdı
attığı oklar geri dönerken

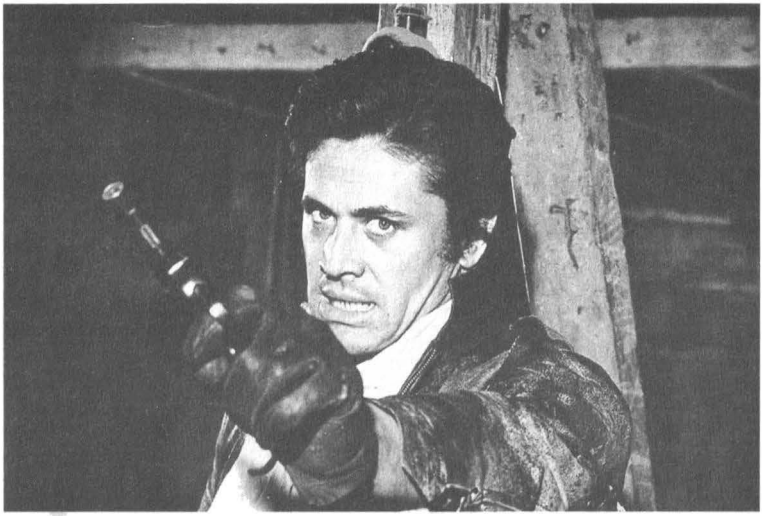
çocuk gibi korkan atı
ağlasa olmaz
öpse de

yağma edilmiş yüreği
senaryolarda
bir varmış, bir yokmuş

aşkları "paparazzi izmaritleriyle" dolu
cebinde hiç yazılmamış mektuplar

yağma edilmiş yüreği
esas oğlanı nişanlarken
yani kendini
Cüneyt
bütün dizilere nispet
ilk defa beş elmayı birden vurdu

Tarih 2000

At, Avrat, Silah

Artiz Cüneyt Arkın'ın *Acıklı Hayat* filminin senaryosu
Resimli ve tekmili birden 36 kısım.

Seks ve komedi türündeki film tekliflerine red cevabı veren Cüneyt Arkın...

Cüneyt Arkın...çalışma hayatı, hep tehlikelerle dolu. Filmlerde sık sık kavga ve karate sahnelerinde görünen Arkın hayatından hiç de şikâyetçi değil... Cüneyt Arkın kendisini bir seks ve komedi filminde oynatmak isteyen Yeşilçamla yapımcıya şu cevabı verdi: "Ben hayatımı severek değil, dövüşerek kazanıyorum..."

"SEVİŞEREK DEĞİL DÖVÜŞEREK KAZANIYORUM"

GÜNAYDIN BAÇ-34
31 Ağustos 1975

Filmlerde dövüşerek, atlayıp zıplarak, Cüneyt Arkın'ın en büyük zevki. Cüneyt Arkın çevirdiği bu tür filmler için "Beni hayata bağlayan çevirdiğim filmler oluyor" diyor...

Önce öper, sonra döverim

Cüneyt Arkın'ın üç numaralı bakışı

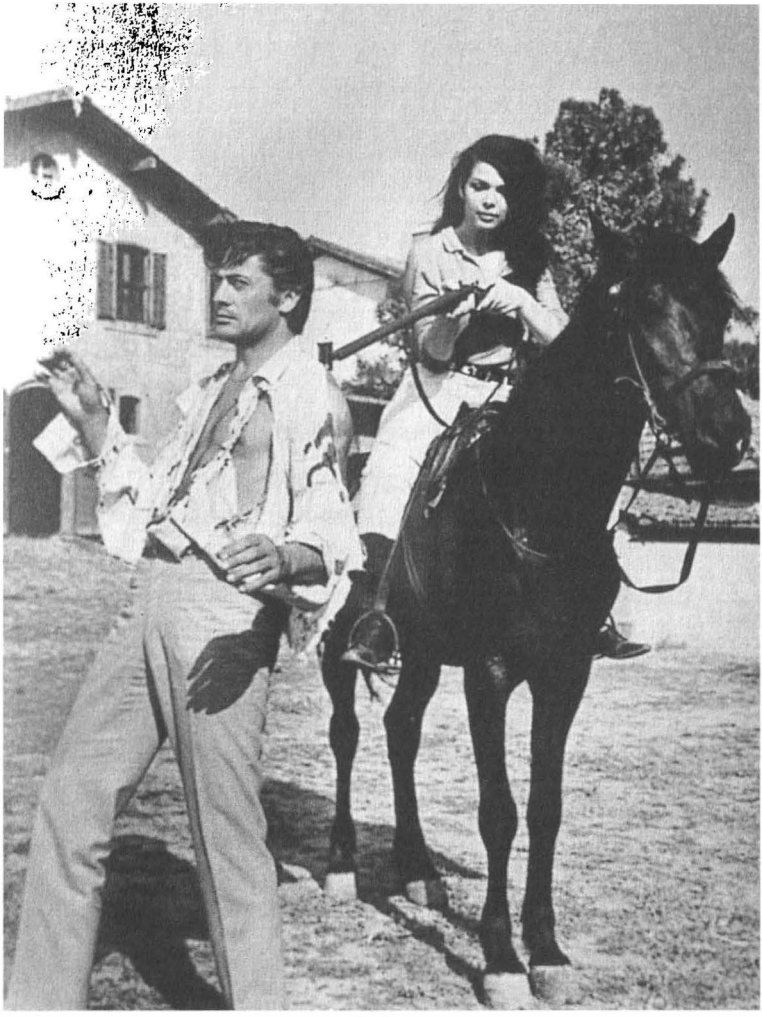
Fakir Gencin Romanı

İstanbul Sokakları

Sevgim ve Gururum

Kin ve Sevgi

LÜKS EV

(İç-gece)

C. Arkın - Kadınlar - Erkekler

Sarhoş, gürültülü bir kalabalık. Çok süslü, saçları yeni yapılmış, ama çoktan dağılmış, zengin giyimli kadınların yanında, ucuz, zevksiz giyinmiş daha genç kadınlar da var. Genellikle onlar içki servisi yapıyorlar, daha ayıklar ve sessizce olup bitenleri seyrediyorlar. Erkekler orta yaşı geçmiş, üst sınıftan oldukları belli.... Biri kır saçlı, tombulca, sevimli bir yüzü var, yanında iki kadınla konuşuyor.... Kızların ona karşı duruşlarından, adama saygı duydukları belli.

Diğeri kara, ince bir adam.... Gözlükleri arkasında gözleri kocaman, çiğ, donuk. Ağzının kıyısında kalan salatalık parçasını eliyle siliyor.... Belli ki dişleri takma. İnce ağzında kibar bir kıyıcılık var.... Sarı saçlı bir kadınla konuşan Cüneyt Arkın'ın yanına gidiyor hafif sallanarak, elindeki şişeyle Cüneyt'in boş bardağını tıka basa dolduruyor viskiyle... Cüneyt teşekkür etmiyor, yanındaki kadına da aldırdığı yok. Keyfince içiyor, içkiyi iri iri, tat almadan, bir an önce bir şeyler olsun, bir şeyler bitsin der gibi içiyor.... Kadın alıyor bardağı Cüneyt'ten kalanı içip kıkırdıyor....

KADIN: Haydi beni telefona götür, diyor.

CÜNEYT: Telefon orda, diyor.... Sonra yürüyor. Gözlüklü adamdan şişeyi alıyor, şişeden içiyor. Adam yudumlara tempo tutuyor, kışkırtıyor Cüneyt'i. Cüneyt şişeyi ona uzatıyor, adam alıyor, içmiyor, içer gibi yapıyor. Cüneyt hiçbir şey görmeden

bakıyor ona, sonra hızla alıyor şişeyi. Gidip koltuğa yorgun, atıyor kendini.... Ayık, içki taşıyan, basit, ama açık giyimli kız ona meze getiriyor, eliyle yediriyor. Cüneyt ağzı dolu bağırıyor, teybe yakın diğer bir kadına...

CÜNEYT: Yandaki kaseti koysana!

Kız ona bir şeyler yedirmeye çalışıyor.

Sarı saçlı kadın telefonda konuşuyor, bağırıyor....

KADIN: Terzimdeyim, biraz geç kalacağım.

Cüneyt ona yana bakıyor.... Kadının içkili, doğal bir şey söyler gibi yalanları Cüneyt'in dağılmış, donuk yüzüne düşüyor. Kalkıyor, gidiyor o yana, itiyor kadını, telefonu alıp elinden, vuruyor yere.... Kadın edepsiz, atılıyor ona. Cüneyt itiyor kadını....

CÜNEYT: Defol git evine, ne işin var burada senin? Hadi kocana git! Kadın birden hıçkırıyor, çok sarhoş, atılıyor, kristal vazoyu alıyor, atıyor yere, sonra önüne ne çıkarsa vurup kırıyor....

Biri tutmak istiyor onu, savruluyorlar. Cüneyt sakin ayrılıyor kavgadan, birkaç kişi daha geliyor kadını yatıştırmaya.

Gözlüklü Adam, koltuğa sıkıştırdığı kadını kandırmakla o kadar meşgul ki olayla ilgilenmiyor bile....

Cüneyt onu görüyor.

CÜNEYT: Pis, leş yiyici, diyor.

Tonton Adam olanlara alışık gibi sakin, bahçeye çıkıyor. Genç Kız arkasından geliyor.

* * *

LÜKS EV - BAHÇE

(Dış-gece)

Tonton Adam bir gül koparıp Genç Kıza veriyor. İçerden gelen gürültülere doğru bakıyor.

CAHİT: Hayatımda tanıdığım en utangaç gençti, diyor Adam.

CAHİT: Efendimsiz konuşmazdı, terbiyesine saygı duyardım. Şimdi bir canavar oldu. Bir insan nasıl böyle değişir?

O sıra içerden Cüneyt'in sesi duyuluyor.

CÜNEYT *(ses)*: Kadir, oğlum Kadir nerdesin?

Sesine mutfaktan cevap geliyor.

KADİR *(ses)*: Geldim abi....

Tonton Adam Cahit, demir örmeli sandalyeye oturuyor. Genç Kıza:

CAHİT: Ok atacak yine, diyor.

* * *

LÜKS EV

(İç-gece)

İçerde Cüneyt içiyor.
Mutfak kapısında Kadir....

CÜNEYT: Okla yayı getir oğlum.

Kadir üzgün, çaresiz bakıyor etrafa. Mutfak kapısına yakın iyi yüzlü, burnu uzun, kemikli, ama koyu kahverengi gözlerinde yüzünün iyiliğini artıran bir yumuşaklıkla bakan genç kadınla goz göze geliyor....

Kadının olanlara üzüldüğü belli. Ama asıl şimdi olacaklardan büyük rahatsızlık duyduğunu, ama Cüneyt'e karşı gelemeyeceğini belli eder gibi boynunu büküyor. Cüneyt'in yanında olmak için her şeye razı olduğu belli....

Kadir sessizce okla yayı almaya gidiyor.

Cüneyt içiyor....

* * *

LÜKS EV - BAHÇE

(Dış-gece)

Yaşlı tonton adam Cahit, oturduğu sandalyede içini çekiyor. Genç kıza anlatıyor.

CAHİT: Bu kadar içkiye nasıl dayanıyor anlamıyorum. Bir zamanlar başkalarının yanında mendilini çıkarıp burnunu silemeyecek kadar utangaçtı. Sigara bile içmezdi.

Cüneyt'in sesi duyuluyor içerden....

CÜNEYT *(ses)*: Evli kadınlar günah çıkarmak istiyorlarsa buyursunlar....

* * *

LÜKS EV

(İç-gece)

İçerde Cüneyt, oku yaya yerleştirmiş, etrafa bakıyor.

CÜNEYT: Yok mu bir kahraman güzeli?

Herkes merakta. Kadir endişeyle duruyor. Koyu kahverengi gözlü kadın, yavaşça Cüneyt'e yaklaşıyor...

GÜLAY: Bugün yapma ne olur.

CÜNEYT: Bugünle yarının ne farkı var? Ya da diğer günler. Bütün günler aynı değil mi? Ben hayatımda, değişik bir gün görmedim....

Saçları dağılmış; yüzünde katı, acımasız kıyıcı bir ifadeyle şımarık, küstah, ağzı dolu dolu bağırıyor...

CÜNEYT: Haydi hanımlar! Eğer kocalarınızın parasıyla buraya gelmek için saçınızı yaptırıyorsanız, onun parasıyla iç çamaşırı alıyorsanız, günah çıkarmanız gerekir. Günah çıkarmak için de burada, karşımda, başınızın üzerinde bir elmayla duracaksınız.

Tek tek kadınlara bakıyor.

Kadınların hepsinin gözleri kaymış, biraz korkmuşlar, bazılarının beyaz, güzel etleri görünüyor...

Cüneyt içiyor.... Sonra:

CÜNEYT: Kadir! diye bağırıyor.

Kadir hazır ola geçiyor, rengi soluyor.

CÜNEYT: Ne yapalım şansın yok ya da burada evli kadın yok.

Kadir yürüyor. Cüneyt onu duvar dibine itiyor, sonra başına bir elma koyuyor.

Kadınlar meraklı, eğleniyorlar....

Cüneyt, yayı geriyor.

Okun ucundaki elma, flû-net oluyor.... Okun ucundaki demir parlıyor.... Geride Kadir hedef.

Cüneyt, daha geriyor yayı.... Yüzünde ölüme yaklaşmış, artık geri dönülmez bir yerde olduğunu anlayan, kıstırılmış bir hayvan ifadesi var. Öldürmekle, öldürmeyi kabul etmiş bir erkek hovardalığıyla koyuveriyor oku.

Çığlıklar yükseliyor....

Ok elmaya saplanıp yere düşürüyor.

Cüneyt içiyor, sade, övünmeden. Kadınlara bakmıyor. Bezgin, yerden elmayla oku alıyor....

CÜNEYT: Bu gece Cüneyt Arkın'la birlikte kalmak isteyen göstersin kendini, gecenin en büyük hediyesi.... Cüneyt Arkın bu gece kendini hediye ediyor, var mı kendine güvenen?

Kadınlarda bir kıpırdanma oluyor. Sarı saçlı, ağlamaktan makyajı bozulmuş kadın geçiyor duvar dibine....

Bir başkası hazırlanıyor.

Cüneyt elmayı koyuyor sarışının spreyli saçının üstüne.... Kadının yüzünde zalim bir ifade var.

Yayı geriyor Cüneyt. Elmaya değil, kadına bakıyor.

Kadının yeşil gözlerinde mümkün olduğunca aşağılanma, hırpalanma isteği var.

Cüneyt bunu görüyor ve anlıyor. Koyveriyor oku....

Ok elmayı değil, kadının sarı gür saçlarını delip duvara saplanıyor.

Kadınlar haykırıyor.

Yayı atıyor Cüneyt, sarhoşluğu birden artmış, sallanıyor, gidip geliyor sağa sola....

Sarı saçlı kadına içki veriyorlar.

Cüneyt bağırıyor.

CÜNEYT: Defolun gidin artık, bıktım hepinizden! Bu gece hediye yok. Cüneyt Arkın yok. Yalnız kalmak istiyorum. Evlenmek istiyorum. Sokaktan geçen herhangi bir kadını durdurup evlenmek istiyorum.

Koyu kahverengi gözlü kadın, Gülay, usulca gözyaşını siliyor. Cüneyt Arkın yalın ayak, göğsü açık, saçları dağınık sokağa fırlıyor.

LEVENT - SOKAK

(Dış-gece)

Cüneyt yalın ayak, göğsü bağrı açık, delicesine koşar ... koşar....

* * *

21. KÖTÜ BİR BAR

(İç-gece)

Bayağı, pis, et, ter kokan bir yer. Çirkin, ablak yüzlü kadınlar var Cüneyt Arkın'ın masasında. İçiyorlar...
Uzun boylu, çok zayıf, çıkık yüzlü bir kadın geliyor masaya, yanında bir fotoğrafçı var.

GÜL: Bir resim çektirelim mi? diyor. Devam ediyor...

GÜL: Kızım, seni çok sever, bu gece beraber olduğumuzu bilirse çok sevinecek. Cevap beklemeden Cüneyt'in yanına geçiyor, sarılıyor. Yüzünü onun başına dayıyor....

Flaş patlıyor.

Cüneyt dehşetle irkiliyor, gözlerini kapıyor.

Flaş yeniden patlıyor.

Sonra kocaman bir lamba yanıyor.

Bir set.... Çılgın bir gürültü ve hareket....

Cüneyt gözlerini iyice kapıyor, ama kimse görmüyor.

Şişman kadın da sarılıyor Cüneyt'e.

Flaş patlıyor.

Kadın çirkin çirkin gülüyor.

Patlayan flaş....

Diğer kadın kalın kara kaşlı yüzünü dayıyor Cüneyt'e

Flash patlıyor.

Kadın öpüyor Cüneyt'i.

Flash patlıyor.

Dehşetli bir gürültü yükseliyor, feryatlar duyuluyor.

Bir lamba, kocaman, yanıyor.

Cüneyt Arkın düşüyor.

Bir adam bağırıyor.

Cüneyt durmadan düşüyor.

Bir kadın feryatla kendini yere atıyor.

Bir kız çocuğu,

KIZ ÇOCUK: Baba! diye bağırıyor.

Flaş patlıyor.

Cüneyt düşüyor....

Kalın, küt bir sesle yere vuruyor.

Kan her yere fışkırıyor.

Flaş patlıyor.

Cüneyt masada sarsılıyor, gözleri kapalı.... Haykırmak için gözlerini büyütüyor, ağzını açıyor. Ellerini bir yerlere tutunmak için kaldırıyor, beceremiyor.

Sonra yere yuvarlanıyor.

Kadınlar telaşla doğruluyorlar.

Kamera hızlı bir pan yapıyor....

* * *

22. YOL - AĞAÇLI ARAZİ

(Dış-sabaha karşı)

Aynı pan hızıyla.... Araba geçip gidiyor. Arabayı Cüneyt kullanıyor. Geride bardaki kadınlar var, simit yiyorlar. Cüneyt içiyor....

Araba, Kilyos yolunda Köfteci Baba'nın bahçesinde, kır çiçekli bir tarlaya hızla girip duruyor.

Cüneyt sallanarak iniyor. Sonra kadınlar görünüyor. Uykusuz ve yorgun, sarhoş kadınlar.... Her şeyleri darmadağınık.... Cüneyt garsonlara bağırıyor. Köylü olduğu belli biri, uykulu kapıya çıkıyor.

Cüneyt ona:

CÜNEYT: İçki getir, diyor. Sonra kırlara, ağaçlara bakıyor. Sonra, çıplak ayaklarına.... Ayaklarını hissettiği için mutlu.

Köylü garson masaya içki, öteberi koyuyor. Cüneyt bir tomar para veriyor ona.

İçkileri dağıtıyor, içiyor ardından.

1. KADIN: Neden yalınayak geziyor?

2. KADIN: Çimenleri daha iyi hissediyormuş.

Kalın kaşlı kadın eski çantasındaki makyaj malzemeleri arasından birkaç resim bulup çıkarıyor. Diğerleri oburca atıştırmaya başlıyor. Kadın, resmi göstererek:

KADIN: İşte bu kızım, diyor. Resimde vaktinden evvel yaşlanmış, ağlar gibi bir kız çocuğu duruyor.

Cüneyt bakıyor.

CÜNEYT: Ağlar gibi, neden, yoksa ağlıyor mu?

Kadın içini çekiyor.

KADIN: Kocam olacak pezevenk, diyor.... Resme kederle bakıyor.

KADIN: Açlıktan, hastalıktan öldürdü kızımı.

CÜNEYT: Sen nerelerdeydin?

KADIN: Çalışıyordum. İstanbul'a gelmiştim....

Resmi eline alıyor Cüneyt, ötekiler bu hikâyeyi çok dinlemişler gibi, kayıtsız atıştırıyorlar....

Uzun uzun bakıyor Cüneyt küçük kıza.... Sonra,

CÜNEYT: İyi ki ölmüş, diyor. Kayıtsız, bırakıyor resmi.

Kadınlardan biri soruyor.

2. KADIN: Senin kızın kaç yaşında öldü?

Cüneyt duymuyor. Kalkıyor. Çıplak ayakları altındaki kır çiçeklerini topluyor.

Sabahın morluğu, ağaç dallarından kurtulup yüzüne düşüyor....

Bir garsona pirzola ısmarlıyor.

Cüneyt topladığı kır çiçeklerini bar kadınlarının ellerine tutuşturuyor.

CÜNEYT: Çok eskiden sizin gibi bir kadın sevmiştim. Adı Neriman'dı. Kötü bir barda çalışırdı, ama annem kadar merhametliydi.

Kadınlar lokmaları yarıda kalmış, onu merakla dinliyorlar.

CÜNEYT: Keşke onunla evlenseydim, diyor Cüneyt kendi kendine.

* * *

23. TOPAĞACI - CADDE

(Dış-sabaha karşı)

Topağacı genel resminden, kamera kıyıda duran beyaz Chevrolet bir arabayı görüyor. Bir evden Cüneyt çıkıyor, ayakları çıplak, saçları darmadağınık yine. Arabaya yürüyor önce, görmez gibi, sonra aniden bir şey keşfetmiş gibi duruyor.... Arabaya bakıyor.... Araba sessiz sakin duruyor.... Sevgi, dostlukla bakıyor Cüneyt ona. Sonra usul usul yaklaşıyor, yanında duruyor.

CÜNEYT: Sabaha kadar bekledin beni. Sessiz, şikayet etmeden. Ne

kadar iyisin, galiba tek dostum sensin. Hiçbir yere kıpırdamadan gelmemi bekledin.

Bu sırada pahalı bir araba duruyor. Dört beş kadın iniyor. Topağacı'nın sosyetik kadınları olduğu belli. Sabaha karşı içki, eğlenceye rağmen saçlarını, makyajlarını, hatta kıyafetlerinin düzgünlüğünü koruyabilmişler. Birbirlerinden ayrılmak için vedalaşırlarken Cüneyt'i görüyorlar.

Cüneyt arabasını okşuyor, bir sevgiliyle konuşur gibi onunla konuşuyor.

Kalın dudaklı, güzel bir kadın yanındakini dürtüyor.

ŞULE: Seninki dağıtmış yine, diyor.

Cüneyt arabasını okşuyor, güzel güzel dertleşiyor onunla... Kadınlardan biri:

SEMA: Ayakları da çıplak.... Ne konuşuyor acaba?

Öteki kadın cevaplıyor onu:

HÜLYA: Genç kızlık aşkın, senin yerine arabasını okşuyor bana kalırsa.

Kadınlar gülüşüyorlar. Cüneyt fark etmiyor onları, öpüyor arabasını. Sonra öne dönüp kapıyı açıyor, o zaman görüyor kadınları, ama görmemiş gibi bakıyor, arabasına biniyor. Araba uslu uslu hareket ediyor. Cüneyt, direksiyonu okşuyor.

CÜNEYT: Kadın olsaydın hemen evlenirdim seninle.

Kadınlar arabanın arkasından bakıyor. İlk konuşan, genç kızlığından bu yana Cüneyt Arkın'a hayran olan kadına, Sema'ya eğiliyor:

ŞULE: Bir resim isteseydin bari.

Gülüşüyorlar.

Araba bir sokağa sapıyor.

İstanbul uyanmaya başlamıştı ki Maslak'ta önüme çıkan kalın bir

beton elektrik direğine arabamla çarptım. Korkunç darbenin patlamasını duymadım.

Galiba zavallı, garibim arabam bir kere inledi.

Ama hep evde bıraktığım sarhoş kadınların dayanılmaz çirkin gürültüleri, Topağacı sosyetisinin alaycı sözleri, kocaları tarafından satılan bar kadınlarının yapmacık gülüşleriyle saklamaya çalıştıkları içten derin isyanları, bir yerlerde unuttukları çocuklarının açlıktan ölürken çıkardıkları zavallı, çaresiz, çığlıkları yüreğimde çınlıyor, çınlıyor içimi parçalıyordu.

Narkozla başlıdan Cüneyt Arkın, Esnaf Hastanesi'nde Ameliyat odasına alınırken görülüyor.

Cüneyt Arkın'ın sakatlanan kolu ameliyatla düzeltildi

Ameliyat 65 dakika sürdü

Prof. Halit Ziya Konuralp Hocamı minnetle anıyorum.

OTOMOBİLİN KAZADAN SONRAKİ HALİ

ÖLÜMÜN EŞİĞİNDEN DÖNDÜ

Boğaz yolunda otomobiliyle direğe çarpan...

Aktör Cüneyt Arkın'ın yüzü parçalandı

Nasıl olsa yüzümle para kazanmıyordum.

Cüneyt Arkın niçin tehlike ile oynuyor?..

Tehlike benim ekmeğim.

★ 14 AĞUSTOS 1969 PERŞEMBE ★ 50 KURU

GÜNAYDIN

Feci trafik kazasında aktörün yüzü parçalandı

İçkili halde Boğaz'dan dönerken...

Otomobili ile direğe çarpan Cüneyt Arkın ölümden döndü

HURDAHAS OLAN OTOMOBİLDE AKTÖRÜN [illegible]

Öylesine çok ölümlerden döndüm ki!

YILLAR ÖNCE

Ölen küçük ablasını, yeşil kederli gözlerini, uzun saçlarını gördü. Gelinlikle, kocaman büyük ablasını gördü. Sonra kendini gördü.

Kısa saçlı, garip bir çocuk, tutuk, içine saklı, yeşil gözlü, alabildiğine hüzünlü yüzü vardı. Aşık oynuyordu tek başına ve ablalarına bakıyordu.

Sonra babası geldi. Uzun boylu, iri kemikli, adaleli, geniş omuzlu, sallana sallana köylü gibi yürüyen, kaba giysili biriydi babası, bakmadan yanına çağırdı oğlunu. Çocuk koştu, baba dokunmadı bile ona.

Sonra bahçeyi suladılar birlikte, akşamüstünün yalnızlığına bir de kıraç Anadolu toprağının kokusu karıştı. Sardunyaların ekşi, sert, yeşil kokusu şimdi çocuğun gözlerindeydi.

Köfte pişirdi, baba rakı içti.... Çocuk bahçede avare dolaştı.... Birkaç kez annesini gördü sundurmada. Gelin yüzü gibiydi yüzü, tevekkülcü, saygılı, ama anaç.... Sonra oğluna gülümsedi ana. Sundurma aydınlandı. Akşamüstünün ıssız açık morluğu, tatlı bir maviye dönerek anasının saçlarına düştü.

Çocuk da güldü çocuk ağzıyla anasına.

Ablaları içerde gaz lambalarını yakıp akşam yemeği pişirmeye başladılar. Gözlerinde sarı bir belirsizlik vardı. Şöhretli, kederli adam usulca çıktı dışarı....

YILLAR SONRA

Genç adam önce avukat arkadaşını aldı. Gözlüklü, kısa boylu, yağlı biriydi. Ama hep talebeliğindeki gibi terbiyeliydi. Onu burada aniden görmekten şaşırmıştı, gizli bir gurur da duyuyordu. Çünkü genç adam Türkiye'nin en şöhretli sanatçısıydı. Arabayı genç adama kullandırtmadı, direksiyona geçti.

Sonra gidip Yılmaz'ı aldılar. Yılmaz Büyükevşen. İlerde çok ünlü bir profesör olacaktı, ama şimdi ince gözlüklü, ince bir çocuktu, çok iyi resimli romanlar çizerdi.

Kucaklaştılar, iri genç adam biraz güçlü sıkmış olacak ki Yılmaz'ı, o hafif tedirgin kaldı.

Sonra adamın evine gittiler. İndi arabadan. Gitti, bu kez odasına yakın küçük kapıyı kırdı, dar salona geçti. Odasının kapısını da kırdı ve eşikte ağladı. O çocuk odasının tüm eşyaları değişmişti; yabancı, kaba, aptal eşyalarla döşemişlerdi odayı. Ama annesinin şeftali çicekleri yine camdaydı, çok öksüz görünüyorlardı. Koca akasya ağacının dost, kederli gövdesi de görünüyordu. Sonra ilerde sokak.... Birden adam, o sıra tozlu yolda küçük arkadaşlarının sesini duydu. Sonra hep güneşte kalmaktan koyulaşmış, yer yer çatlak yüzlerini gördü. Sıcak, terli, ölümsüz, sonsuz mutluydu. Bembeyaz gülüyordu, yeşil yeşil gülüyordu gözleriyle. Müthiş çocuktu. Ve bütün bunlar bir daha asla geri gelmeyecekti.

Adam gözyaşlarını sildi.

ADAM: İyi ki bir zamanlar çocuktum, dedi. Bu oda onun tek hatırasıydı. Kara Korsan'ın Definesi burada saklıydı. Korkunç ve asla bitmeyen büyük serüvenleri, küçük yüreğiyle burada düşlemişti. Kısa, ama sonsuz masalları bu odanın dört duvarı

arasındaydı. Çocuk yatağında, çocuk kitaplarında, çocuk yüreğinde, çocuk yüzündeydi. Genç adam bu odada erkek olmuştu. Komşu kızının yüzü sokağın öteki tarafından ona bakıyor, gülümsüyordu. Çocuk, anasının çiçekleri arasında onu görüyordu. Uzun saçları vardı kızın ve kuzu gözleri gibi genç, kahverengi, durgun gözleri. Sonra deli ilkbaharın buğulu sisi içinde nazlı nazlı kıpırdayan erik çiçekleri gibi küçük, hafif pembe, lekeli entarisini hatırladı, sabun kokan saçlarında beyaz lâle gibi bir kurdele olurdu. İlk kez bu odada o kurdeleyi çözmüş, dağılan saçları arasına yüzünü gömdüğünde kaybettiği tüm ilkbahar bahçelerinin masum, ürperen çiçekleri arasına, tüm meyve kokularına, eriğin tatlı morluğunun buğusuna girer gibi olmuştu. Çok genç, erken bir acı duymuştu çocuk yüreğinde.... Sonra, Anadolu'nun o eşsiz, sonsuz geniş, çok ince, çok ılık, ama alabildiğine kederli ve yalnız akşamüzeri yeli eser gibi olmuş ve kızın çicekli elbisesi usulca kıpırdamıştı. Anadolu'nun toprağı, uçsuz bucaksız sarı ekinleri, sonu olmayan bozkırları, büyük güneşi gibiydi kızın eti....

Anasının çiçekleri arasından gördü kızın yüzünü adam. Saçlarında beyaz kurdele vardı ve hüzünlü gülümsüyordu. Sonra annesinin ince sesini duydu genç adam.... Ağlar gibiydi, kaybedilmiş bir mutluluk gibiydi. Adını söyleyip çağırıyordu onu. Elinde akşamüstü gaz lambası vardı... Çok yaşlıydı anası, ama genç bir gelin gibi, hiç var olmamış bir gelin gibi beyaz ve güzeldi...

O gece anasının lambası altında derslerini yaptı. Yaşlı kadın, odada sessiz oturdu, aar sıra ona baktı ve içini çekti.

Sabah, dünyanın en güzel güneşi doğdu odada...

* * *

GEÇME

Genç adam öfkeyle her yanı araştırdı. Dışarıdan arkadaşları korkuyla onu izliyor ama ses çıkarmıyorlardı. Her şey altüst olmuştu. Avukat,

AVUKAT: Polis gelirse başımız belaya girer, diyebildi sonunda. Genç adam duymamıştı.

Mahzene atılmış oyuncaklarını buldu. Aşıklar, topaçlar, hamurla ciltlediği, çoğunu farelerin yediği çocuk dergileri, gazoz kapakları, renkleri solmuş toprak bilyeler, farelerin yediği çocuk dergileri, gazoz kapakları, renkleri solmuş toprak bilyeler, karamelaların içinden çıkan resimler, sigara kutu kapakları.... Yani onun tek serveti.

GENÇ ADAM: Niye? diye bağırdı.

GENÇ ADAM: Baba ... sana istediğin kadar para veriyorum, neden odamı başkasına kiraladın, neden oyuncaklarımı attın? Odam olduğu gibi kalacaktı, söz vermiştin.

GENÇ ADAM: Hayatta sahip olduğum tek şey onlardı, benimdi onlar....

Babası kahvesini höpürdetti. Sadece yaşlı annesi ağladı bu olaya....

* * *

GEÇME

O gece genç adam durmadan içti. Telefonla arayan kadınları tersledi. Evine gelenleri kapıdan kovdu ve içti.

GENÇ ADAM: Yarın olmasın, şimdi öleyim, diye içti. Aslında hep öyle içerde, mutsuz, yalnız ve ölmek için.... Yarının, geleceğin hiç anlamı yoktu.

REJİSÖR: Motor ... dedi.

Genç oyuncu atıyla uçtu, uçtu, uçtu, uçtu....

Sarayın kocaman penceresini parçalayıp karşı salona geçecek ve orada esir düşmüş Beylerbeyi babasını kurtaracaktı. Uçtu, yıllarca sonu gelmeyecek bir bezginlikle. Bir türlü cama erişemiyordu. Bütün gücüyle bağırdı. Kovalanıp kıstırılmış, son anda vurulmuş bir av hayvanının, haksızlığa uğramış, can verirken etinden, canından gelen son isyanı gibi, dünyanın sonu gelmiş gibi, yüreği yırtılmışçasına bağırdı. Beyaz duvarlar bir anda kanla kıpkırmızı oldu. Birkaç kişinin yüzünde de sıcak, deli, canlı bir suyun fışkırması gibi fışkırıp kaldı. KAN.

Rejisör koştu.

Genç oyuncunun sağ eli camda asılı kalmıştı. Bileğini kesen koca camın altında sağ kolunun bileği çaresiz, kırmızı bir et parçası gibi sarkmıştı, çırpınır gibi kıpırdanıyordu, sonra durdu. İncecik bir deri titriyordu eli ile ön kolu arasında. Herkes bağırıyor ve ona koşuyordu. Genç oyuncu kandan görünmüyordu. Ve kamera hâlâ çalışıyordu.

Biri, birden genç oyuncunun sesini duydu; gülüyordu.

Rejisör korku, merakla orada dehşetle kalakalmış insanlara baktı.

REJİSÖR: Gülüyor.

Cüneyt onu duymamıştı, atını sürdü, camda asılı kalan parçasını, kopan elini aldı. Bir şeylerden intikam almış gibi hâlâ bir garip gülüyordu.

CÜNEYT: Bir kolu verdik, ama ayakları gene kurtardık abi...

Sabaha karşı, Fahrettin'in hocası, Profesör Doktor Halit Ziya Konuralp Cüneyt Arkın'ın eline yerine taktı.

42. SET

(Dış-gün)

Cüneyt Tarçın'ın sakat eline kılıcı bağlarlar. Ata biner, dizginleri dişleri arasına alır, diğer eliyle sancağı yukarı kaldırır.

REJİSÖR: Motor

Cüneyt bir elinde bağlı kılıç, bir elinde sancak, dizginleri dişleri arasında at koşturur. Savaşır, savaşır, savaşır. Sonra resim donar.

* * *

43. BİR EV

(İç-gün)

Anne mutfakta yemek yapmaktadır. Pencereden, bahçede oynayan çocuklarına bakar; sonra saatin olduğu kolunu kaldırır, saate bakar.

Telaşla salona girer. Televizyonu açar. Cüneyt Tarçın'ın bir filmi başlamak üzeredir. Pencereye koşar, bağırır:

ANNE: Cüneyt, koş adaşının filmi başlıyor.

Çocuklar oyunlarını bırakırlar. Küçük Cüneyt bağırır:

CÜNEYT: Yaşasın, adaşımın filmini seyredeceğim!

Koşarak televizyonun başına geçerler.

Cüneyt bir elinde sancak, bir elinde kılıç, ordunun önünde at koşturmaktadır.

Çocukların mutlu yüzleri görülür. Cüneyt Tarçın'ın yüzü görülür. Çocukların yüzü yeniden görülür. Şimdi hepsi birer Cüneyt Tarçın'dır... Bir ellerinde sancak, bir ellerinde kılıç, at koştururlar. Gözlerinde tarifsiz bir mutluluk ve güzellik vardır. SON yazısı çıkar.

[illegible] YATAK [illegible] — [illegible] Hülya [illegible]'in.

BU KAÇINCI KAZA...

G[illegible] Cüneyt Arkın [illegible] Diyarbakır'da [illegible] «Bozkurt Oğuz» [illegible] ya- [illegible] de- [illegible] Cüneyt [illegible] Cü- [illegible] doğrumuş.

Cüneyt, [illegible] hastaneye kaldırıldı, yaralı [illegible] ölüyordu, bu gözde [illegible] ba- [illegible] yılında [illegible] başla- [illegible] attan düşüp, ayağını kırmıştı. Ardından [illegible] yaralanmış, geçen yıl da bir [illegible] bütün vücudu [illegible] olmuştu. Bunları bu olaylar için: «Kaza değil, Cüneyt arada kendini kaybe- der, ne yaptığını bilmez. Ondan bütün bunlar başına geliyor.» diyorlardı. Ama ister kaza, ister bile bile ikâne olsun Cüneyt Arkın [illegible] ıstıraptan kurtulamıyordu. [illegible] Cüneyt Arkın'ın [illegible]

BU KAÇINCI KAN VERİLİŞ? — Bu [illegible] Cüneyt Arkın'ın [illegible]

Sağ elinin parmaklarını oynatamıyor

DÜŞÜYOR: O çevirdiği filmlerle meslektaşının zirvesine çıkmayı başarmıştı. Daha kontrollü bir yaşama çizgisine gitmesi gerekiyordu. Cüneyti tedaviye düşerken görüyorsunuz. (Foto: Yeni İstanbul — G. Kayumlu)

C. Arkın sakat sakat film çevirmeye başladı

CNAL YIGITDINÇ

Geçtiğimiz 2 ay önce, nişanlısıyla yaptığı bir münakaşa sonucu, camı yumruk atıp elinin bileğini kesmiş, tendonlarının yaralanmasından dolayı sağ elini bileğinden hareket ettiremeyen sevimli oyuncu Cüneyt Arkın, olaydan sonra ilk defa dün, yarım kalan «Malkaçoğlu ve Cem Sultan» filminde çalışmaya başlamıştır.

KİLİTTE

Refiğin Kemal Cemiyet yönetmeninde çekilen, hastane filmin bitme aşamaları için, önü ardı yine Malkaçoğlu üzerine dönüp ve yine elini sıkıştırıp zor kalacağı için, filme göre hareketler kadro, Akamadamın kaya kavramıştır. Fakat, zaman zaman elinin ağrımasından yakınan Cüneyt, bir ara doktora gidip kendine elini emniyetle yapmış ve ekibi artık çalışmaya başlamıştır.

YİNE SIÇRAYIP ZIPLADI

«Malkaçoğlu ve Cem Sultan» filminde, ünlü artist Cihangir Gaffari ve yine ünlü kadın artist Fevi Kemal, Sezen Aren ve Fevi Cumalı ile birlikte oynayan Cüneyt, eli kırılmadan önceki gibi yine sıkıştığı zaptırmaz, yüklü zamanda olaylara atılmaktan yapmamıştır.

— «Ne yapalım, daha önce filmde böyle sahneler vardı. Şimdi onların devamı olan sahnelerde yine aynı şeyleri yapmamız lazım.» demektedir. Sağ elinin henüz yeterince eskisi gibi oynamadığını söyleyen Cüneyt Arkın, bu konuların dışında tamamen olduğunu belirtmiştir.

ADALET (ANKARA)

CÜNEYT ARKIN

☆ Bir süre önce geçirdiği bir olaylı münasebetten sonra camı yumruk atarak elinden ciddi şekilde yaralanan Cüneyt Arkın yeniden film çevirmeye başlıyor. Malkaçoğlu adındaki «Cem Sultan» adlı bu yeni filmde Arkın dost

ÇİÇEKSİZ

İnsan, çocuklarının resmi cebinde
Nasıl gider savaşa
Üstelik bir kadın gülümserken
Nasıl veda eder ona.

Çiçeksiz karavana yer mi
Penceresiz evlerde
İnsan olan,

Sigarasız gecelerde giden
Tren misali

İnsan bir kere ağlamadan ölür mü

1970

EŞİNDEN AYRILAN VE BOŞANMAK İÇİN MAHKEMEYE BAŞVURAN CÜNEYT ARKIN'I İLK TESELLİ EDEN, YILMAZ GÜNEY OLDU...

KRALIN HALİNDEN KRAL ANLAR!

Önce "Adam," sonra Kral olduk, ama İmparator olamadık.

PARAYLA SATILAN ÇİÇEKLER

insan, çocuklarının resmi cebinde
nasıl gider bir süper star'a
üstelik karısı gülümserken
nasıl "eyvallah" der ona

çiçeksiz senaryolar okur mu?
çiçeksiz dekorlarda

sigarasız gecelerde giden
tren misali
insan
bir kerecik senaryosuz ağlamadan ölür mü?

Tarih 2000

AT İLE KALE DUVARI NASIL DELİNİR?

Malkoçoğlu filmlerinden üçüncüsünü Dalaman'da nehir kenarında çekiyoruz. Yıkık bir kale duvarı dibindeyiz. Atların ezdiği kekik otu kokusu, baharın ılık meltemiyle üzerimize üzerimize geliyor. Gökte ak bulutlar, atımın rüzgârda dalgalanan yeleleri gibi. Uzaktan bir guguk kuşu ötüyor; belli ki dişisini çağırıyor. Baharın güzelliğiyle sersem gibiyiz.

Televizyon gençliğinin şu yazdıklarıma burun kıvıracağını biliyorum. Biz böcekler, otlar, kuşlar ve çiçeklerle konuşarak büyüdük. Yıldızlar altında yattık. Toprak döşeğimizdi, bahar yağmurları yalnızlığımız, çiçekler sevdamız.... Bu yüzden fark etmeyi öğrendik. Yine bu yüzden yüreğimiz hep zengin ve genç kaldı. Geçen gün dizi setinde, genç oyuncu evin küçük öğrencisinin resim malzemelerini önüne almış, can sıkıntısını gidermek için resim yaparak oyalanmaya çalışıyordu. Baktım ağaçlar tek yeşil. Sokağa göz attım, her ağaçta en aşağı on farklı yeşil var. Bizim dünyamız uçsuz bucaksız tabiattı. Şimdiki gençliğin dünyası daracık bir ekran. Dün oğluma sordum, "Yolda bir çiçek bulursan ne yaparsın?" Dalgasını geçti. "Yerim," dedi. Çiçek yiyen bir genç. Sonra o bana sordu, "Ya sen ne yaparsın?" "Meyvesini yerim," dedim. Uzun uzun düşündü. Anladım ki çiçeğin meyve vereceğini hayal edemiyordu.

Gençliğin bizden akıllı olduğunu biliyorum. Tek kusurları tabiattan kopmuş olmaları. Bu yüzden bizden daha medeniler.

Yazının başında, Dalaman Çayı'nın sesini dinleyerek ve bahar başımıza vurmuş, yıkık bir kale duvarı önünde duruyorduk, demiştim. Sevgili yönetmenimiz Remzi Jöntürk birden bağırdı: "Bulduuum!"

Hepimiz ona döndük. Kara gözleri pırıl pırıldı. "Malkoçoğlu bu kale duvarını atla delip geçecek," dedi. "Yok yahu!" dedim. Bana yaklaştı: "Sen Malkoçoğlu kale duvarını değil, dağları bile delersin."

"Yavaş ol," dedim.

Düşünüyordu. Merakla bekledik. "Sana bir şey olmaz, ama at telef olabilir; bu yüzden kale duvarını dekor yapacağız," dedi. Bir komutan gibi konuşuyordu. Bir saat içinde dekor malzemeleri geldi. Ekip işe koyuldu. Çimento torbalarını kaya haline getiriyor, bol sulu çimento içinde beklettikten sonra, bir sıra onlardan, bir sıra hakiki kaya koyarak duvarı örüyorlardı. İş akşama bitti. Önümüzde hakiki bir kale duvarı duruyordu. Sevgili yönetmen batmak üzere olan güneşe baktı, "Bu sahneyi yarın akşam üstüne yakın çekeceğiz," dedi.

Ertesi gün sabah altıda uyandık. At koşturduk. Kılıç salladık. Sonra saat beşe doğru duvarın önüne yeniden geldik. Kameranın biri duvarın önünde, diğeri arkasına kondu. Atımın gözlerini bağladım. Sonra onu iyice sinirlendirdim. Değil duvar delmek, uçurumlara atlayacak hale geldi. Yönetmen bağırdı: "Motor!"

Atı koyuverdim. Uçtu, uçtu rüzgârı, bulutları geçtik ve duvara vurduk. Korkunç bir gürültü oldu. Sonra sessizlik ... Baktım Malkoçoğlu da yoktu atta. Ama duvar olduğu gibi duruyordu. Durmanın ötesinde, bir çizik bile yoktu. Bir şeyi, çok önemli bir şeyi unutmuştuk. Atlamıştık daha doğrusu.

Bir gece, bir gün içinde beton iyice donmuş, hakiki kayalardan daha çok sertleşmiş, taşlaşmıştı. Hasılı kafayı taşa vurmuştuk. Cüneyt Arkın işte böyle yüzlerce kere kafayı taşlara vura vura Cüneyt Arkın oldu.

Dizide manken genç oyuncu, "Cüneyt Arkın artık yaşlandı, jenerikte ismim ondan önce yazılsın," diye ısrar edince bu olayı hatırladım. Hayatta insan meslek sahibi olmadan başoyuncu olabilir mi?

Ben atımı, hayatım kadar sevdim. Çünkü o, benim HÜRRİYETİM'di. Ve SEVDAM.

EMEL SAYIN KABADAYI CÜNEYT ARKIN'I NASIL DÖVDÜ

Eşiği geçip içeriye adımımı atmıştım ki Emel Sayın, "ya Allah!" diyerek kalın sopayı tam alnımın ortasına yapıştırdı. Doğrusu bu kadarını beklemiyordum. Sendeleyip duvardan güç almak için o yana kayarken ikinci darbeyi de yedim. Bu seferki vuruş tam yerine oturmuştu. Bir an kendimi boşlukta hissettim, gözlerim karardı, başım mı dönüyordu, yoksa Emel Hanım mı etrafımda fır fır dönüyordu çıkaramadım. "Bre medet!" demeye kalmadı, üçüncü darbe elmacık kemiğimin üzerindeki hassas, ince deriyi "cart" diye yırttı. Anında ağzıma akan kanın sıcak, tuzlu tadını fark ettim. "Emel Sayın'ın fendi Cüneyt Arkın'ı yendi," dedirtir miyim hiç?

Kedinin önündeki bir fare kadar zavallı halime aldırmadan aslanlar gibi kükredim. "Bre gafiller, bre yettim, yettim ki şimdi canınızı alacağım!"

Anında en haşin, en gaddar karate pozisyonuna geçtim. En öldürücü vuruşu yapacaktım ki Emel Hanım'la göz göze geldik.

Aman Allahım; onlar göz değil, gözistan....

Emel Hanım, güneş ışığıyla tatlı tatlı dalgalanıp parıldayan, dünyanın en güzel yeşillerini gözlerine hapsetmiş. İnsana gözleriyle değil, bu uçsuz bucaksız yeşillikle bakıyor.

Ben de bu eşsiz gözistanlara doya doya bakayım istedim. Sen misin isteyen; sopa tam alnımın ortasına oturdu. Dünyam karardı, hayallerim, yüzüm, kafam gibi paramparça oldu.

O günden sonra elinde sopa, adam döven hiçbir kadının gözlerine bakmamaya yemin ettim.

İşin aslı şöyleydi; Emel Sayın'la Uludağ'ın karlı ormanlarında bir film çekiyorduk. Ben bir "kabadayı"yı oynuyordum. Emel Sayın'ın filmdeki kocası bana ihanet ettiğinden, ondan intikam almak için karısını dağlara kaçırıyordum. Hem de kar beyazı, ilkbahar bulutlu yeleli, yiğit bir atın sırtına heybe gibi vurarak. Sonra set işçilerinin yaptığı şirin bir tahta kulübeye hapsediyordum.

Emel Sayın filmde hayatını oynuyordu. "Hayatını" derken hayatındaki kocaları aklınıza gelmesin. Emel Sayın, hayatında olduğu gibi çok meşhur bir şarkıcıyı oynuyordu. İşte bu yüzden, bu zarif, bir eli balda, bir eli yağda, yumuşak yataklar prensesi vahşi, ıssız dağın, tahta kulübenin, hayatın, soğuğun, kendi başının çaresine bakmanın bütün eziyetlerini çekiyordu. Durmadan gözistanlarından yaşlar akıyordu. Ve bu yaşlar sahiciydi. Rol icabı bile olsa, o insafsız, Allah'ın bile unuttuğu o dağ başında kar, soğuk ve fırtınalar içinde çalışmak gerçek bir işkenceydi.

Ama benim hoşuma gidiyordu. Çünkü ben böyle büyümüştüm. Peki prenses dayanabilir miydi? Dayanmaya çalıştı, ama bir sahne vardı ki ipler işte o anda koptu.

Emel Hanım bir fırsatını bulup kulübeden kaçıyordu. Fark ettiğim an yiğit, ak bulutlar gibi uçan atımla peşine düşüyordum. Kısa bir an sonra da yakalıyordum. Sen misin kaçan; dakikalarca karlarda sürüyordum. Atın ayakları altında ezilmemek için, değme Cüneyt Arkın'a taş çıkartacak hünerlerle çukurlara düşüyor, tepelerden yuvarlanıyor, kendini oradan oraya atıp duruyordu.

Filmin hem başoyuncusu hem de yönetmeni olduğum için, işte o zalim sahneyi uzattım da uzattım.

Sabah sete patron geldi.

"Emel Hanım işi bırakabilir," dedi.

"Yapma yahu!" dedim.

"Kadını az daha öldürecekmişsin," dedi.

"Rol icabı," diye cevapladım.

Patron dünyalar iyisi biriydi.

"Rol icabı ona bir sahne yaz," dedi.

"Öyle bir sahne olsun ki...."

Anlamıştım, Emel Hanım'ın benden intikam alması gerekiyordu. Sahneyi yazdık, eline filmlerde hep kullandığımız kartondan yapılma, acıtmayan sopayı verdik. Kartondan yapılma sopayla dövülmek, bir "kabadayı" bile olsam koymazdı bana. Eşikten içeri girip ilk darbeyi yediğimde işin öyle olmadığını hemen anladım. Zaten "yahu ne oluyor?" demeye kalmadan ve Emel Hanım'ın o bahar yeşili gözlerine doyamadan, kocaman "kabadayı kıçımın" üstüne düşüp kalakalmıştım. Her şeye rağmen aklım kartondan yapılma, acıtmayan sopadaydı. Dakikalarca aradım, kulübeyi altüst ettim, yetmedi, dışarı çıkıp her yanı taradım. Kartondan yapılma, acıtmayan sopayı bulamadım.

Peki, Emel Hanım beni neyle dövmüştü.

Bu *Rüzgâr* filminden sonra Emel Hanım bir daha film çekmemeye yemin etti.

Galiba beni de hiç sevmedi.

Sevseydi verdiği sözü tutardı.

ERKEKLİK ÖLDÜ MÜ BE!

Tarihi filmlere yeni başlamışız. Türk sinemasının siyah beyaz dönemi. Elde "kavgacı" dediğimiz yardımcı oyuncular henüz yok, ama bol miktarda hakiki kılıç, kargı, mızrak, topuz, kalkan var. Savaş atlarımız da araba beygiri; hepsi ayakta uyuyor.

Çinlilerin canına okuyan, dünya harikası setleri aşan "Alpago" adlı bir Türk kahramanın hayatını anlatan film çekiyoruz.

O gün biz dört Türk cengâveri, sur kapısını bekleyen yüz Çinli askere saldıracağız. Dile kolay, dörde yüz. Dört kişi, yüz kahramana saldırıp hepsini telef edeceğiz ki surdan içeri girebilelim.

Yeni yeni bu tür filmler çektiğimiz için kahramanlık adına, gururdan yanımıza yaklaşılmıyor. Az şey mi; dört kişi, yüz babayiğidi parçalayacağız. Dört Türkten biri de "Parçala Behçet."

Beklenen an geldi. Çinli makyajı yapılmış, Çinli gibi giydirilmiş yüz asker, üç saf halinde dizildi. Ellrinde hakiki ustura gibi keskin kılıçlar, şiş gibi sivri mızraklar, beşer kilo ağırlığında demir topuzlar, kocaman kalkanlar.... Bizler iki yüz metre ötede atlarımızın üzerinde bekliyoruz. Çaktırmadan, az sonra kapışacağımız adamlara bakıyorum. Hepsi çam yarması gibi iri herifler. İçlerinde benim iki mislim olanlar bile var. Yüzleri taş gibi, gözleri bir garip. Kılıçları, mızrakları, gürzleri bir tutuşları var ki az daha gayret etseler suyunu çıkaracaklar.

Yanımdaki asistana "Kim bunlar?" diye sordum. "Amele pazarından topladık," dedi.

"Sana yakışsın diye en irilerini seçtik." Yönetmen bağırdı: "Prova yapmadan çekeceğiz, ne olur ne olmaz."

"Ne demek, ne olur ne olmaz," dememe kalmadı, "Motor" sesini duydum, sonra başladık.

Sütçü beygirlerini dehledik. Mübarekler ancak elli metre ayak sürüdükten sonra uyanabildiler. Bir elli metre uyku sersemliğiyle geçti. Son yüz metrede de Allah kerim, ancak gözlerini açabildiler. Ama biz bir yerlerimizi yırtar gibi naralar atıyorduk.

"İleri ileri, hücum, gün bugündür, yiğitlerim komayın kafirleri!"

Bu haykırışlar bile atları uyandıramadı, sallapati düşmanın içine daldık.

"Vurun yiğitlerim!"

"Kelle koparın, kol alın, can alın!"

"Aman bre!..."

"Yandım anam!..."

"İmdat, imdat!..."

"Can kurtaran yok mu?..."

"Lan böğrüm delindi be!..."

"Bende surat gitti...."

"Yetişin ölüyoruz...."

Bir anda bağıranların bizim arkadaşlar olduğunu fark ettim. Cengin tadını yarıda kesip arkama baktım. Benim üç babayiğit kahramanım kanlar içinde yerde çırpınıyor. Üzerlerinde onlarca dev gibi amele kılıç çalıyor, mızrak fırlatıyor, gürz vuruyorlar. Sanırsın gerçek savaş ki bizimkilerin "aman"ını dinleyen de yok. Ha babam vuruyorlar; onlar vuruyor, bizimkiler bağırıyor. "Öldüm, bittim, bre aman, cankurtaran yok mu?" Şunları kurtarayım, dedim. Ne de olsa jönüm ya, üstelik Cüneyt Arkın ve de başkahramanım diyerek beygiri çevirdim, sen misin çeviren; bir kılıç darbesi omuzumu ateş gibi yaktı. Biri tepemi yalayıp geçti, birini zor savuşturdum. Ama

mızrak can alıcı bir hızla gelip böğrüme saplandı. Bir kılıç darbesiyle onu ikiye biçtim. Uyuyan beygirin üzerine çıktım, çaldım kılıcı, çaldım ki ne çare, sayısız kılıç, gürz, mızrak üzerime geliyor. Tam "elveda para, şöhret" diyordum ki yönetmenin sesini duydum: "Stop, yeter, durun, vurmayın...."

Dinleyen yok, fırsatını bulan vuruyor. Bereket set işçileri falan koşturup yetiştiler. Kan içindeyim. Öfkeyle Çinlilerin üzerine yürüdüm. "Az daha öldürecektiniz hepimizi, bu öfkeniz ne?" Biri öne çıktı, yüzü kan içindeydi, ama kan benimdi. Gözlerinde korkunç bir kin vardı.

"Sizin yaptınız erkeklik mi be?" dedi. "Önce bize gavur elbisesi giydirip gavur yaptınız, sesimizi çıkarmadık.... Gururumuz beş para oldu sustuk. Biz yüz kişiyiz. Dört kişi gelip hepimizi yenecekti de bir şey yapmayacak mıydık? Erkeklik öldü mü be?"

Erkeklik ölmedi, ama eşcinselliği çağdaşlık kabul edip eşcinselleri şöhret yaptık.

YENGEMİZ

Sol elinin orta parmağına kalın, kaba kocaman bir altın yüzük geçirmiş, durmadan gözüme sokar gibi yüzüme uzatıyor. İpek gömleğinin yakası açık, orada da bir altın madalyon var. Kol saatinin etrafında sahte elmaslar parlıyor.

Şişman, kısa boylu, durmadan terliyor.

"Bu filmde benim avratla beraber oynayacaksınız" diyor.

Adanalı bir kabadayı özentisi mi, film yapımcısı mı, bir pamuk tüccarı mı belli değil.

"Başka kimler var?" diye soruyorum.

"Avrat, Fikret Hakan, Eşref Kolçak, Hayati Hamzaoğlu'nu da istiyor," diye karşılık veriyor.

Anlaşılan bu filmde Türk Sinemasının bütün kulağı kesikleri bir araya gelecek.

Cıvık bir ifade var yüzünde. "Dünyayı ben yarattım," der gibi koltuğa yayılıyor.

"Türk sinemasının tozunu attıracağım," diyor. "Gerekirse bütün pamuk tarlalarını satarım." Sonradan, sattığı tarlaların kendisinin değil, annesinin olduğunu öğreniyoruz. İflas edince de anasından temiz bir dayak yiyecektir. Türk sinemasının setçisinden, baş ve karakter oyuncuları dahil, ne kadar kulağı kesik varsa hepsine kadar toplanmış, Bolu yaylalarında, patronla filmin baş kadın oyuncusunu bekliyoruz. Ağustos güneşi tepemizde.

Yönetmen Remzi Cöntürk hâlâ rakı kokuyor ve ufukta beliren toz bulutunu göstererek "geliyorlar," diyor.

Çok geçmeden, son model Mercedes önümüzde duruyor. Fikret Hakan bir çamın gölgesinde kekik yiyor. Arabanın ön kapısı açılıyor. Bizim emekli kavgacı Samsa iniyor; baştan aşağı siyahlar giyinmiş, siyah kravat, siyah fötürü de unutmamış. İki kavgacı daha iniyor, onlar da Samsa modeli.

Bizim kavgacılar belli ki patron ve avradının fedaileri olmuş.

Hemen arabanın kapılarını dehşetli bir saygıyla açıp bekliyorlar. Samsa filmlerde olduğu gibi, sağ elini beline götürüp silahını yokluyor ve de kötü kötü tıpkı filmlerde yaptığı gibi etrafa bakıyor. Patronla, avrat dediği baş kadın oyuncuyu böylece koruyor.

Ve patroniçe iniyor.

Uzun kalın bir leopar kürk var sırtında.

Ve Ağustos güneşi etrafı yakıyor.

Sonra patron iniyor.

Patroniçe bize gülümsüyor. Gülmekle ölmek arasında, ona karşılık veremiyoruz.

Patron "Yengenizin valizlerini alın," diyor.

Fikret Hakan çamın gölgesinde kekik yiyor.

Eski kavgacılar, yeni fedailer. Kara böcekler gibi bagaja koşuşturuyorlar.

Önde patron, geride yengemiz, tesise yürüyorlar.

Akşam sessizce geliyor.

Eşref Kolçak, nehir kıyısındaki çadır önünde harika mezelerini tahta masaya dizmiş, ayakları yaylanın buz gibi sularında, rakısını yudumluyor.

Remzi bir çam dalından kaval yapıyor.

Fikret Hakan hâlâ kekik yiyor. Bu yüzden kocaman elleri bile

kekik kokuyor.

Gece de kekik kokuyor. Morumsu karanlıkta lambaları yakıyoruz.

Fikret Hakan, ekibiyle pokere oturmuş.

Uzaktan bir kurt uluyor. Bir gece kuşu ötüyor. Rüzgâr, çam ve çiçek kokularıyla gelip yüzümüzü okşuyor.

Patron, elinde bond çantası, geride kürk içinde kaybolmuş yengemiz ve de baş kadın oyuncumuzla arz-ı endam ediyor.

Eski kavgacılarımız, yeni fedailer hemen koşuşturup, velinimetlerinin etrafını sarıyor; elleri bellerinde kötü adam bakışlarıyla bizi süzüyorlar.

Patron, bond çantasını açıyor, silme para dolu.

Ve pokere katılıyor. Özel viskisini içiyor.

Fikret Hakan öylesine güzel kekik kokuyor ki....

Patron pokeri iyi bilmiyor.

Ama yengemize gösteriş olsun diye potu artıyor, yükseltiyor, restler çekiyor.

Kocaman, kıpkırmızı bir güneş doğuyor.

Patronun bond çantası bomboş, üstelik borçlanmış olarak poker masasından kalkıyor.

Film çekimi durduruluyor. Ne de olsa patron zararını çıkarıncaya kadar oynayacak.

Oynuyor, hem de sabahlara kadar.

Hep kaybediyor. Avukatı geliyor, ona vekaletler veriyor, yeniden pamuk tarlaları satıyor.

Viski yerine şimdi rakı içiyor.

Fedailer de tüymüş, etrafta görünmüyorlar.

Yengemiz de artık meraklı poker izleyicisi değil. Hayalleri ölmüş, kalbi kırık, odasına kapanmış.

Böylece acayip bir on gün geçiyor. Tarlalar bitiyor. Son model Mercedes de kumarda elden çıkıyor.

Yengemizin leopar kürkü ortalarda dolaşıyor.

Onbirinci günün sabahı, eski kavgacı, şimdi bizim fedaimiz yengemizin kürkünü giymiş son model Mercedes'in direksiyonuna geçiyor. Eski kulağı kesikler, Mercedes'e biniyoruz.

Patronun fedaileri set işçisi olmuş, eşyaları taşıyor, sonra onlar da minibüse yerleşiyor.

Bolu yaylasından patronlar gibi uzaklaşıyoruz.

Eski patron, yengemiz pencereden bizi izliyor.

Ve biliyoruz ki Bolu'ya kadar yürüyecekler. Üstelik eski bir hatıra gibi geriye kalan yengemizin tek valizini patron taşıyacak.

Mercedes'in içi insanın başını döndürecek kadar kekik kokuyor.

Ve arka koltukta Fikret Hakan uyuyor.

Hem de bir çocuk gibi günahsız rüyalar görerek....

BIYIĞINI KAYBEDEN SAVAŞÇI

Yetmiş akıncı, çocuklar gibi şendik. Çünkü biraz sonra nehrin azgın sularını geçip, Antalya'nın buğulu morluğu içinde uzanan dağların eteğine yayılmış küffara kılıç çalacaktık.

Yönetmenin "motor" sesiyle, araba atlarını topladık. Bu gariban atların ceddi nice savaşlara girmiş olacak ki genlerinde savaşçılık var, birden şahlandılar. Gafil davranan birkaç akıncıyı cengin başlangıcında böylece kaybettik. Diğerleri fırtına gibi nehre doğru aktılar. Yeleleri uçuştu, toynaklar toprağın kalbini vurdu. "Bre yettim!" naraları yeri göğü inletti.

Nehre ulaştık ve azgın sulara daldık.

Ne olduysa o zaman oldu. Arkama baktığımda kimseyi göremedim. Akıncılarım dalgaların arasında kaybolmuştu. Sonra atların başları göründü. Sonra eyere, yelelere tutunmaya çalışan savaşçılar....

Böyle deli gibi akan sularda at koşturmak her babayiğidin harcı değildir. Atlar kişniyor, can havliyle kıyıya ulaşmak için çırpınıyordu. Kayalara vuran suların sesine karışan feryatlar dayanılır gibi değildi.

Bir ara yönetmenin sesini duydum: "Çok film gidiyor, acele edin." Acele ettik ve nice uğraştan sonra kıyıya ulaştık. Atlar öfkelenmişti, zaptedemiyorduk. Dizginleri bıraktık ve yeniden düşmana doğru sel gibi aktık. Ancak, yirmiye yakın cengâverimizi sulara vermiştik.

Yine de "kalanlar bizimdir," deyip düşmanın içine daldık. Kılıç vurduk, ok attık, kargı uçurduk, nice küffarın canını aldık. Atların terli sağrıları güneşte kılıçlar gibi parlıyordu. Yeleleri bir o yana bir

bu yana gidip geliyordu. Kocaman açılmış yeşilimsi gözlerinde dehşetli bir heyecan vardı. Dikilmiş başları cesaretin timsaliydi.

Antalya'nın kocaman güneşi, mor dağların tepelerini kucaklayan kızıllığın içinde nazlı gelinler gibi süzülüp kayboluncaya kadar cenk ettik.

Sonra yönetmen "stop" dedi. Stopladık. Lakin atların öfkesi dinmemişti. Kişniyor, ön ayaklarıyla sinirli sinirli toprağı eşeliyorlardı.

Birden yönetmenin feryadını duyduk, "Eyvah, yandık, mahvolduk arkadaşlar!" Koca düşman ordusunu yenen bizler nasıl mahvolurduk ki? Merakla öfkeli, şaşkın bakınıp duruyorduk.

Yönetmen yeniden inledi, "Bıyıklarınız, bıyıklarınız yok."

Hayretle ellerimizi üst dudaklarımıza götürdük. Cascavlaktı. Yirmiye yakın akıncıyı nehrin azgın sularına kaptırdığımız gibi, bıyıklarımızı da kaptırmıştık. Ama olsun, ne fark ederdi ki? Bıyıksız da olsak, savaşı kazanmıştık ya....

Bıyıksız savaş kazanmak kolay iş mi?

"Avrupa Birliğine girmek için Türk erkekleri bıyıklarını kestirmek zorundalar," lafını duyunca bu olay aklımıza geldi.

"Işkembe, kokoreç yenmeyecek," geyik muhabbetlerinin arkasında dehşetli bir hakikat var. Türk halkı Avrupa Birliği ile dalgasını geçiyor.

Türk halkı inanmadığı ama inandırılmak istendiği her şeyle dalgasını geçer, hicveder, alaya alır. Bu bir Nasrettin Hoca "ironi"sidir. Yürek yakar.

Sayenizde internetle tanışınca, orada Türk gencinin yaratıcı zekâsını gördüm: Dünyayla, hayatla, kendileriyle dalgalarını geçiyorlar. Dayanılmaz güçleri, baş edilmez sorunları ve zorlukları bir espiriyle, bir hicivle yeniyorlar.

Modern hayatın saçma karmaşıklığını yüzlerce sayfa kitaplarla anlatmaya çalışanları, zekâ dolu cümleciklerle mat ediyorlar.

Hicvin, esprinin olduğu yerde zekâ vardır. Zekânın olduğu yerde de güzellik.

ALAVERE DALAVERE CÜNEYT ARKIN NÖBETE

Tahran'ın yaz geceleri yasemin kokardı. Dış mahalleleri çocukluğumun kerpiç evleriydi. Ama kireçle sıvanmamış.... İran benim tarihi serüvenlerimin ilham kaynağıydı. Bir hayal ülkesiydi. Bir yıla yakın olmuştu, orada filmler çekiyorduk. Ve günde en az yirmi kere Şah'ı selamlıyorduk. Çünkü Şah'ın anılmadığı, resminin olmadığı hiçbir yer yoktu.

Gençler, evlerinde elektrik olmadığı için sokakta, köşe başlarında lambaların altında ders çalışıyordu. Zenginlerse duvarlarla çevrili köşklerinde masalsı bir hayat yaşıyordu. İşte o zengin kadınlardan biri sevgilimdi. Bir dakika olsun beni yanından ayırmazdı. Ama ben bir yolunu bulup tüyerdim. Azeri Türklerin bir lokantasını, bir gece kulübünü ya da herhangi bir yeri kendime mekân edinirdim. Yarım yamalak Türkçe konuştuklarından dil sorunumuz da olmazdı. Ama zengin hanımın istihbaratı kısa sürede oraları bulur, hemen satın alır, sonra da kapatırdı. Böylece özgürlüğüm sevgilimin satın alma sınırları içinde kalmıştı.

Pars Film Stüdyoları'nda çalışıyorduk. Aslında burası bir stüdyodan çok bir Pars Kralı şehri gibiydi. Sayısız heykel, sayısız bahçe, sütunlar, saraylar, surlar, kaleler içinde çalışıyorduk. Şehrin içinden akan nehirler, göller, dağlar, tarihi köprüler bile vardı. Ve elbet hepsi dekordu.

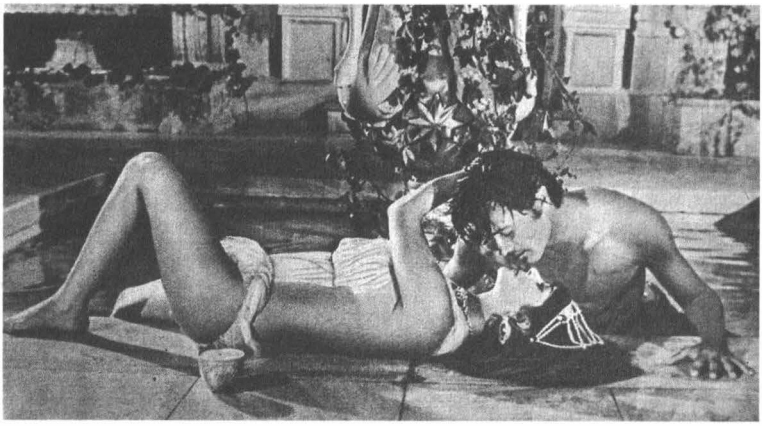
Bir filmin müziğini yapmak için en az yüz elli kişilik bir orkestra çalardı.

İran filmciliği ülkenin büyük sanayilerinden biriydi. Film oyuncularına *hünerpişe* deniyordu. Yani en iyi, en güzel hünere sahip insanlar....

Bir gün Şah, hünerpişeleri sarayına davet etti. Benim zengin hanım, özel uçağıyla Paris'e uçtu, saçını yaptırdı. Kendine tuvaletler bana da smokinler alıp geldi. O, bunu hep yapardı. Saçını yaptırmak için bile özel uçağıyla Paris'e gider gelirdi. Ve bu kadın ilerde başıma öyle işler açtı ki....

Sarhoş, sinirli, hatta kıskanç sevgili ayaklarına yattım, getirdiği smokinleri giymedim. Davete gelişigüzel bir kıyafetle gittim. O gece görüp yaşadıklarım, çocukluğumun binbir gece masallarından daha akla hayale sığmaz şeylerdi. İnsanı korkutan bir ihtişam, müthiş bir zenginlik, zarafet ve şıklık ... Göz kamaştıran bir şölen, yürekleri ürperten bir kudretin gösterisi.

Sonra Şah ve Kraliçe misafirlerini kabul etmeye başladı. En yüksek devlet erkânı bile yerlere kadar eğilerek Şah'ın eteklerini, ellerini öpüyorlardı. Bunda saygıdan çok Doğu despotluğunun cıvık, kayıtsız şartsız egemenlik kudretinden gelen bir aşağılama vardı. Sıra hünerpişelere geldi. İkişer adım atıp sırayla dimdik durdular. Şah onlara doğru yürüdü ve önce Şah elini uzattı. Hiçbir hünerpişe eğilmedi, el etek öpmedi. Hepsi sanki lütfediyorlarmış gibi, Şah'ın uza-

nan elini tek tek sırayla kabul ettiler. Yüzlerinde hiçbir ifade yoktu.

Zengin sevgilime eğilerek alçak sesle "Bu ne biçim iştir?" diye sordum. Avrupa'da okumuş bir kadındı. Şöyle cevap verdi: "HÜNERPİŞELERİ, ŞAH'IN, KRAL'IN, CUMHURBAŞKANI'NIN ELİNİ ETEĞİNİ ÖPEN HALK, YERLERDE SÜRÜNMEYE MAHKÜMDUR."

1980'lerde Türkiye'de öylesine bir sansür belası vardı ki ne yapacağımızı şaşırmıştık. Senaryolarımız reddediliyor, çektiğimiz filmler kesiliyor ya da sudan sebeplerle gösterime çıkması yasaklanıyordu. O dönemde, gecekondusu yıkılan *Vatandaş Rıza*'nın hak arama hikâyesini film yapmıştım. Tabii ki sansür toptan "oynatılamaz" diyerek red kararı verdi. Haftanın altı günü Ankara yolunu arşınlamaktan saçlarım ağarmaya başladı. "Alavere dalavere Cüneyt Arkın nöbete," diyerek sansür heyetinin kapısı önünde günlerce nöbete yatıyordum. Sonunda heyet başkanıyla bir kere selamlaşabildik. Araya "adamlar" koyunca bir gece yemeğe çıktık. Biraz kafaları çektik, o hep kendini anlatıyordu. Ve durmadan etrafa "Cüneyt Arkın'la burada yemek yiyorum" cakasını satıyordu. Geç vakit sıra *Vatandaş Rıza* filminin reddedilmesine geldi. Bir anda Cüneyt Arkın gibi kasıldı ve şöyle dedi: "Senin birkaç gün beklemen ne ki, işte ben aynı kapı önünde Türkan Şoray'ı onbeş gün beklettim."

İşe yaramadığı için, kaymakamlıktan alınıp, sansür heyeti başkanı yapılan bu adamın heyet hikâyesi işte bu kadardı. Ve rakısından sonra ağzına attığı kocaman peynir dilimini çiğnerken, bir parçası da dudağının altından çenesine doğru akıyordu.

CÜNEYT ARKIN TARIK AKAN OLUNCA

Olacakları biliyordum.

Sonunda oldu da! Bizim hanımı internet yüzünden kaybettim. Sabah kalkar kalkmaz süslenip püsleniyor, cicilerini giyiyor, sonra internetin karşısına geçip büyük, markalı mağazalara siparişlerini veriyor. Bir gün dayanamayıp sordum, "İnternetin başına geçip sipariş vermek için giyinip kuşanmak, süslenmek mi gerekiyor?" Şöyle bir şaşkın baktı, "Sahi niye öyle yapıyorum ki?" dedi.

Sahiden, niye öyle yapıyordu? Gördüğüm kadarıyla aklı başındaydı. Ama yine de internet karşısında kendini, o büyük mağazalarda sahiden alışveriş yapıyor gibi görüyordu. Sonunda ailece kafa kafaya verip olayı çözdük. İletişim teknolojisinin sunduğu sahte olaylar, sanal dünyalar giderek insanların zihinlerinde hakikileşiyordu. Böylece bir zamanların "sakın evlenmeyin delikanlılar, naylon kızlar çıkacak" türküsündeki gelecek bile yüzlerce yıl geride kalıyordu. Geçen yıl, alkol ve uyuşturucu konferansları için Almanya'ya gitmiştim. Havaalanına iner inmez Türkler etrafımızı kuşattı: "Hoşgeldin memleketimize." Herkes yeni memleketlerinden bir şeyler ikram etmeye çalışıyor. Birini kabul ettin mi, öteki kırılıyor. Hepsini kabul etsek bir ay havaalanında kalacağız.

Hanım bir taraftan, ben öteki taraftan valizleri ellerinden kurtarıp kendimizi dışarı attık. Ben acele tarafından taksi arıyordum, derken bir araba yanımızda durdu. Orta yaşlı bir adam dışarı fırladı. Bodoslama üzerimize geldi, tarifsiz bir neşeyle iki elini uzattı ve "Hoş geldin memleketimize Tarık Akan abi," dedi.

Elini mi sıkarsın, karate mi yaparsın; ben bunları düşünürken,

önce bir elimi kapıp hararetle sıktı. Sonra valizleri kaptı, bagaja koydu. "Sizi istediğiniz yere ben götüreceğim," deyince, "Nayır" diyemedik. Desek de faydasız, çünkü valizleri bagaja koymuş bile, reddetsek onları geri almak için uğraşacağız. Direksiyona geçince, "Nereye Tarık Akan abi?" diye sordu. "Hele şu memleketini bir dolaştır," dedim. Hem zaman hem benzin harcatacak, hem de Tarık Akan dediği için intikamımı alacaktım. Sekiz saat memleketi dolaştık. Ertesi gün, alışveriş bahanesiyle en uzak yerleri seçerek bir on saat daha dolaştık. Öğlen, akşam yemeklerini de ondan yedik. Hâlâ öfkem dinmemişti, en olmayacak şeyleri istiyordum, "Emrin olur Tarık Akan abi" diyor, koşuşturuyordu. İşin garibi isteneni de buluyordu. Böylece bir hafta emrimde çalıştı durdu. Gökten yıldız istesem, eminim onu da bulup getirecekti.

Son gün, ayrılacağız diye kederlenmeye başladım. Anladım ki adamı sevmeye başlamışım. Adını da o gün öğrendim, Memet'miş. Memet, "Yengenizin yemeğini yemeden sizi bırakmam," deyince evine gittik. Karısı, iki çocuğu bizi karşıladı. Memet kasıldı, "Size Tarık Akan abimi getirdim," diye. Kimse ses çıkarmadı. Köy yemeklerini yiyorduk, gözüm televizyona takıldı. Cüneyt Arkın'ın filmi oynuyordu. Ailece filmi izlemeye başladık.

Bir ara Memet bana döndü, "Tarık abi," dedi. "Sen Cüneyt Arkın'ı tanır mısın, nasıl bir heriftir?"

Bir yıldır Memet'i düşünüyorum; dünyası ne kadar sanal ne kadar gerçekti?

Cevabını da bulmuş değilim.

ÇİLE ÇEKMEK KADERİMDİR

Eski Türk sineması çalışanları, başoyuncusundan, en gerideki sette çalışan emekçisine kadar, dehşetli bir dayanışma içindeydiler.

Kederi, mutluluğu, başarı ve başarısızlığı aynı ölçüde paylaşırlardı.

Çünkü çok ilkel ve zor şartlar altında çalışırdık.

Eski, kirli, gazetelere sarılı yemeklerimizi hep beraber toprağa yayılıp beraberce yerdik. Plastik bidona doldurulmuş suyumuzu, gölgede durabilse bile yaz sıcağında hamam suyuna dönmüş bir halde, aynı plastik bardaktan içerdik, hem de kuyruğa girerek. Sette en çok su sıkıntısı çekilirdi.

Yazın kavurucu sıcağında, at üstünde kılıç sallamak, koşuşturmak yüzünden, dereye girip çıkmış gibi ter içinde kalırdık.

Bu yüzden hep susardık.

Atların suyu her zaman hazırdı. Suyumuz bitti mi yenisi için saatlerce beklerdik. Oysa su temini için sette en az iki kişi bulunurdu. Ve hazır bekleyen bir minibüs.... Kırk yıl düşündüm; neden sette yıllarca susuz çalışmak zorunda kaldığımızın sırrını bir türlü çözemedim.

Neden oturacak bir taburemiz bile yoktu da çimenlere, toprağa, kuma yayılırdık?

Neden yemeklerimiz mikrop dolu eski gazete parçalarına sarılırdı?

Ağustosun yakıcı güneşinden korunacak bir gölgeliğe neden sahip değildik?

Sonraları Türk sineması dışarıya açıldı. İtalya, Fransa, İran, Mısır ve diğer Ortadoğu ülkeleriyle ortak filmler yaptık. Ve şaşkınlıktan ağızlarımız açık kaldı.

Saydığım ülkelerin film setlerinde "yok" diye bir şey yoktu. En küçük oyuncunun bile gölgeliği altında bir masası, bir koltuğu vardı. İki set görevlisi oyuncuların isteğini yerine getirmek için hazır beklerdi.

Nerede olursa olsun, çölde, dağ başında, tıra benzeyen bir şey sabahtan sete gelir, açık büfe görevi görürdü. Her türlü yiyeceği, içeceği herkes istediği zaman alabilirdi. Sette buzdolabı hayal bile edemeyeceğimiz bir şeydi, onu diğer ülke sinemacılarında gördük.

Oyuncu makyajları prefabrik odalarda, jeneratörle yanan lambalar ışığında yapılıyordu Set değil, bir masal diyarıydı gördüklerimiz.

Üç Süpermen filminde önce İtalyanlar Türkiye'ye geldiler. Sete çıktık giyindik, toprağa yayılıp İtalyanları beklemeye başladık. Sabahtı, ama güneş yine de yakıyordu. O zamanlar, hele dış sahnelerde makyaj nedir bilmiyorduk.

İtalyanlar geldi.

Önce açık büfe açıldı, sonra prefabrik makyaj odaları, gölgelikler, masalar, koltuklar. Yani insanların ihtiyacını karşılayacak küçük bir plato kurdular.

Arazi helalarını da unutmadılar.

Biz hâlâ toprak üzerine yayılmış oturuyoruz.

Kirli gazetelere sarılı kahvaltımız geldi. Sonra kuyruğa girip plastik bidondan aynı plastik bardaktan sularımızı içtik.

İtalyanlar gölgelik altında kapuçinolarını, kahvelerini içerek korkuyla bize bakıyorlar. Kimisi buzdolabından çıkmış, buz gibi

Köylüler böyle yemek yer.

meyve yiyor.

Biz hâlâ toprakta oturuyoruz.

İki saat çalıştık. Şarap molası verdiler. Şezlonglarına uzanıp, buz gibi meyvelerini meze yapıp şaraplarını içtiler.

Öğlen harika masalarda, harika yemeklerini yediler.

Biz hâlâ oturuyoruz.

Saat dörtte yine şarap molası verdiler.

Bizler hep otluyor, hem de plastik bidonda gelecek suyumuzu Leyla'nın Mecnun'u beklediği gibi bekliyoruz.

Sonra bir plan çekildi.

İtalyanların sirkten gelme oyuncusu, 5 metre yükseklikteki kale duvarından parende ile yere düşüp bir el ateş etti.

İtalyan yönetmen beni çağırdı. "Aynı şeyi yapabilir misin?" diye sordu. Arada bir tercüman var.

Şöyle bir kasıldım.

"Ben yerden zıplar, ters parende atarken, havada iki el ateş eder, değil daha yüksekteki duvara, kuleye bile uçarım." Kız söylediklerimi tercüme etti.

İtalyanların gözleri, ağızları, burun delikleri bile hayretle açıldı. Yerden 7 metre yukarı uçmak, ters parende atarken iki el ateş etmek ... imkânsız, yapılamaz bir şeydi.

On dakika şaşkın kaldılar.

Sonra yönetmen "Yapsın," dedi.

"Bir şartım var," dedim.

"Yaparsam onların açık büfeleri, gölgelikleri, şezlongları, masaları, özetle her şeyleri bizim olacak, onlar da bizim gibi toprakta otlayacaklar." Korkunç, İtalyan usulü bir tartışmadan sonra kabul ettiler.

Kameramana, "kamerayı ters çevir" dedim. Kamera ters çekim yaparsa, yukarıdan aşağıya atladığımızda, aşağıdan yukarıya uçuyor gibi perdeye akseder.

7 metrelik sura çıktım.

Herkesin gözü ters duran kamerada.... Surdan üç parende atarken, düşerken, iki el ateş ettim. Brandaya ayak üstü düştüm. İnanmadılar.

Gece filmi yıkayıp pozitife bastılar. Seyrettik. Yerden uçup ters parende atarken iki kez ateş edip sura konmuştum.

Aslında hikmet, kameranın tersine çevrilmesi ve ters çekimdi.

Aynı sabah İtalyanların gölgelik altındaki şezlongunda uyandık, açık büfeden tıkındık. Üç kere şarap arası verdik.

Bir hafta sonra bizimkiler sıkıldı; yine gidip toprağa yayıldılar. Kirli gazeteye sarılı yemeklerini yediler. İtalyanlar bunu asla anlayamadı.

MAZİ KALBİMDE BİR YARADIR

Koskoca Amerika'da sinema tahsili yapmış, Türk sinemasını baştan aşağı değiştirmeye kararlı, gerçekçi, Batı'nın dalga sinemasının bir örneğini Türkiye'de çekmeye başlayan genç rejisör durmadan soruyordu.

"Yahu bu at neden stopluyor?"

Atın her "stoplamasında" da bir oyuncu kaybediyorduk.

O şahane, kuğu boyunlu, uzun yeleli, yaz bulutları gibi süt beyazı at, bir çukur, bir çalı, bir su birikintisi, otlu yeşil bir yer gördü mü zınk diye duruyordu. Durmasıyla üzerinden fırlayan binici, havalarda taklalar atarak yere çakılıyordu. Çakılmasıyla birlikte de ya omuzu çıkıyor ya da köprücük kemiği kırılıyordu.

Çünkü beyaz at, bir yarış atıyla, aynı renk düz toprak üzerinde koşmaya alışıktı. Araziye çıktı mı en ufak koyu bir renkten korkarak, stopluyordu.

Atın her "stoplaması" sonucu bir oyuncu kaybettiğimiz gibi, zaman da kaybediyorduk.

Çünkü sakatlanan oyuncunun yerine yenisi bulunuyor, günlerce zaman harcanarak çekilen sahneler yeni oyuncuyla yeniden çekiliyordu.

Filme başladığımızdan bu yana sekiz oyuncu, yirmibeş gün kaybetmiştik.

At o gün arazide yine "stopladı."

Koskoca Amerika'da sinema tahsili yapmış, küçücük Türk sinemasının bir işe yaramadığına karar verip Amerika'nın, Batı'nın gerçekçi sinemasını Türkiye'ye taşımaya niyetli koskoca rejisör yarı

Türkçe, yarı Amerikanca düşünmeye başladı.

"Yahu bu at niye stopluyordu?"

Prodüksiyon amiri, set amiri, sanat yönetmenleri, asistanlar çoktan yeni bir oyuncu bulmak için yollara düşmüştü bile.

Atın neden stopladığını anlatmak için rejisöre yaklaşıp lafa başladım.

Beni dinlemek bir yana, azarlamağa başladı.

Koskoca Amerika'da sinema tahsili yapmış koskoca bir rejisördü. Elbet her şeyi o bilirdi. Biz cahil Türk sinemasının cahil oyuncularının lafı mı olurdu!

Yeni oyuncu geldi, üç gün onunla çalıştık.

At yine stopladı. Onu da kaybettik.

Prodüksiyon amiri, set amiri, asistanları, hatta set işçileri bile yeni bir oyuncu bulmak için yeniden yollara düştü. Akşama doğru bir gariban getirdiler.

Ertesi gün, o rolün sahneleri yeni baştan çekilmeye başlandı.

Dört gün sonra at yine "stopladı." Bu seferki gariban omzunun çıkması, köprücük kemiğinin kırılması yanında, dört kaburga kemiğini de kaybetti.

Ekip yeni oyuncu için tekrar yollara düştü.

Bir ara bizim Sonay'ı gördüm. Sık çalıların arkasına bir şeyler taşıyordu. Çaktırmadan yaklaştım. Sonay ve ekibi durmadan stoplayan beyaz ata çok benzeyen, kestane rengi bir atı beyaza boyuyordu. Onu tanıyordum, her yerde koşabilen cesur bir attı.

Sonay'la göz göze geldik. Çarıklı edasıyla gülümsedi.

"Beyaz at bulamadık abi," dedi, "bununla idare edeceğiz."

Boyamaya devam ettiler.

Öğleyin yeni bir gariban geldi. Sonay'ın beyaza boyanmış atı sahneye çıktı. Gariban bindi.

Rejisör "aksiyon" dedi.

Aksiyon başladı, at koştu, sonra uçtu, engelleri aştı. Sahne sona erdi.

Koskoca Amerika'da sinema tahsili yapmış koskoca rejisör gururla bana yaklaştı. Yarı Amerikanca, yarı Türkçe yürüyordu.

Ama yerli malı sırıttı.

"Boşuna Amerika'da okumadık" dedi.

"Ben bu işi çok iyi bilirim, bak at stoplamadı."

Bu arada, koştuğu için terleyip boyaları akan atı Sonay yeniden boyuyordu.

Ama durmadan stoplayan beyaz at, nasıl ortadan kaybolmuştu çakamadım.

Oniki oyuncu değiştirmek yerine, bir atı değiştirmeyi akıl edemeyen rejisör viskisini keyifle yudumluyordu.

Yanında Amerikanca bir sürü sinema kitabı vardı.

ADINI HASRET KOYDUM

Bahar gelince, kocaman güneşli bozkır şehrinin beyaz kireç sıvalı sokaklarında akasyalar salkım salkım çiçek açardı.

Çocukken onları yerdik. Tatlı tatlı beyaz kokarlardı. Tadını çok uzaklardan duyardım. Sonbahar yaprakları nasıl nazlı nazlı dalgalanıp ince ince dökülürlerse toprağa, işte o da öyle incecik, nazlı yürüyüşüyle gelirdi bana.

Karşımda durup gözlerime bakardı.

Bal rengi gözlerinde güneşi görürdüm, güneşin sıcaklığını duyardım.

Onun gözlerinde güneş hep gülümserdi.

Elini tuttuğum ilk kızdı. İlk gençlik aşkım.

Akasya çiçeği gibi beyaz kokardı.

Çocukları, yazılacak kitapları, şiirleri, boyanacak resimleri, sevilecek insanları konuşurduk.

Çocuk ağzıyla bir şeyler anlatırken, küçücük yüreğinin de sesini duyardım.

İçim hudutsuz bir güven ve huzurla dolardı. Çünkü o, bozkırın güneş anası kadar koruyucuydu. Sözlerimi, düşüncelerimi sımsıcak, bereketli göğsüne basar, büyütürdü. Konuşmadan, bakışarak, hiç durmadan sonsuza kadar asla ayrılmayacağımıza dair içten, tertemiz yeminler ederdik.

Ama ayrıldık, memleketi Adana'ya döndü.

Mektuplaştık, kavuştuk, yeniden ayrıldık, kavuştuk, ayrıldık.

Sırtımda birkaç çul, İstanbul'a geldim. Üniversiteye başladım.

Beyaz akasya kokulu mektubunu aldım. "Burada kızları erken evlendirirler, Adana'ya gel, seni ailemle tanıştırmak istiyorum," diyordu.

Gidemedim. Han sefili otellerde kalıyor, çalışıp okuyordum. Evleneceğim, ilk sevdiğim kızın ailesinin karşısına üstümdeki bu çullarla çıkamazdım.

Zaman sessiz, ağlamaklı geçip gitti.

İstanbul'da olduğunu duydum. Hukuk Fakültesi'ne girmişti.

Bir gün Beyazıt'ta, üniversite önündeki alanda göz göze geldik. Ne tuhaf, birden akasya çiçeği kokusu duydum. Yanında cengiz ve de çok yakışıklı bir genç vardı. Her zamanki gibi, bal rengi gözlerinde bozkırın güneşi sımsıcak gülümsüyordu.

Fazla konuşmadık, ayrıldım. Arkamdan bağırdı: "Kaya."

Bana Kaya derdi. Ben de ona Kaya derdim.

Bir şeyler söylemek istedi, beceremedi, başını eğdi.

Zaman başı önde, sessiz, yapayalnız, kederler içinde geçip gitti.

O zamanlar İstanbul'a yağmur yağdı mı caddelerine yıldızlar düşerdi. Ellerime, yüzüme, gözlerime değip düşerlerdi.

İncecik hüzünlerle taşlara düşerlerdi.

Sonra akasya çiçekleri bembeyaz düşmeye başladılar. Onu gördüm; yerdeki ıslak yıldızlara bakıyordu, fısıldadı. "Kaya, seni bekliyordum."

"Geleceğini biliyordum," dedim.

"Çok zor oldu" dedi. Elini uzattı, tuttum. İki küçük çocuk gibi saatlerce yürüdük. İki küçük çocuk gibi gidip bir yere oturduk. Yüzüme bir çocuk gibi korkarak dokundu. Elleri bozkır kokuyordu. Fısıldadı. "Karından ayrılmışsın."

"Evet," dedim.

"Çok acı çektin mi?"

Bozkır yeşili gözlerime bir çocuk gibi bakıyordu. Beyaz kireç badanalı sokaklarda, salkım salkım açan akasya çiçeklerini, kocaman güneşi, ılık rüzgârın dağıttığı saçlarımı, toprak ana gibi bağrına bastığı çocuk yüzümü, hayallerimizi, şiirlerimizi, sessiz yeminlerimizi, umutlarımızı, küçücük kalplerimizdeki, o dünyalar kadar kocaman çocuk sevdamızı yaşıyordu.

Güneş doğarken sessizce kalkıp gitti.

Az sonra, güneşin kızıllığı içinde toprağa düşen bir sonbahar yaprağı gibi kayboldu.

Evlenmişti.

İki çocuğu olmuştu.

Galiba kocasını sevmiyordu.

YARI AMERİKANCA, YARI TÜRKÇE GÜLÜMSEDİM

Tahran'da, eski Pers Krallığı şehrinde filmler çekiyoruz. Türk ekibi Hilton Oteli'nde kalıyor, bir de Amerikalılar ... Ekip Tahran'ın mayhoş, hurma kokulu gecelerinde kaybolup gidiyor.

Ben, günbatımını eski Pers Krallığı şehrinde yaşıyorum. Her şeyin dekor olduğunu bilmeme rağmen, çok eskiden buralarda yaşamış insanların maceralı hayatları, beni bir çocuk masalı gibi tarihin sırlarına çekiyor. Biten günün kızıllığında, dört nala uçan savaş atlarının nal seslerini duyuyorum. Kılıç sesleri, haykırışlar tüylerimi ürpertiyor. Sonra her şey sakinleşiyor. Birkaç katım büyüklüğündeki heykellere, gecenin tatlı çivit rengi gölgeleri düşüyor ve hepsi birden canlanıyor. Onların hayat bulmasıyla, binlerce yıllık tarihin maceraları yeniden başlıyor.

Tarihin korkunç sırlarını yaşıyorum.

Otele geç dönüyorum. Hayaller, sırlar, meraklarla doluyum, yorgunum. Ancak uyuyamıyorum. Savaş atıma binip uzak diyarlara uçamıyorum. Çünkü hemen yanımdaki odada Amerikalı erler öylesine gürültü yapıyorlar ki değil uyumak, televizyon bile izleyemiyorum.

Birkaç kere, ülkelerinde er, İran'da general olan bu adamlara yalvar yakar durumu anlattım. Tınmadılar bile. Otel müdürüne şikayet ettim; nafile ... kime başvursam çaresiz.

Günde on saatten fazla çalışıyoruz; dinlenmem, uyumam gerek, ama ne yapsam adamlar daha da küstahlaşıp azıyorlar.

Bir gece ekiple beraber Tahran'ın buğulu, baharat ve haşhaş ko-

kulu karanlığına daldım. Geç vakit otele döndük, önce odama çıktım. Türkiye'den getirdiğim Malkoçoğlu yayımı, ok dolu sadağımı aldım, gürültülü Amerikalı erlerin kapısına dayandım. O an sessizliği fark ettim. Ya yoktular ya da yorgunluktan, içkiden sızıp kalmışlardı. Ama benim için fark etmezdi. Bu gece onlardan intikamımı alacaktım. Bu işi mutlaka yapacaktım.

Kapıyı yumrukladım, bekledim. Sonra yine yumrukladım, bekledim. İçerden bir hışırtı sesi geldi, sonra biri ayaklarını sürükleyerek yaklaştı, kapıyı açtı. Onu sertçe ittim ve İngilizce bağırdım: "Hazır ol!"

Adam derhal hazır ola geçti. Diğer iki kişi yorganlarını üzerlerinden atıp doğruldu. Yaya bir ok yerleştirdim, gerdim, koyuverdim. Odayı okun acı vınlaması doldurdu. Onlara da bağırdım: "Sizde hazır olun!"

Arkadaşlarının yanında sıra olup hazır ola geçtiler.

Bir ok daha koyuverdim. Ok korkutucu bir sesle gidip bir yerlere saplandı. Bağırdım:

"Rahat!"

Bir ok daha gönderdim. Bağırdım:

"Hazır ol!"

Hazır ola geçtiler. Bir ok daha gönderdim.

"Rahat!"

Rahata geçtiler. Bir ok, bir hazır ol, bir ok, bir rahat. Oda karanlık, oklar nereye saplanıyor, göremiyorum. Zaten umurumda değil. Erlerin yüzlerini de göremiyorum, ama korkudan tir tir titrediklerini fark edebiliyorum.

Ok, hazır ol, rahat.... Bu iş sabaha kadar sürdü.

Sakin, mutlu odama döndüm. Birkaç saat uyudum, dinlenmiş

kalktım. Duşumu alıp giyindim, kahvaltıya indim. Baktım herkes orada; bizim patron, bizim ekip, İranlı patron, İranlı ekip kaygılı bakışlarla beni süzüyor. Otel korumasıyla, otel müdürü de hazır olda.

"Hayrola?" dedim.

Bizim patron, "Ne hayrolası be," dedi, "mahvolduk!"

"Neden?" diye sordum.

"Dün gece ne halt ettiğinin farkında değil misin?"

"Yooo," dedim.

"Ne demek, yooo?" dedi. "Dün gece yan odada kalan üç emekli Amerikan generaline, sabaha kadar 'hazır ol, rahat talimi' yaptırmışsın. Hem de ok atarak odayı kalbura çevirmişsin."

Hani başımdan aşağıya kaynar sular boşaldı derler ya, işte öyle oldum. Meseleyi anladım, ama ne çare. Meğer gürültücü Amerikalı erler o gece odayı boşaltmış, yerlerine üç Amerikalı general yerleşmiş. Üstelik İran'la diplomatik ilişkileri geliştirecek üç önemli insan.

Amerikalı erler yerine, sabaha kadar Amerikalı generallere talim yaptırmışım. İşte tam o sıra, bu yanlıştığın dehşetini yaşarken bir ambulans çığlık çığlığa otelden çıkıp gitti.

"Bu da nesi?" dedim.

İranlı patron dehşetli kederliydi.

"Generallerden biri kalp krizi geçirmiş," dedi.

Çaresiz, en pahalı çiçekler elimizde, mahvolmuş bir ifade yüzümüzde hastaneye gittik. Generalin önünde hazır ola geçip, özür diledik, meseleyi anlattık.

General Amerikanca gülümsedi.

"Askerliğim boyunca, dün geceki kadar hazır ol, rahat talimi

yapmamıştım," dedi.

Ben de yarı Amerikanca, yarı Türkçe gülümsedim. Galiba, barışmıştık. Sonrasında gelişen olaylar tatsızdı ve çok uzundu.

TÜRKÜN KÜRDANI VE ALMAN TARİHİ

Depremzedelere para toplamak için Doğu Berlin'deyiz. Sıcak, güneşli bir gün. Batı Berlin burayı onarıyor. Yüzlerce vinç, binlerce insan çalışıyor. Ancak bizdeki gibi beton yığınları dikmiyorlar. Yapılan gökdelenlerin bile bir estetiği ve eskiye bağlılığı var.

Türk Konsolosluğu önünde arabadan indik. Tepede kocaman bir Türk bayrağı dalgalanıyor. İçime bir iyimserlik ve güven duygusu doldu. Birden kendimi vatanımda hissettim. Şu vatan ne mübarek bir şey. Merdivenleri çıkıyoruz, biri seslendi.

- Cüneyit, Cüneyit....

Döndüm, konsolosluğun bahçesindeki ağaçların altına Türkler yuva yapmış, serin çimenlere serdikleri hasırlar üzerinde ense yapıyorlar. Belli ki konsoloslukta işleri var, sıraları gelinceye kadar orada öylece Türkiye'yi yaşıyorlar. Orta yaşta bir erkek ayağa kalktı, kasketini çıkardı. "Cüneyit baba, gel sana bir kofi ikram edelim," dedi. "Baba" lafına sinirlendiğim için hemen cevap verdim: "Yahu kardeşim, kırk yıllık kahve ne zaman kofi oldu?"

Köylü, olabildiğince terbiyeli, sınıttı. "Cüneyit Baba," dedi, "sen de benim gibi bu memlekette yirmi yıl kalsaydın, kahvenin kofi olmasının ötesinde, adın bile Hans olurdu."

Türkün hazır cevabını almıştık, mahçup içeri girdik. İlk etkinlik futbol karşılaşmasıydı. Sahaya Türk bayraklarıyla çıkan Türk mahalle takımını çılgınlar gibi alkışladık. Oyun başladı. Almanlar çok sert oynuyordu. İkinci yarıda ben de oyuna girdim. Baktım durmadan gol yiyoruz, bıraktım futbol oynamayı, başladım karate yapmaya. Önüme gelen Almanı devirdim, bir iki kişi hastanelik ol-

du. Yine de maçı kaybettik. Sonra resimler çektirdik, resimler imzaladık. Para topladık. Aralarında Almanların da olduğu büyük bir kalabalığa Türk sineması konulu konferans verdik. Yine para topladık. Derken akşam oldu. Bir ara, "Doğu Berlin Belediye Başkanı sizi davet ediyor," dediler. Kahvaltı yapmamıştık, öğle yemeğini unutmuştuk ve kurtlar gibi açtık. Hemen arabalara doluşup Başkan'ın bizi beklediği yere vardık.

Tarihi bir binaydı. Kocaman, tarihi masanın etrafına oturduk. Başkan geldi. El sıkıştık. Adam Cüneyt Arkın gibi kasılıyordu. Başladı binanın geçmişini anlatmaya. Anlatıyor da anlatıyor.... Açlıktan ölmek üzereyiz. O, binanın geçmişini anlattıkça biz "ne kadar geçmiş varsa" hepsine rahmet okuyoruz. Sonunda servis başladı. Önce Amerikan kokakolası geldi. Ardından birkaç Türk bisküvisi. Sanıyorum gelenler kimseye yetmedi. Çünkü hepsini havada kapıp mideye indirdik. Başkan hâlâ binanın geçmişini okuyor, bizim gözlerimizse kapıda. Asıl yemeği bekliyoruz. Bekliyoruz da bekliyoruz. Bir taraftan da, "Türküz, yıkılmadık açlıktan, gördüğün gibi ayaktayız," diyoruz. Sonunda geldi. Gele gele "kürdan" geldi. Yanımdaki köylü Türkler, "Yahu ne oluyor?" der gibi depreştiler. Başkan, Cüneyt Arkın kasılmasından Orhan Gencebay kasılmasına geçti. Yüzünde yılışık bir sırıtma, aklınca espriyi patlattı:

- Duydum ki Türkler çorbadan sonra bile dişlerini karıştırırlarmış.

Yanımdaki köylü, tarihi binaya ve Başkan'ın kasılmasına saygısından olacak, kasketini çıkarıp masanın üzerine koymuştu. Önce Alman esprisine kibarca güldü, sonra kasketini alıp Tophane külhanbeyi gibi dişlerini karıştırmaya başladı ve şöyle dedi:

- Doğrudur başkanım, değil çorba, iki yudum kokakola içtikten

sonra bile dişlerimizi karıştırırız. Lakin, bir ziyafete gidip aç kalktık mı, daha çok karıştırırız ki dişimizin kovuğunda kalanları çıkarıp karnımızı doyururuz.

Bir amele gayretiyle dişlerini karıştırıyor, Nasrettin Hoca gibi tatlı tatlı gülümsüyordu. Başkan, Mahsun misali, "yıkılmadım, ayaktayım" der gibi yerlerde sürünüyordu. Sonradan anlaşıldı ki Başkan şakacı bir insanmış ve "az sonra" Doğu Berlin'in en harika lokantasına gidecekmişiz. Nereden bilebilirdik? Reha Muhtar'ın "az sonra"sından o kadar çok kazık yemiştik ki!...

NERİMAN'IN KAŞLARI

Adı Neriman'dı. Güzel değildi, ama sevimli, hafif, tombul bir yüzü vardı. Otuzbeş kırk yaşlarında gösteriyordu.

Bir gün çocuklar onu eve getirdiler.

Eskişehir Lisesi'nin aynı sınıfından mezun olmuştuk. Şimdi Malta, Akdeniz Caddesi'ndeki 76 nolu apartmanın ikinci katında oturuyorduk. Cengiz diş doktorluğu okuyordu. Ben de tıptaydım. Diğer çocuklar yüksek ticaret okuluna gidiyorlardı. Cengiz şiir yazıyordu. Ben de hikâyeler....

Cemal Süreya bu konuda hocamızdı. Yetmişbeş kuruşluk Marmara şarabını paylaşıp, edebiyat sohbetlerini koyulaştırıyorduk.

İlk günler Neriman'la hepimiz yattık.

Çok güzel, kınalı saçları vardı. Ama hep peruk takardı. Kaşlarını tamamen yolar, küçük kara kalemiyle onlara yeni bir şekil verir, peruğunu bir başka türlü tarar, her gün Hollywood'un o zaman meşhur kadın oyuncularından birinin tıpkısı olup karşımıza çıkardı.

"Ben bugün Marlyn Monroe'yum," derdi.

Ertesi gün Bette Davis olurdu.

Sonra Neriman'la yatmadık. Bacımız oldu. Evimizin bütün işlerini görüyordu.

Her gün "işe çıkardı."

Ben Neriman'ın hikâyelerini yazmaya başlamıştım.

Her akşam "iş dönüşü" anlatırdı.

"Bugün bir iki askere rastladım, onlara verdim, biraz da cepleri-

ne para koydum."

Bir başka gün rastladığı garibanlara vücudunu cömertçe sunar, onların da cebine para koyardı.

Öğrencilere hep bedavaydı. Onlara da para verirdi.

Neriman işte böyle bir "hayat kadını" idi.

Sonra bir gün geri gelmedi. Bizler de unuttuk.

Aradan yıllar geçti.

Cüneyt Arkın oldum. Bir akşam, kırmızı ipek astarlı siyah paltom sırtımda, ipekten beyaz kaşkol boynumda, etrafımda dört şık hatun Beyoğlu'nda meşhur sanatçıların buluştukları Kulis'in önüne arabamı yanaştırdım. Hava çok soğuktu, tipi halinde kar yağıyordu. Kıkırdaşan hatunları beklemeden arabadan indim. Kulis'e doğru yürürken gözüm rüzgârın savurduğu karların içinde yalpalayan bir karaltıya takıldı.

Bu garip bir sezgiydi. Elimde olmadan ona doğru yürüdüm.

Zihnimde binlerce gençlik hatırası canlanıverdi. Hasretler, acılar, yoksulluklar, heyecanlar, hayaller, umutlar, aşklar, kadınsızlıklar ve karmakarışık duygular içinde savrulan beyazlık içindeki hayalete bakıyordum. Dehşetli heyecanlıydım. Neriman'dı.

Donmuş taşlara basan ayakları çıplaktı. Sefil bir battaniyeye örtünmüştü. O sıra yanıma kadınlar da geldi.

Neriman, o kocaman merhametiyle bana bakıyordu. Bir adım daha attım. İnsanın içini ürperten, derinden gelen hazin bir inleme duydum.

Neriman kaçtı. Kar fırtınası onu yuttu, yok oldu.

Orada öylece kalakaldım.

On gün Neriman'ı aradık. Sonunda onu Tarlabaşında terk edilmiş bir harabede bulduk. Eve getirdim, yıkadım, giyindirdim, sıcak

çayını içerken sordum: "Niye o gece benden kaçtın?"

Tarifsiz sevgi dolu gözlerini aşağı indirdi. Hüzünle boynunu büktü.

"Nasıl gelebilirdim ki?" dedi. "Koskoca bir Cüneyt Arkın'ın eski bir dostu olduğumu öğrenselerdi, senin için ne kötü şeyler düşünürlerdi."

Cüneyt Arkın'ın şöhretini lekelememek için yine kendini feda etmişti.

Beraberce arayıp bahçeli bir ev tuttuk. Yanık Anadolu türküleri söyleyerek, çiçekli pazen bezinden perdeler dikti. Evi, yüreğinin anlatılmaz güzellikleriyle süsledi. Her iş bitiminde ona koşuyordum. Özenle hazırladığı harika çayını içerek saatlerce konuşuyorduk.

Ama hep o anlatıyordu. Öksüz çocukluğu, hayallerle dolu genç kızlığı, kederli evliliği, ayrılık, ayrılıklar, terk edilmeler, ihanetler, ölen hayaller, yıkılan umutlar. Ama bunları hep gülümseyerek anlatırdı. Gülümsemesi içimi ısıtırdı.

Bir gün, o genç kız hayalleriyle süslenmiş eve geldiğimde Neriman'ı bulamadım. Gitmişti. Ufacık bir pusula bırakarak.

Belli ki yazarken ağlamıştı. Çünkü kâğıdın üzerinde gözyaşı izleri vardı. Şöyle diyordu:

"Size yük oluyorum. Çok iyisiniz. Zaten sokaklarda o kadar çok zavallı, gariban, kadınsız talebeler var ki, ben çok mutluyum. Şimdi onları mutlu etmek istiyorum."

Neriman'ı bir daha hiç görmedim.

Ama içimde gençliğimin bir parçası olarak yaşıyor.

BİR KERE BİLE ÖPMEDEN KADIN NASIL HAMİLE BIRAKILIR?

Cüneyt Arkın

Köye girip de arabadan indiğim anda, meydanda toplanmış yüzlerce erkek beni çılgınca alkışlarken bağırmaya başladılar.

"Süpermen Cüneyt Arkın, süpermen Malkoçoğlu, süpermenlerin süpermeni Cüneyit ... Cüneyit, Cüneyit!"

"Yahu ne oluyor," demeye kalmadan, etrafımı sardılar. Her biri, bir yanımı çekiştirerek soruyordu.

"Nasıl yapıyorsun, nasıl yapıyorsun bu işi?...."

Şaşkınlık içindeydim, kime dönsem aynı şeyi soruyordu.

"Nasıl beceriyorsun bu işi, nasıl yapıyorsun?"

"Neyi, nasıl yapıyorum" demeye kalmadan hep bir ağızdan bağırmaya başladılar.

"Bize de öğret, bize de öğret!"

Elbet en iyi bildiğim şey ata binmek, üzerinde her türlü numarayı çekmek, kılıç sallamak, ok atmak, kargı uçurmak, gürz vurmak, kalkan tutmaktı. Ama burada bunların hiçbiri olmadığına göre, üstelik süpermen lafları ettiklerine bakılırsa, karate öğrenmek istiyorlardı.

Hemen önümde, beni en çok mıncıklayıp bağıranlara şöyle hafiften birkaç tane çaktım. Sonra afilli bir kata çizerek diğerlerine giriştim.

Pişmiş armut gibi, küt diye, yere düşen düşene....

Ama düşen de, kalkan da, ayakta olanlar da yine hep bir ağızdan bağırıyor.

"Karate değil, karate değil, bize öteki numarayı öğret."

Kan ter içinde durdum. Onları biraz kırgın, ama daha şaşkın şöyle bir süzdüm. Koca herifler bile, çocuk gibi bakıyordu. Hepsinin gözlerinin içinde bir "yaramaz çocuk merakı ve muzipliği" vardı.

Vaziyeti birazcık çakmıştım. Ne de olsa süpermen Cüneyit'tim.

"Derdiniz nedir, arkadaşlar?" diye sordum.

Bir anda kasketli kafalar, kulağıma fısıldadılar.

"O işi nasıl beceriyorsun?"

"Hangi işi?" dedim.

Bir an durdular, yaramaz çocuklar gibi birbirlerine baktılar, sonra kafalarını yüzüme daha da yaklaştırdılar. Ve hep bir ağızdan sordular.

"Karıyı bir kere bile öpmeden, onu nasıl hamile bırakıyorsun?"

Mesele anlaşılmıştı.

Bir zamanlar, Türk sinemasında bazı kadın oyuncuların belli kuralları vardı. Bunların başta geleni de "öpüşmemek"ti. Gerçekten bu filmlerde baş kadın oyuncularla öpüşmezdik, ama filmin sonunda en az birkaç çocuğumuz olurdu.

Türk köylüsünün bu Nasrettin Hoca mizahı ve şakacılığı beni her zaman mutlu etmiştir.

Ben de, aynı onlar gibi, yaramaz bir çocuk gibi gülümsedim. Merak içinde bekleşen karılarına şöyle bir göz attım.

Sonra iyice sırıttım.

"Bu meseleyi yengelerimize anlatayım," dedim.

Zorlukla etten duvarı yarıp kadınlara doğru yürüdüm, varıp aralarına katıldım, sonra ortalarına girip gözden kayboldum.

Kadınlar şaşkın, bakışıp duruyorlardı. Sonra hep birden erkeklerin olduğu yana döndüler. Daha da şaşırmışlardı. Bir aralık bulup ben de o yana baktım.

Koca köy meydanında bir tek erkek kalmamıştı.

Hepsi tüymüştü.

Tam bir Cüneyt edasıyla kadınlara sordum.

"Bacılar, kocalarınızı nasıl böyle kılıbık yaptınız, haydi cevap verin bakalım."

Tatlı tatlı gülüştüler.

YERSEN, ADAMA YEDİRİRLER ABI

Bir zamanlar Türkiye'de, bir yılda üç yüzden fazla film çekiliyordu. Ancak senaryo yazarlarımız bir elin parmakları kadardı.

Koyunun olmadığı yerde, keçi Abdurrahman Çelebi'dir misali, bir anda adını sanını bilmediğimiz senaristler piyasada ün kazanıverdiler. Çoğu da takma adlıydı. Kalemleriyse çok kötüydü.

Menejer, halkla ve basınla ilişkileri düzenleyen, işini bilen insanlardan bihaber başoyuncular dehşetli mutlu ve gururluydular. Çünkü artık hepsinin bir senaristi vardı. Ve dahi senaristler, onların kuyrukları gibi peşlerindeydiler. Sahiplerini gözlemliyor, ruhsal, estetik, bedensel kabiliyetlerini keşfedip, bunlara göre, sahipleri başoyuncuya tıpatıp uygun senaryolar döktürüyorlardı.

Yeni yetme rejisörlerin de baş tacıydılar.

Anlı şanlı sanatçı meyhanelerinde kafayı çekip çekip Türk sinemasını kurtarıyorlardı. Gel zaman git zaman anlaşıldı ki bu iş o kadar kolay değildir.

Hele hele senaryo yazmak, bir başka türlü acı ve kahır çekme işidir ki benim diyen yürek dayanmaz.

Önce sosyoloji bileceksin, ekonomi bileceksin, psikoloji bileceksin, Türkçeyi iyi bileceksin, insanı bileceksin, yöreleri, gelenekleri, insan davranışlarını bileceksin, bileceksin oğlu bileceksin.

Onlar bunları bilmiyordu, ama çabucak bir şeyi öğrendiler; hikâye yürütmek, giderek senaryo yürütmek. Öyle bir yürütüyorlardı ki üç ay önce çektiğim bir filmin senaryosu, harika eşi bulunmaz bir sanat eseri, özgün, bu zamana kadar yazılmamış ve asla bir daha yazılamaz yepyeni bir senaryo gibi övgülerle elime tutuşturuluyordu.

Tabii yırtıp atıyordum. Ama ne çare, çünkü biçare yapımcılar Türk sinemasını takip etmiyordu.

İş çakılınca, başka türlü bir yürütme yolu buldular. Daha önce çekilmiş başarılı beş altı senaryonun en başarılı sahnelerini uhuyla yapıştırıp şaheserler yarattılar.

Ağustos sıcağı bastırmış, ter içinde Bebek'te çalışıyoruz. Karışık, kalabalık zor bir sahne çekilecek.

Yönetmen bunalmış ki yanına varılmıyor.

Herkes koşuşturuyor. Bir ağacın gölgesine yayılmış sekiz karakter oyuncu ve de kavgacı grubu sigara içerek çene yarıştırıyor.

Yönetmen anında olayı tespit edip bağırdı.

"Orada keyif çatacağınıza senaryoyu alıp laflarınızı ezberleyin, başımı da belaya sokmayın!"

Herkes gibi, bu kavgacı grubuyla sahne çekmenin ne kadar belalı bir iş olduğunun o da farkında.

Bir kere; bu grup kamera önünde bir başka acayip şekle girer;omuzları kalkar, boyunları kısalır, belleri yamulur, kolları iki yana kalkar, dahası yengeç gibi yürürler. Öndeki konuşurken, en arkadaki kocaman beyaz mendilini çıkarır, sallar, terini siler. Kışın kar yağarken bile bunu yapar. Maksat dikkat çekmek, rol çalmak.

Arkadan kocaman bir beyaz mendil, teslim bayrağı gibi dalgalanırken önde konuşana kim bakar ki.

Mendili yoksa burnunu kaşır.

Ya da arkadaşlarından önce davranıp onun laflarını söyler, hem laf hem rol çalar.

Seyircinin gözüne batmak için çevirmedikleri numara kalmaz ve bunları öyle sevimli yaparlar ki....

Neyse, grup senaryoyu aldı. Şöyle bir göz attılar. Sonra yeniden

kendi sohbetlerine döndüler.

Yönetmen onları dikizliyordu. Bu kadar kısa zamanda üç sayfalık lafları ezberlemeleri imkansızdı.

"Ezberlediniz mi?" diye sordu.

Ses çıkmadı, bağırdı.

"Ezberlediniz mi?"

Biri tısladı.

"Ezberlemeye gerek yok. Lafları biliyoruz."

Yönetmen hayretle bakıyordu.

"Ne demek biliyoruz?"

"Biliyoruz işte."

"Öyleyse söyleyin bakalım."

Grup sırayla, üç sayfalık lafları hiçbir hata yapmadan söyleyiverdi.

Hepimiz şaşırmıştık.

Kadir Kök kel kafasını kaşıyarak, sakince, çok bilmiş, yarın doğruldu. Çok olağan bir şey söyler gibi duruma açıklık getirdi.

"Çünkü biz bu sahneyi dört gün önce Kadir İnanır ağbimizle çekmiştik. Hem de bu kapının önünde, hem de kamera aynı yerdeydi."

Yönetmen dut yemiş bülbüle dönmüştü. Uzun uzun düşündü. Bir senaryoya bir kameraya baktı, sonra "Orhancığım," dedi, "kamerayı on santim sağa koy da sahneyi çekelim."

Kamerayı on santim sağa koyup sahneyi çektik.

HER ZAMAN ÖLÜMLE OYNADIM

"Stop!" diye bağırdı yönetmen.

Şaşkın, daha çok kırgın durup ona baktım. Müthiş keyifliydi. "Yusuf Vehbi gibi oynuyorsun," dedi.

Yusuf Vehbi, Arapların en şöhretli sinema oyuncusuydu. Her sahneyi Doğu insanına mahsus, ilkel, abartılı, koyu bir dram anlayışıyla oynardı. Pek yakışıklı da sayılmazdı. Acıları ölçüsüz köpürttüğü anlarda gözleri kayar, ağzı burnuna karışır, daha da çirkinleşirdi.

Yönetmenin ne demek istediğini anlamıştım. Bütün iç enerjimi tüketip iki dakikadır ağlıyordum. Biraz öfkeli, zavallı gözyaşlarımı silip, insanın ruhunu paramparça eden o sessizce ağlama işine yeniden giriştim.

"Yine stop," dedi, "yine Yusuf Vehbi gibi oynuyorsun." Sahneyi defalarca çektik. Ta ki içim, yüreğim bomboş, ruhum yorgunluktan bitap düşünceye kadar....

Normal insanın hayatında bir kere yaşayabileceği o korkunç anı, çocuğunun ölümünü bir oyuncu olarak sayısız kereler yaşayarak bitip tükenmiş, insanlıktan çıkmıştım.

İmdadıma yapımcı yetişti. Olayı duyup hemen sete gelmişti. Sahneyi o çekti. Ölümüne oynadım. Herkes alkışladı. İş başarılmıştı.

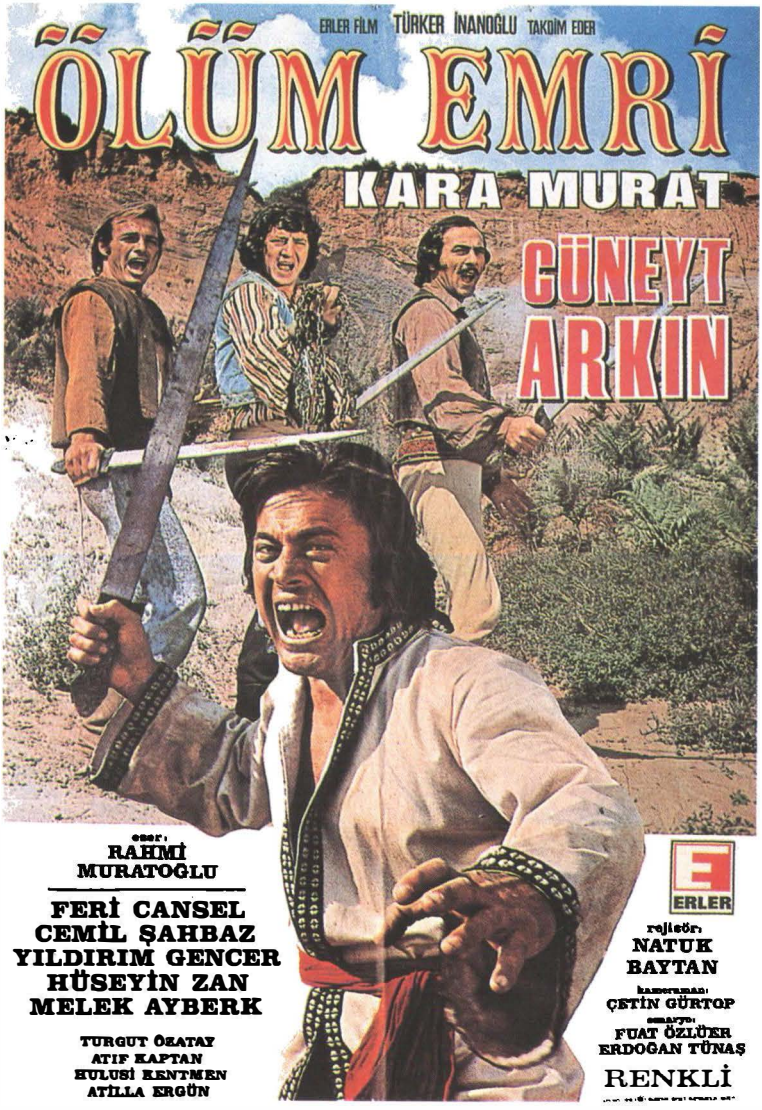
Yapımcı, yönetmene herkesin içinde usta işi bir fırça çekti.

Fırsatını bulup yapımcıya sordum: "Niye bana böyle davranıyor? Yıllardır beraber çalıştık, hiç böyle yapmazdı."

Gülümsedi, merakla bizi izleyen genç kızlara baktı.

Ne kadınlar tanıdım zaten yoktular... A. İ.

Türkiye, beni Cüneyt Arkın olarak bilir.

Kara Murat idik, şimdi olduk Ak Murat.

Kimse benim tarihimle dalga geçemez.

Korsanlar'dı kahramanların masallarını yağmalayan…

Rus prensesini es geçin, atabakın...

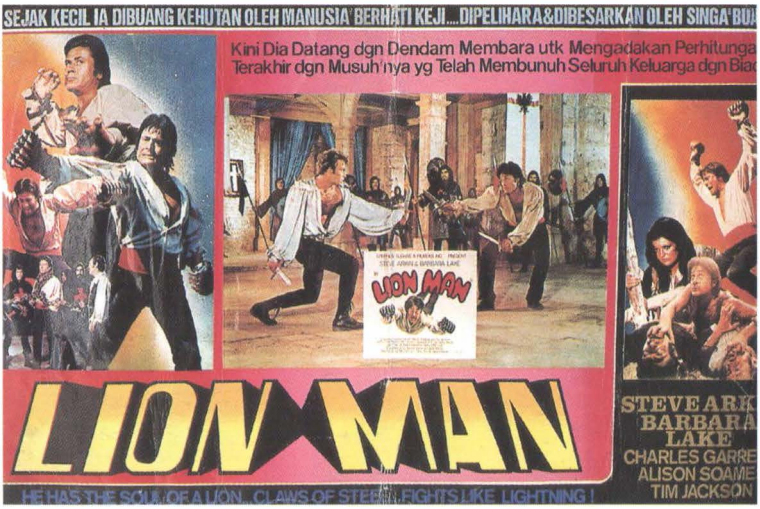
Cüneyt Arkın neyi nişanlıyor?

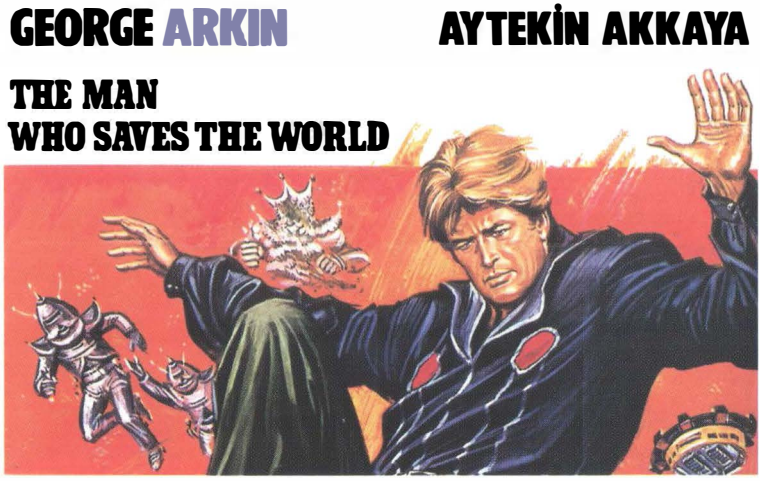
Türk sinemasının fendi İtalyan sinemasını yendi.

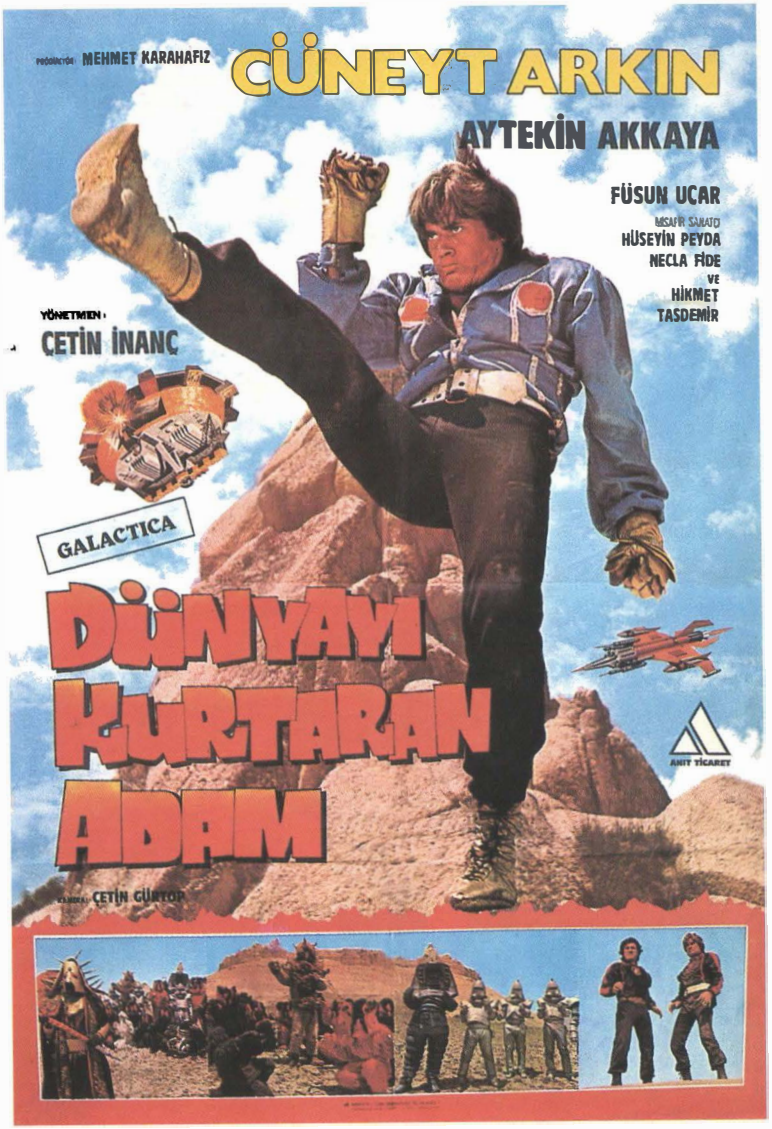
Filmin senaristi, yönetmeni, başoyuncusu ve patronuydum. Battım.

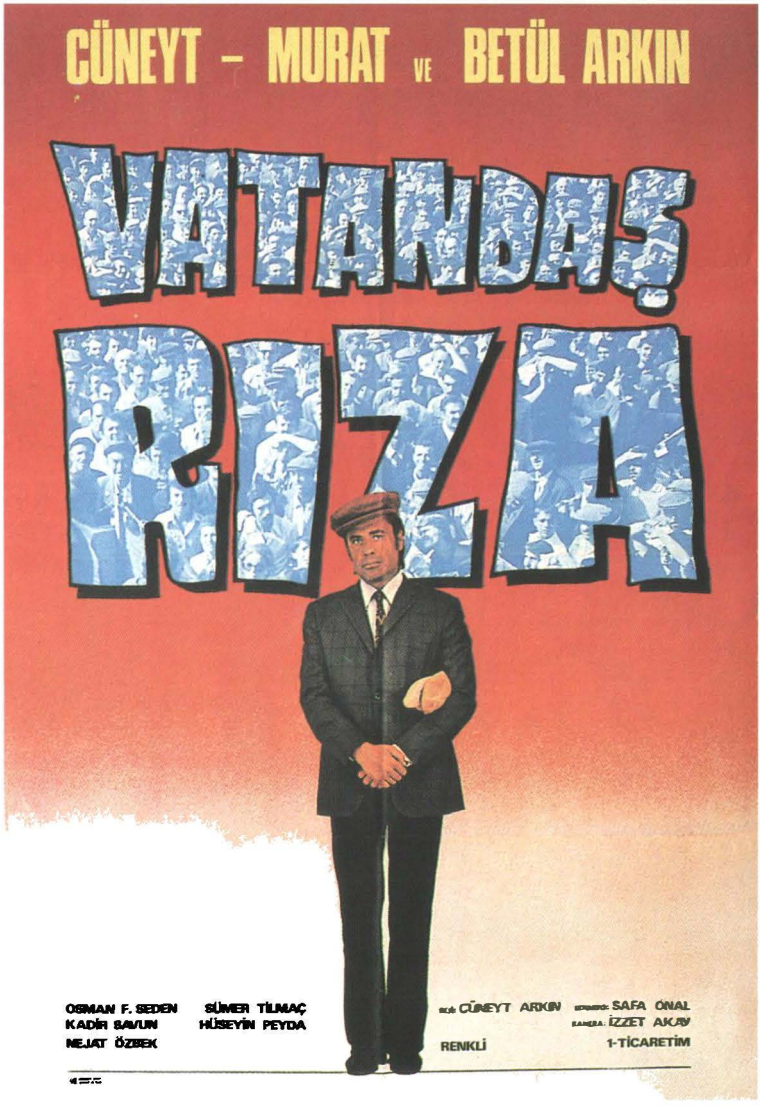
İtalya'da Steve Arkın idim.

Avrupa'da ise George Arkın.

Dünyayı Kurtardık, Patronu batırdık.

Vatandaş Rıza, hayatı boyunca "nasıl vatandaş olunur"u anlattı.

C.ARKIN

CARRIN
MAYIS 2010

Cüneyt Arkın'ın yaptığı resimler

"Karşıya atlarsan ölürsün," dediler. Atlamassam "onurları kırılacakmış gibi" bana bakanseyircileri görünce atladım. Ve ölmedim.

"Erkekleşti," dedi. Kızların hepsine âsılmış, yüz vermemişler, dahası, "Biz bu sete Cüneyt Arkın için geldik, ondan başkasını tanımayız," demişler. "Seni kıskanıyor." Yapımcı gidince kızları toplayıp "Şöhret yönetmenlerin yatak odasından geçer" atasözüne ait bir nutuk çektim.

Barışmak adına öğle yemeğinde yönetmenin yanına sokuldum. Bana şöyle baktı.

"Parayı da, şöhreti de, kızları da hep siz başoyuncular götürüyorsunuz, biz yönetmenlere kalan, eşşek gibi çalışmak, çile çekmek," dedi.

O günden sonra yönetmen baştan aşağı zulüm kesildi. Artık set-

te değil konuşmak, nefes almak bile suçtu. Olur olmaz yerde bağırıyor, çağırıyor, en iyi yapılmış işlere kusur buluyor, önüne gelene hakaret ediyordu.

Bir sabah yine öfkeyle silahlanmış geldi.

Günaydın bile demeden verdi veriştirdi. Lambaları tekmeledi, aksesuarları kırıp geçirdi, kıyafetlerimize, saçımıza, başımıza demediğini bırakmadı.

Durmadan, "Burası set mi yoksa dingonun ahırı mı?" diyordu.

Sonra gürledi "Toplanın!"

Sessizce, korku içinde toplandık.

"Burası benim setim, burada benim dediğim olur, her lafım, her bakışım bir emirdir. Artık dizginleri elime alıyorum. Bir dediğimi iki etmeyeceksiniz."

Öylesine bağırıyordu ki gerçekten dehşete kapılmıştık.

Sesini daha da yükseltti, adeta böğürüyordu.

"Emirlerimi dinlemeyen kim olursa olsun, isterse başoyuncu olsun ümüğünü sıkar, kıçına bir tekme atar, işten kovarım," demişti ki "caarttt" diye bir ses duyuldu. Ne olduğunu anlamadan bir ikinci cart daha geldi.

Sonra salon derin bir sessizliğe gömüldü. Sinek uçsa duyulacak cinsten ağır bir sessizlik. Ve onu gördük. Salonun bir köşesinde filmde oynayan ayı, sırt üstü yatmış rahat rahat yelleniyordu.

Yönetmen hayatının en büyük hakaretine uğramış gibi ağzı bir karış açık kalakalmıştı.

Biz ise kahkaha krizine tutulup, makaraları koyuverecektik ki, ayı bir cart daha koyuverdi.

Yönetmen ağlamaklı boynunu büktü, adeta fısıldadı: "Böylece gereken yerden gereken cevabı almış olduk."

Artık duramazdık. Tümden kahkahaları koyuverdik. Baktım yönetmen de karnını tuta tuta gülüyor.

Set amiri Sonay'a bağırdım.

"Sonay bu ayı erkek mi, dişi mi?"

"Dişi abi," diye cevapladı.

Gülmekten gözlerinden yaş gelen yönetmen ne demek istediğimi anlamıştı. Ayıya doğru yürüdü, önünde diz çöktü. Hâlâ gülüyordu.

"Sevgili bayan," dedi, "işte alenen ve herkesin gözü önünde sana asılıyorum, eğer nayır dersen hiç acımam, ümüğünü sıkar, kıçına bir tekme atar, seni işten kovarım."

Ayı yumuşak, rahat ona döndü. Kocaman pençesini yönetmenin elinin üstüne koydu ve bir cart daha koyuverdi ...

Ve sonunda filmi bu cart sesleri arasında, güle oynaya bitirdik.

ESKİ BİR HAYAL

Güvercin rengi bir pus yolcu vapurunun üzerine abandı. Haydarpaşa'nın silueti eski bir hayal gibi belli belirsiz gerilerde kaldı.

Güvertede demli çayımı yudumlarken, gözlerim geride hızla uzaklaştığımız "eski bir hayal gibi belirsiz" lafına takmış düşünüyordum. Bu "Bir eski hayal, acaba Haydarpaşa garıyla onun kara trenleri mi?" Onsekiz yaşında taşı toprağı altın, kızları cilveli İstanbul topraklarına ilk orada ayak basmıştım. Elimde eski bir tahta, çanta, yatak, yorganım sırtımda, deli fırtınaların estiği kafamda kasketim, kara trenden indikten sonra yine orada ilk defa kendimi ağlayacak kadar çaresiz ve öksüz hissetmiştim. Önümde, biraz ötemde koskoca bir İstanbul duruyordu. Yüreğimdeki korku birkaç İstanbul'dan daha büyüktü.

Gene o zamanlar İstanbul'u yenecek miyim, yoksa İstanbul mu beni yenecek bilmiyordum.

Kalabalığın itiş kakışıyla vapura bindim.

Sanki herkes elimdeki eski püskü tahta bavula trende koyacak yer bulma telaşı içinde çözülüp dağılan yatak yorganımın sefaletine bakıyordu.

Sanki bir ömür geçti, zar zor Sirkeci'yi bulabildim. Param o kadar azdı ki amelelerin kaldığı bir otelde ancak dört kişilik bir oda bulabildim. Sonra dayanılmaz kederlerle dolu bir akşamüstü geldi odaya, yüreğime yerleşti.

Karanlık her yanı kapladı.

Gece yarısına doğru üç doğulu amele yorgun argın gelip yanık,

hasret dolu memleket türküleri söylediler. Sonra ölü uykularına yattılar.

Sabah kuru kara ekmeklerini benimle paylaşıp işe gittiler.

Ben de kırk gün kırk gece sürecek yolculuğuma başladım. Az gittim uz gittim, ona buna sorarak dere tepe düz gittim. Beyazıt meydanındaki İstanbul Üniversitesi'ni buldum. İmtihana girdim, tıp fakültesi öğrencisi oldum.

Önce karnımı doyuracak bir iş, kalacağım bir yer gerek derken günler geçti. İşi de, yeri de buldum.

Her pazar günü Sarayburnu'nda zokayla, iri mi iri palamutlar yakalar, günlerce onları yerdim. Bir pazar balık tuttuğum yere yakın korkunç bir kalabalık birikti. Denizden bir gencin cesetini çıkardılar. Annesi yaşlı bir köylüydü. Hem ağlıyor hem haykırıyor, ağıt yakıyordu.

"Oğlumu İstanbul yuttu."

O zamanlar insanlar boğaz köprülerinde değil, Sarayburnu'nda intihar ederdi.

O garip, zavallı anneciğin sesi günlerce kulaklarımda kaldı.

"Oğlumu İstanbul yuttu."

Ama beni yutmayacaktı. Bir gece koyu karanlıklar içinde korkunç öfkeli, zalim rüyalar görerek uyuyan İstanbul'a haykırdım.

"Beni yutamayacaksın, sana yenilmeyeceğim."

Öyle zorluklar, acılar içindeyim ki!

Yıllar sonra, *Yıkılmayan Adam* filmine aynı o umutsuz isyan dolu geceyi koydum.

"Yıkılmadım İstanbul, ayaktayım."

Aynı sahneyi önce Ferdi Tayfur bir filminde kullandı. Ardından Orhan Gencebay, derken İbrahim Tatlıses "o kutsal isyanı" arabesk-

leştirdi.

Ve Topaloğlu hemen mirasa kondu. Bir beste yaptı; Mahsun Kırmızıgül sayemizde trilyoner oldu.

Güvercin külü rengi bir pus yolcu vapuruna abandı. Her şey "eski bir hayal" gibi gerilerde kaldı. Uzaklardan bir çocuk sesi geliyor.

"Yıkılmadım İstanbul, ayaktayım."

O saf, çocuk sesini Mahsun'un sesi örtüyor.

"Yıkılmadım, ayaktayım."

Giderek sis bütün İstanbul'u kaplıyor, göz gözü göremez hale geliyor.

Sonra bu karanlık sis, içinde barındırdığı her şeyi korkunç hayaletlere çevirerek bütün Türkiye'ye yayılıyor....

YABANCI DİL BİLMEMENİN FAZİLETLERİ

Batı sinemasıyla gerçekleştirdiğimiz ortak yapımlarda en büyük zorluğum yabancı dil bilmememdi. Sonunda bir İngilizce öğretmeni buldum. Bir İngiliz delikanlısıydı. Türkiye'yi ve Türkleri çok seviyordu. Üç yıl, gece gündüz beraber olduk. O Türkçeyi anadiline yakın öğrendi.

Ben İngilizceyi öğrenemedim.

Roma'da İtalyan, Fransız, Türk ortak yapımı bir film çekiyoruz. İtalyanlar kavga sahnesini hazırlıyor. Adamların dublörlerinin bile dublörleri var. Kavga direktörleri, kavgayı hazırlayanlar, kavga provası yapanlar, kavgacıların dublörleri harıl harıl çalışıyor. Kavgacılar, yani benimle dövüşecek düpedüz figüranların keyfi yerinde, hazırlıkların bitmesi için bekliyor. Bir yandan da şişelerle şarap götürüyorlar. Bu iş, yani hazırlık iki gün sürdü.

Bizim patron "Battım, iflas ettim," diye inliyor. Bilmiyoruz ki bura, ora, yani Türkiye değil.

Türkiye'de, en büyük kavga sahnesini kavgacılar, ben, kendi başımıza iki provadan sonra çekerdik.

Değil dublörün dublörü, başoyuncunun, benim bile dublörüm yok ki!

Üçüncü günü; dayanılmaz kederlerle İtalyanlarla şarabı götüren patronumuz iyice sarhoş olunca, bir o kadar yiğit erkek olunca, uzanıp giden kavga hazırlıklarına el koydu. Oraya buraya, boşluğa birkaç yiğit yumruk salladıktan sonra gelip yakama yapıştı; bir yandan beni meydana sürüklüyor, bir yandan da Türkçe ortalığı kalaylarken, fırsat buldukça kulağıma eğilip yalvarıyor.

"Kurtar beni baba, kurtar ki koca Roma'da iflas edip anadan doğma çıplak kalmayalım. Hadi kurtar beni baba."

O zamanlar, *Babanın Oğlu*, *Babaların Babası*, *Babanın Suçu* gibi filmler çekiyoruz ya, işte bu yüzden "BABA" diyor. Yoksa aslen babası değilim.

Çaresiz, babalığımı göstermek için sahneye çıkıyorum. Babalar gibi gerdan kırıyorum, şişiniyorum. İstiyorum ki, Türkiye'den sonra İtalyanlar da bir "BABA" görsün. Sinemada benimle çalışanlar kavga şeklimi çok iyi bilirler.

Bir "Baba şefkatiyle" bizim gariban setçileri, ışıkçıları topluyorum. İtalyanların üç gündür kavga direktörleri, kavgacıların dublörü, onların dublörlerin dublörüyle hazırladıkları, defalarca prova yaptıkları her hareketi bir kenara atıp "baba işi" bir kavgayı hemen kotarıveriyoruz.

İtalyanlar hayret içindeler; beğendikleri belli, ama çaktırmıyorlar.

Tercüman sayesinde onlara "Bir de sizinle prova yapalım," lafını iletiyorum. İsteksiz duruyor, ama "Bundan sonra spagettiler de, şaraplar da benden," deyince koşuşturuyorlar.

Birkaç provadan sonra çekime başladık. Tekme, tokat, havada uçarak, parendeler atarak hepsini saf dışı bıraktım. En yaman, en iri kötü adamla işi bitirecektim. Bir ters takla attım havada, iki ayağımla boynunu sıkıştırdım, yere devirdim. Topuğumla gırtlağına bastım, öylesine fena basıyordum ki adamın pes etmesi gerekirken "BASTIR BASTIR!" diye bağırıyor.

O "BASTIR" dedikçe, ben de imanına kadar "BASTIRIYORUM."

Bir yandan da "yahu bu adam gerçek sanatçı, dahası fedakâr ki o kadar olur. Sahnenin sahici olması için ne büyük acılara katlanı-

yor," diyerek daha fena, ama takdirle "BASTIRIYORUM."

Ben bastırdıkça adam, "BASTIR BASTIR!" diye bağırıyor. Zalimce, kıyasıya BASTIRIYORUM.

Adamın yüzü mosmor oldu, alın damarları çatlayacak gibi dışarı fırladı. Gözleri yuvalarından çıktı, ama hâlâ "BASTIR" diyor.

Duruyorum; kahramanca, takdirle, hayranlıkla BASTIRIYORUM. Kırk yıllık hayatımda hiç böyle BASTIRMAMIŞTIM.

Derken ortalık karıştı. İtalyanlar koşuşturdu. Adamı elimden zor aldılar. Ben şaşkınım. Bir ara gözüm "BASTIR" diyene takıldı. Adama suni teneffüs yapıyorlar. Sonra da oksijen çadırına soktular. Bir hafta hastanede kaldı.

İtalyancada "ANKORA" devam, "BASTA" yeter demekmiş. O heyecan içinde, adam ölüm döşeğinde "BASTA" dedikçe, ben "BASTIR" anlamışım. "BASTA," "YETER ARTIK ÖLÜYORUM" dedikçe, ben BASTIRMIŞIM.

İtalyanca bilmiyorsam, suç benim mi?

Roma'da bir ay kaldık. İtalyanca bir tek kelime öğrendim; "BASTA, YETER ARTIK." Boş zamanlarımızda İtalyan fıstıklarına takılıyorduk. Biraz dans edip eğlendikten sonra "BASTA" diyordum. Ardından Türkçe "OTEL"i ekliyordum.

Niyetimi anlıyordu fıstık.

Otele geliyorduk.

O İtalyanca, ben Türkçe konuşarak muhabbete dalıyorduk. Ama muhabbet boyunca tek bildiğim İtalyanca kelime "BASTA"yı, yani "YETER"i asla söylemiyorlardı.

ÖLÜMÜ YAŞADIM, SONRA DİRİLDİM

Film icabı değil, gerçekten öldüm.

Film icabı, idam ilmiğini boynuma geçirdiler, sonra ayaklarımın bastığı sandalyeyi bir tekmede devirdiler. Asılı kaldım, vurulmuş bir av hayvanı gibi çaresiz titredim.

Yağlı ip boğazımı eziyor, parçalıyordu. Son duyduğum acı bu oldu. Sonra ışıklar gördüm, hayatımdan binlerce hatıra, tarif edilmez bir hızla gözlerimin önünden geçti. Ardından tatlı bir uyuşukluk geldi. Belli belirsiz kendimi gördüm. Sonsuz bir beyazlığın içine düşüp kayboldum.

Film icabı değil, gerçekten öldüm.

Öldüğümü bir set işçisi fark etmiş, çığlık çığlığa koşturup, ayaklarıma sarılıp vücudumu yukarı kaldırmış. Sonra ötekiler gelip beni kurtarmışlar.

Hemen orada kalp masajı yapmışlar ve arada suni teneffüs ... Ambulansta tedavim devam etmiş.

Gözlerimi hastanede açtım.

Doktor gülümsedi.

"Öteki dünyaya gidip geldiniz Cüneyt Bey," dedi.

"Ölmek nasıl bir şey, ölürken neler yaşadınız?"

Film icabı bile olsa gün doğumunun alacakaranlığında, idam sehpalarının o zalim, ölüm kokan insafsız, kapkara silueti insanın içini ürpertiyor.

Hele yağlanmış ipin idam halkasının, ölmek üzere olan bir insan vücudunun çaresiz çırpınışları gibi, sabahın yelinde hafif hafif

titremesi, korkunç bir kabus gibi insanın ruhunun derinliklerine işliyor.

Film icabı bile olsa, o yağlı ilmiğin boynuna geçirilmesi, sahiciymiş gibi insana ölüm korkusunu yaşatıyor.

Bu korkuyla sehpaya çıktım, ilmiği boynuma geçirdiler. Galiba öleceğimi hissetmiştim. Sabahın alacakaranlığını parçalayan ufacık kızıllıklara son kez baktım. Morumsu gökte, uzakta birkaç martı silueti süzülüp geçti. Sabah yelinde sallanan dalların sesini duydum. Her yanı toprak, çimen kokuyordu.

Canım koyu bir çay, gevrek bir simit istedi. Altımdaki sandalyeyi devirdiler.

İşte o an, ölmemi engelleyecek, emniyet kemerine bağlı kayışın gevşeyip düştüğünü fark ettim.

Settekilere tehlikeyi haber vermek için bağırmak istedim. Başaramadım.

İdam ilmiği boğazımı eziyor, parçalıyordu.

Son duyduğum acı bu oldu.

Sonra ışıklar, ışıklar ve sonsuz beyazlık.

Hiçbir şeyi fark edemediğiniz son acı.... Hiçbir şeyi duyumsamıyorsunuz, ama....

"Ölürken neler yaşadınız?" diye merakla soruyordu doktor.

Hiçbir şeyin yaşanmadığı son an.... Ama....

İşte ben bu "ama"yı hâlâ yaşıyorum.

KADININ FENDİ CÜNEYT ARKIN'I YENDİ

İçten, çaresiz, çok dişi bir sesi vardı. Tarifsiz samimiydi. Çoğu kez "Cüneyt" ya da "Sen" diyordu. Belki çok uzaktaydı. Bilemediğim bir yerlerden telefon ediyordu. Ama konuştukça beni öylesine yakınına getiriyordu ki!

Sıcacıktı.

Baştan çıkarmakla saygı duyma sınırını şaşırtıcı bir samimiyetle koruyordu. Hem davetkâr hem çekingendi. Dostça içini döker gibi yaparken, dostça, sanki farkına varmadan, günahsız bir yerlerime dokunuyordu.

Apaçık bir kadındı.

Tam bir kadındı, kırk yıllık vefalı bir sevgili yakınlığıyla içini döküyordu.

Kocası çok zengindi. Sevişerek evlenmişlerdi. Çocuk yapmaya cesaret edememişlerdi. Çünkü adam çok içiyordu. Tam bir alkolikti. İşe de gidemediği için yirmidört saat evde, deli divane dolaşıp duruyordu. Çıldırmak üzereydi kadın.

Bunları anlatıyordu.

Ama bir türlü ona acıyamıyordum.

O içten, sımsıcak, kadınsı sesi buna fırsat vermiyordu.

Giderek kederlenmeye başladı. Bu kederlenişte hülyalı istekler seziyordum.

İçki içmeye başlamıştı, başka türlü kocasına dayanması, sarhoşluğuna, kırıcılığına katlanması imkansızdı.

Saatlerce telefon başında çareleri konuşuyorduk. Elimden geldi-

ğince, bildiğimce, gücümün yettiğince onu teselli ediyor, neler yapması gerektiğini anlatıyordum. En samimi duygularımla onun kurtulmasını istiyordum.

Aylar böyle geçti.

Konuyu uzman hocalarımla konuştum, kitaplar okudum, tecrübelerimi sıraladım. Bu zavallı kadına bir faydam dokunsun istiyordum.

Bir gün içler parçalayan yakarışlarla ağladı, feryat etti. Canına kıyacaktı. Tutunacak bir dal arıyordu. Ne desem fayda etmedi, telefonda konuştukça ölümü daha çok istediğini anladım. "Faydasız bunlar," diyordu. "Birileri beni kurtarmalı," diye yalvarıyordu. Sonunda, "Seni görsem, karşılıklı oturup konuşsak acaba biraz rahatlar mıyım?" diye sordu.

İşyerine davet ettim.

"Beni tanırlar," dedi. "Her gün sosyete dergilerinde, gazetelerinde resmim çıkıyor, magazin haberlerinde hep varım."

Nasıl oldu bilemiyorum. Gece Maslak benzincisinde buluşma kararı aldık. Çok tedirgindim, iki ateş arasında kalmış gibi çaresizdim. Bir yanda asla yapamayacağım, asla yapmadığım bir şey, bir yanda ölümden kurtarılması gereken zavallı bir kadın. Vicdanım "görevini yap" diyordu.

İster istemez gidip onu kurtaracaktım.

Saatler zor geçti.

Buluşmamıza bir saat kala, eskiden filmlerde çalıştığımız, şimdilerde büyük bir televizyonda kameramanlık yapan bir arkadaşım aradı.

"Cüneytciğim sen çıldırdın mı?" diyordu. "Senin gibi biri sevgilisiyle, gecenin bir vaktinde, Maslak benzincisi gibi bir yerde nasıl

buluşur?"

Sonra başka dostlarım aradı. Bütün televizyon kanallarının buluşmadan haberi vardı. Pusuya yatmış, o anı görüntülemek için bekliyorlardı.

Kadını sesinden tanıyordum. Tarif ettim, en ince ayrıntısına kadar sesi anlattım. Hatta en çok kullandığı kelimeleri, vurgulamaları ... nefes alışına kadar her şeyi....

Bütün kanallara telefon etmişti. Yıllardır sevişiyormuşuz, ama ona ihanet ettiğimden intikam almak istiyormuş. Herkese böyle demiş.

Bir taksiyle pusu yerine gittim. Uzaktan sotaya yatıp onu izledim. Nefis bir parçaydı. Üst üste sigaralar içip aralıksız cep telefonuyla konuşarak saatlerce bekledi. Sıkılan haberciler, kameramanlar gizlendikleri yerden çıkıp gittiler.

O hâlâ bekliyordu.

Şoföre "Eve gidelim," dedim.

Yola koyulduk. Birden aklıma kadının "Beni herkes tanır, dergilerde gazetelerde her gün resmim çıkıyor, magazin haberlerinin başköşesindeyim," dediği aklıma geldi. İstemeden de olsa iki defa ona acıdım.

TÜRKAN ŞORAY'IN GÖZLERİNE BAKAN ÖLÜR CÜNEYT DE ÖLÜR

Yönetmen beni yanına çağırdı.

"Türkan Şoray'ın gözlerinin içine bakma yoksa ölürsün," dedi.

Şöyle bir düşündüm.

"Bakmam abi," dedim. "Neden bakayım ki, genç yaşımda durup dururken neden öleyim?"

"Aferin," dedi, "bu birinci ders."

Daha sonraki günlerde daha büyük dersler aldım.

Türkan Şoray'ın gözlerine baktım elbet, ama "gözlerinin içine" asla bakmadım.

Türk Sinemasının siyah beyaz dönemi....

Bir süre Türkan Şoray'la yeniden yeni bir filmde karşı karşıya geldik. Yönetmen Ülkü Erakalın, oyuncuların büyük baş planlarını çekmeyi sever. Sultan'la karşılıklı bir masada oturup, birbirimize "aşk lafları" edeceğiz.

Ülkü bey kameradan bakıyor.

"Biraz daha yaklaşın" dedi.

Yaklaştık.

"Biraz daha," dedi.

Belli ki iki koca kafa; kadraja sığmıyoruz.

Ülkü Bey, "Biraz daha yaklaşın," dedi.

Yaklaştık. İşte o an, Sultan'la burun buruna geldik, gelmek ne demek, gelmeyi geçtik, burnum onun güzel burnunun ucuna değiverdi.

İçim titredi, korkunç bir ateş vücudumu yaktı. Dehşetli utanmıştım. Şaşkın, çaresiz irkilip geri çekilmeye çalışırken, o hafifçe başını kaldırdı.

Ve olan oldu; "gözlerinin içine" baktım.

O zamanlar dünyanın en utangaç genciydim. Çok da tecrübesizdim.

Ama o gözlerde göreceklerimi görmüştüm.

Zaten o filmin adı da *Gözleri Ömre Bedel* idi.

Türkan Şoray'ın gözlerinde, her zaman tarifsiz bir kıskançlıkla, herkesten gizlediği iç dünyasının uçsuz bucaksız çocuk güzellikleri vardı.

Belki, küçücük bir kızken oynayamadığı bir çocukluk oyununu oynar gibi mutlu, alabildiğine hür gülümsüyordu.

Hiç Türkan Şoray'la göz göze geldiniz mi...

"Burunları bırakınız Cüneyt Bey," dedi, "asıl masanın altına bakın."

Daha büyük bir şaşkınlıkla masanın altına eğildim.

Utancım bir kat arttı; iki dizim de onun dizleri üzerindeydi.

Kafam masanın altındayken, yeniden onun çocuk gülümsemesini duydum.

O günden sonra Türkan Şoray'ı hep, çocukken doya doya oynayamadığı çocuk oyunlarını son bir gayretle oynamaya çalışan, bazen küsüp küçük ağzını büzen, bazen şımarıp kara kocaman gözlerini kocaman açıp ayıplayan küçücük bir kız çocuğu olarak gördüm.

Ben de doya doya çocukluğumu yaşayamamıştım.

Aç, oburca dört nala hayatın genç güzelliklerine at koşturamamıştım. Ancak çok sarhoş olduğumda çocuklaşıyordum. Oynayamadığım ve asla bir daha oynayamayacağım çocukluk oyunlarımı tarifsiz kederler, büyük pişmanlıklar ve çaresizlik içinde derin acılar duya duya oynamaya çalışırdım.

Hepsinin sonu bir felaket olurdu. Daha da baş edilmez, derin kederler içinde yok olup giderdim. Ama çocukluğumu bir daha asla bulamazdım. Bulamayacağımı bile bile son bir gayretle hep bulmaya çalışırdım.

İşte bu yüzden, Türkan Şoray benim kaybettiğim, ne yapıp etsem, ne kadar hüzünlü gayretler sarfetsem bir daha asla bulamayacağım çocuk oyunlarımın bir çocukluk arkadaşıydı.

Oysa Türkan Şoray eşi bulunmaz bir kadındı. Benim kaybolup giden çocukluk arkadaşımdı. Onu böyle görüyordum.

O, bir kadın gibi görünmek istiyordu.

İşte bu yüzden yıldızımız hiç barışmadı.

YÜZELLİ KARILI CÜNEYT ARKIN

Yaşlı köylü hayat, bereket dolu kocaman elini kahvenin eski tahta masasına vurdu.

Neşeli bir sesle "Cüneyt Abi, sana bir soru sorsam kızar mısın?" dedi.

"Kızmam," dedim.

"Ya kızıp da bir karate yapıverirsen?"

"Karate de yapmam," dedim.

"Söz mü?"

"Söz."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Son kararın mı?"

Kalabalık tatlı tatlı gülüştü.

"Bak soruyu sormazsan, işte o zaman karate yaparım," dedim.

Güneşte yanmış, soğuktan kararmış, yaşlı yüzünde bir yaramaz çocuk ifadesi vardı.

"Ben senin filmlerinde büyüdüm Cüneyt abi" dedi.

Oysa benden yaşlıydı. Benden yaşlı bir adam, benim filmlerimle nasıl büyürdü ki? "Devam et," dedim.

Bir yaramazlık düşündüğü belliydi. Hep güneşe bakmaktan kısılmış gözlerinin ta derinlerinde ışıl ışıl bir gülümseme vardı. İnsanın içini temizliyordu.

"Uzatırsan karate gelir ha!" diye uyardım.

Kırk yıllık dostummuş gibi, iri toprak kokan elini, elimin üstü-

ne koydu. Tarifsiz bir bahtiyarlık duydum.

"Senin her filmini seyrettim," dedi.

Herkes merakla bekliyordu.

Kahvenin kirli camlarına bozkır akşam üstlerinin dost morluğu gelip yapışmıştı. Aynı dostluk yaşlı adamın gözlerinde de vardı. Sesi dostluklar ötesi güzelliklerle doluydu.

"Sen her filminin sonunda bir hatunla evleniyorsun. Saydım; şimdiye kadar yüzelli karın olmuş. Gözünü seveyim Cüneyt abi, doğruyu söyle; biz bir karıyla baş edemezken, sen yüzelli karıyla nasıl başa çıkıyorsun? Nasıl giydirip doyurup 'şey' yapabiliyorsun?"

Bir anda kahve kahkahalarla çınladı.

Bozkır akşamüstünün mor ışığı, yaşlı köylünün bal rengi, bal tadındaki kısık gözlerinde uçsuz bucaksız bir neşe halini gelmişti.

Ben de dayanamadım. Kahkahayı patlattım.

Anadolu insanı sabırla acılara katlanıyor, sabırla yokluk, yoksulluk, açlıkla baş etmeye çalışıyorsa, bunun kaynağı işte bu "Nasrettin Hoca bilgeliğidir," insanı adam eden hoşgörülü zekâsıdır. İnsanın içini temizleyen saflığıdır.

Çocuklarıma tek bir nasihatım olacak: Anadolu insanını tanımadan ölmeyin.

TÜRK SİNEMASI ÇİRKİN, ŞİŞMAN KADINLARI BİLE GENÇ, GÜZEL BİRER FISTIK YAPABİLİR

Yönetmen sete girer girmez bağırdı.

"Kahvem orta şekerli olsun!"

Ortalıkta cevap olarak ne bir ses var ne de bir nefes.

Bu işlerden sorumlu prodüksiyon amiri çoktan tüymüş.

Yönetmen öfkeyle set amiri Sonay'a bakıyor.

Sonay küçücük bir adam, şimdi korkudan daha da küçülmüş, adeta yok olmuş.

Yönetmenin öfkeli bakışları hâlâ üzerinde. Tir tir titriyor gariban, sanki ölüm fermanı imzalanmış, zorlukla kekeliyor.

"Kahve yok efendim."

Yönetmen hışımla senaryoyu alıp karıştırmaya başlıyor.

"Kahve yoksa çay getir."

Sonay'ın mahvolmuş, can çekişen cılız sesi duyuluyor.

"Çay da yok efendim."

Yönetmen haşurt huşurt sayfaları deviriyor. Ama sesi bezgin çıkıyor.

"Çay yoksa bir bardak soğuk su getir."

Sonay ölmek üzere, ancak fısıldayabiliyor.

"Soğuk su da yok efendim."

Yönetmen isyanla ayağa fırlıyor.

"Bu sette ne var be?"

Sonay insanın içini parçalayan bir çaresizlikle boynunu büküyor.

"Biz varız efendim."

Türk Sinemasının döküldüğü yıllar; para yok, negatif yok, zaman yok, iyi mekânları yok, iyi yan oyuncular yok. Velhasıl, yok oğlu yok.

İşte bu "yoklar" içinde ben az sonra "var olacakları" içim titreyerek bekliyorum. Filmin başından bu yana, bedava sokaklarda, ucuz kavgacılarla karate yaptım durdum. Doksan dakikalık filmin yetmişbeş dakikası saf karate. Üstelik kavgacılarla değil, acemi figüranlarla. Filmde kız dersen ara da bul, bulabilirsen. "Ha" desem, kel kafalı Kadir Kök'e peruk takıp baş kadın oyuncu diye karşıma getirecekler.

Sonunda yönetmen isyan etti. Bugün karatesiz, bir defaya mahsus olmak üzere değişik, biraz da renkli bir sahne çekecek. Böyle bir sahneyi çekeceği için mutlu, babacan bir sesle soruyor:

"Kızlar hazır mı?"

Elimde iş programı var. Bakıyorum; altı tane mini etekli, fıstık gibi genç kız yazıyor. Şimdi onları bekliyoruz.

Yönetmen "Çağırın kızları, gelsinler," diyor.

Sonay da tüymüş. Yardımcısı, "Geliyorlar efendim," diyor.

Bekliyoruz. Dakikalar geçiyor. Yönetmen dayanamıyor.

"Nerede kızlar?"

Cılız bir ses:

"Geliyorlar efendim."

Başlıyoruz beklemeye, hem de olacakları bile bile.... Sette tıs yok, sinek uçsa duyulacak. Derken bir şamata bir gürültü. Birileri coşkuyla bir yerlerden bağırıyor.

"Geliyorlar, geliyorlar."

Ve geliyorlar; altı mini etekli, fıstık gibi genç kız yerine; altı yaş-

lı, şişman, çirkin kadın sete dalıyor. Allı pullu ne bulmuşsa giymişler, ne kadar boya varsa yüzlerine sürmüşler, kırıtarak, can alıcı cilveler yaparak dolaşıp, endamlarını ve marifetlerini gösteriyorlar.

Set ağlasak mı, gülsek mi kararsızlığında.

Yönetmenin ağzı bir karış açık, gözlerinde hayal kırıklığının en acıklısı. Kameraman olgun, çok bilmiş, yere bakıp gülümsüyor.

Yönetmen bir anda Sonay gibi küçülmüş, boynu bükük çaresiz, kameramanın yanına varıyor.

"Bu kokanaları ışık mışıkla genç, güzel gösterebilir miyiz?" diye adeta yalvarıyor. Kameraman "Öyle bir yaparız ki abi," diyor, "ötesine bile geçeriz de kimseler çakamaz."

Hemen ışıkçıya emirler yağdırıyorlar.

"Oğlum şu bizim yaşlıları genç, çirkinleri güzel gösteren özel lambalarımızı getirin." Işıkçılar, setçiler koşuşturuyor. Yaşlı, şişman çirkin kadınlar oturtuluyor, özel ışıkları yapılıyor.

Kameraman vizörden bakıyor. Keyfine diyecek yok.

"Oldu abi," diyor. "Al sana mini etekli fıstık gibi altı genç kız."

Yönetmende gelip vizörden bakıyor. Bir daha bakıyor; bir daha. Ağzı kulaklarına varıyor.

"Vallahi doğru be," diyor. "Mini etekli, fıstık mı fıstık, güzel mi güzel genç kızlardan farkları yok."

Çaktırmadan gülümsüyoruz.

Aslında bu bir "ironi," ama Türk sineması her zaman onu yapanların pratik zekâları, yaratıcılıkları, kendi güçleri, emekleri ve alın terleri sayesinde var olmuştur.

ARKADAŞIMIN ISLIĞI YA DA FİGÜRANIN AŞKI

"O zamanlar" İstanbul'da, Türkiye'nin her yanından, evden kaçıp, bir Belgin Doruk, bir Türkan Şoray olmak için Yeşilçam'a inen genç kızlar bereketi yaşanıyordu. Bu muhteşem, ama imkansız hayallerle sarhoş, gözleri şöhretli hayatlardan başka hiçbir şey görmeyen garibanlar, avcıları tarafından önlerine atılan yemleri hemencecik yutup, kısa sürede figüran yazıhanelerinin "malları" oluyordu.

Ben bu gariban avcılarına "Çağımızın köle tacirleri" diyordum. Çünkü gençlik hayallerini alıp satarak büyük paralar kazanıyorlardı. Para kazandıkça göbekleri büyüyor, bu yüzden yanlarına yaklaşılmaz büyük adamlar oluyorlardı.

Genel, yerel bütün gazetelerde ilanlar veriyorlardı. Belgin Doruk ya da Türkan Şoray'ın resmi altına şöyle bir laf düşüyorlardı: "Böyle bir sanat güneşi olmak istiyorsanız, bize gelin." Bunları gören, okuyan, duyan genç kızlar da şaşılacak kadar çoklukta onlara geliyordu. Gelmek bir yana, anadan doğma, avcılarına teslim oluyorlardı. Genç kızlar yetmezmiş gibi, bir süre sonra Anadolu dükkânlarına el attılar. Kısa sürede Yeşilçam Cüneyt Arkın gibi kasılan, Kadir İnanır gibi alttan alta haşin bakan, Ayhan Işık gibi bıyık bırakan, Göksel Arsoy gibi yürek yakan gençlerle dolup taştı. Yıllar sonra bazıları başarıp set işçiliğine terfi ettiler.

Birgün, bu hayal tacirlerinden biri ve de en zengin, en ünlü olanı beni yazıhanesine davet etti. Film yapmak istiyormuş.

Göz alıcı, cilalı, muhteşem, ama bayağı, sonradan görme bir yerdi. Ve telefonu jetonluydu. "O zamanlar, İstanbul'un anlı şanlı misafirlerini ağırladığı randevu evlerinin de telefonları jetonluydu."

İşi bağlamak adına akşam büyük tacirin yazlık evine gittik, ev saray gibiydi. En pahalı eşyalar bile oldukları yerde pis pis sırıtıyordu.

Herifle yemek yedik, filmi konuştuk.

Baş kadın oyuncunun kim olacağını sordum. Mahmutpaşa yüzüklerinin kalınlığında altın yüzüklü eliyle işaret etti. Birden içeriye 20-30 genç kız doluşuverdi. Tacir, kalın dudaklarıyla sırıttı.

"İstediğini seç," dedi, "ya da hepsini al."

Genç kızlara baktım; gözlerinde hâlâ hayaller vardı ve hâlâ Anadolu kokuyorlardı. Tacir şımardıkça beni dürtükledi.

"İstediğin kadar da oğlan vereyim."

Kendince şaka yapıyordu.

İş olmadı, ama hayat taciri başkalarıyla filmler çekip başka hayalleri de satışa sundu. Sonradan duydum; adam, hayat tacirliğinin yanı sıra genç kız tacirliğine de soyunmuş ve hayli de başarılıymış.

Kısa sürede başarısının ürünleriyle orada burada karşılaştım. Setlerde sürünen, pavyonlara, randevu evlerine, hatta genelevlere düşen genç kızlar. Boyunları garip bir kederle bükük, umutları ve hayalleri ölmüş, hüzünle bir yere bakıp duran kaybolmuş hayatlar, ölü canlar....

"O gece" Kulüp 12'de bir kızla tanıştım. Sonra eve geldik. Bir "gece kuşu" olduğu belliydi. Sarhoştu da. Ama göz göze geldiğimizde, yüreğinden kopup gelen öylesine saf, çocuksu, minnet dolu bakışıyla karşılaşıyordum ki elim kolum bağlı kalıyordu. Bu yüzden uzun süre konuşup durduk.

Derken sokak kapısı tekmelenmeye başladı. Öfkeyle gidip açtım. Önce koca göbeği, sonra kalın altın yüzüğü, daha sonra kalın dudaklarını fark ettim. Gelen, hayat taciriydi. Gözleri kin doluydu.

Beni itip geçti, bağırdı.

"Zeynep!"

Arkasından yürüdüm.

Salonda hayat taciri, kızın önünde diz çökmüş yalvarıyordu.

"Canım sevgilim, meleğim, aşkım bunu bana yapma, beni bırakma."

Kızın gözlerindeki öldürücü nefreti gördüm.

Tacir önce hayallerini, sonra vücudunu ve ruhunu sattığı kıza aşık olmuştu.

Onu kovduk. Sabaha kadar kapının önünde itler gibi havlayıp, yalvarıp durdu. Kız önce gençlik hayallerini, umutlarını, sonra ruhunu ve vücudunu satıp zengin olan bu adama geri döndü.

Ama onu yavaş yavaş yiyip bitirdi.

Birkaç yıl sonra hayal tacirinin kokmuş cesedini Pangaltı'nın sefil bir apartmanının sefil bir odasında buldular.

AH! NEREDE O ESKİ ATLAR, YA KADINLAR!

Birkaç gündür reklam çekiyoruz; harika bir at getirdiler sete, beyaz bir bulut gibi süzülüp girdi aramıza. Uzun süre ahırda kaldığı için iki seyis zor zapt edebiliyordu. Bindim. Önce kafa attı. İlk isyanıydı. Sonra dört nala kalktı, kısa zikzaklarla beni yıldırmaya çalıştı. Hızlanıp aniden durdu; maksadı beni tepe taklak yere çakmaktı. Öfkelendim, canına okuyacaktım, ama koşma alanı çok dardı. İkimizin de öfkesinin yatışması için onu koyuveremiyordum. Çaresiz kısa dönüşlerle bir süre çalışıp başardık. Garibim iki saatlik bir çekim sonunda tükeniverdi.

Yerinden kıpırdayamaz oldu.

İnip onu gölgeye çektim.

"Nerede o eski atlar," diye düşündüm.

Benim sevgili atım, "Hasret"im ağustos ayının en sıcak günlerinde, üstelik çölde, kumda on saat aralıksız rüzgâr gibi uçardı.

Bir keresinde 8-10 atın arasına son sürat dalacak, Hasret sağrısıyla önüne çıkanlara vurup devirecek, düşmanı yarıp hedefe ulaşacaktık. Bir prova, iki çekim yaptık olmadı. Hasret'in sürati yetmediğinden, düşman atları kendilerini koruma zamanı bulabiliyordu.

Hasret üzgündü, iki de bir bana dönüp mahzun mahzun bakıyordu.

Onunla vücutlarımızla konuşurduk. Dizlerimle böğrünü sıktım, bu "Üzülme oğlum," demekti.

Hafifçe öne eğilip toparlandım, yelelerini okşadım. Bu, ikimiz tek vücut, engel tanımadan uçacağız demekti. Sonra topuklarımla karnını okşadım. Bu "Sana güveniyorum," demekti. Ve "Seni sevi-

yorum;" eğilip gözlerini öptüm.

Ön ayaklarıyla toprağı dövmeye başladı. Solukları hızlandı. Vücudumda kalp atışlarını duyuyordum. Dizginleri hafifçe kastım bu "ölüm emriydi."

Ya ölecek ya da başaracaktık.

Sonra Hasretimi koyuverdim, uçtu. Toprak görünmez oldu. Çöl sıcağında kıpırdamaz hale gelen havayı bir ok gibi delip geçiyorduk. Bir anda atlara ulaştık. Tehlikeyi sezdiler, ama toplanmaya vakit bulamadılar. Önümüze gelenleri vurup devirdik, yardık geçtik. Ama hızımız kesilmemişti. Hasretim çıldırmış gibi koşuyordu, o koştukça alan tarifsiz bir hızla azalıyordu. Vücudumu geriye alarak, hafifçe gevşeterek "yavaşla" emri verdim. Ama geç kalmıştım. Boş alan bitmişti. Hasretim beni koruyarak yumuşakça yana yattı. Yan toprak yola girdik.

Birden dehşete kapıldım. Aniden dönemeçten çıkan bir taksi son sürat üzerime geliyordu. Hiçbir şekilde kurtuluş yoktu. Çarpışacak, paramparça olacaktık. "Hasretim" diye haykırdım. Öne yattım, dizlerimi sıktım, topukladım. İşte o an Hasretim havalandı, tıpkı bir kuş gibi.

Taksi hızla altımızdan geçti. Son gördüğüm, şoförün dehşetli bir korkuyla kocaman açılmış gözleriydi. Yere düşerken Hasretim arka ayaklarını kaputa vurdu. Savruldu. Ölümü göze alarak beni korudu. Ayakları kırılma pahasına yana devrilmedi. Devrilse Hasretim kurtulacaktı, bense paramparça olacaktım. Acıyla inledi. Nasıl bir hüner gösterdi bilemiyorum. Bir an iki ayak üzerinde yan giderken toparlandı. Kurtulmuştuk. Hasretimin yiğitliği, cesaretiyle kurtulmuştum.

İkinci şansımızsa, Hasretim gücünü aşan bir gayretle havaya fır-

ladığında taksinin durmaması, aksine büyük bir hızla o kısa anda altımızdan geçip gitmesiydi.

Eğer dursaydı, mutlaka taksinin üzerine düşerdik.

Geri döndüm.

Şoför bir ağaca çarpmak üzereyken nasılsa durabilmiş. Baygın yatıyordu. Zorlukla ayılttım. Gözlerini açtı. O son anda gördüğüm gibi, korkuyla büyümüş gözleriyle bir süre bana baktı.

"Benim gördüğümü gördün mü abi?" diye sordu.

"Ne gördün?" dedim.

"Bir at, taksinin üzerinden atlayıp geçti."

"Ben görmedim," dedim.

Şaşkın şaşkın başını salladı.

"Ben hayaller görmeye başladım abi," dedi.

Sonra kendi kendine mırıldandı:

"Şerefim üzerine yemin ediyorum, ben bu içkiyi bırakacağım."

Dönüp Hasretime bindim. Eğilip gözlerinden öptüm. Keyifle kişnedi. İkimiz de vücutlarımızla, ruhumuzla, karşılıklı sevgiyle atan kalplerimizi duyuyorduk.

Ah! Nerede o eski atlar.... Kadınlara gelince ayrı bir hikâye....

AÇLIKTAN AT KÜÇÜLDÜ BAKICISI BÜYÜDÜ

Onu önce kıçından vurdum, sonra ayaklarından. 22'lik kurşun adamı öldürmez, ama süründürür.

Yanına vardığımda boğazı yeni kesilmiş bir tavuk gibi çırpınıp duruyordu.

Şişmanlamış bir böceği andırıyordu. Kocaman göbeği üzerinde birkaç kere yuvarlanıp ayaklarımın dibinde yığılıp kaldı.

İri göbeğine silahı doğrultup tıpkı filmlerde olduğu gibi soğuk, insanın içini ürperten bir ifadeyle, ablak, aptal suratına gözlerimi diktim.

"Beni öldürecek misin?" dedi.

"Hayır," dedim. "Sana bineceğim."

Önce atımın gemini ağzına taktım, sonra sırtına eğeri vurdum. Azgın bir öfkeyle mahmuzladım. Sendeledi, toparlandı. Mahmuzları, kaba etine batırdım. Kırbacı kalın ensesine yapıştırdım.

Önce yürümeye başladı, sonra kırbacın acısına dayanamayarak koşmaya başladı. Set durmuş bizi izliyordu.

Cüneyt Arkın at yerine, şişman, göbekli bir adaa binmiş ona, alanı dört döndürüyordu.

"Kişne!" diye haykırdım. Kırbaçladım, acıyla kişnedi.

Sonra atımın, Hasretimin inlemesini duydum. Gözlerimi açtım. Garibim, o yiğit dostum bir deri kemik kalmış, yara bere içinde çaresiz yanımda yatıyordu.

Dört gündür, Levent'teki evimizin salonunda onunla beraber yatıp kalkıyor, konuşup dertleşiyor, beraber yiyip içiyorduk.

Karın büyük bir sabırla, o anne anlayışıyla bize hizmet ediyordu.

Hasretim çok hastaydı.

Bu, film gibi acıklı hikâye şöyle başladı: Önceleri filmlerdeki tehlikeli at numaralarını araba atlarıyla yapıyordum ve durmadan kaza geçiriyordum, hem de ölümcül kazalar. Çünkü birbirimizi tanımıyorduk.

At numaralarını, o tehlikeli hareketleri İstanbul'a gelen Kazak sirkinde bir yıl çalışarak öğrendim. Bir gün boyu alçak, sırtı geniş bir atı göstererek "Bugün bununla çalışayım," dedim.

"Olmaz, tehlikeli olur," dediler.

Dört gündür antrenman yapmıyormuş.

"Kaç yıldır bu işi yapıyor?" diye sordum.

"Dört yıl," dediler.

Dört yıl, her gün aynı işi yapan bir at, dört gün, sadece dört gün antrenman yapmadı diye onunla çalışmak çok tehlikeli oluyorsa, aynı şeyleri, aynı hareketleri filmde bir araba atıyla yapmaya kalkmam düpedüz çılgınlıktı. Ölümü, sakat kalmayı göze almaktı. Bu yüzden Hasretimi arayıp buldum. Onu satın aldım.

Safkan, asil duygulu bir attı. Onu Levent'teki bahçemize getirdim. Elimle besledim, havucunu, kuru üzümünü, meyvesini sevgiyle sundum. Tırnaklarını yıkadım, dişlerini fırçaladım. Tımar ettim, sevip okşadım. Çoğu gece ahırında onunla yattım.

Dost olduk, dost olmanın ötesinde birbirimize sevdalandık, tek yürek olduk. Sonra çalışmaya başladık, her hareketi en kısa sürede öğrendi.

Artık hayatlarımızı birbirimize emanet etmiştik. Onun yiğitliği sayesinde pek çok kere ölümden kıl payı kurtuldum. O hep kendi-

ni feda ediyordu.

Komşular şikayet ettiler. Zabıta, evde at beslenmez fetvasını verdi. Mecburen Hasretimi Bahçeköy'deki bir arabacıya emanet ettim. Hayatında görmediği, göremeyeceği bir parayla adamı aylığa bağladım. Her hafta yiyeceklerini taşıdım. Her seferinde arabacıya, "Ona çocuğun gibi, gözün gibi bakacaksın," diye tembihliyordum.

Hasretimle setlerde buluşuyorduk. Cesaretle en tehlikeli sahneleri, kolayca başarıyorduk. Vakit bulduğumuzda da ona ziyarete gidiyor, kuru üzümünü elimle yedirirken sohbet ediyorduk. Sevdalaşıyorduk.

Atsız iki aşk filmi için İstanbul dışına çıktım. Birinci film bitince, bir günlük aradan faydalanarak hemen Hasretime uçtum.

Kocaman, güzel gözlerinde kırgın bir ifade vardı. Bütün gün gönlünü almaya çalıştım. Mahzun duruşu "uzun süre ayrı kaldığımızdandır," diyordum. Sonradan öğrendim, herif onu başka filmlere kiraya veriyormuş.

Çocuğum gibi kederli, mahzun gözlerinden öpüp ayrıldım.

İkinci film de bitince içimde bir sıkıntı, alelacele Hasretime koştum.

Adam ahırın önündeki sundurmaya kaykılmış, kalkan balığı yiyor, hemen yanında pahalı bir şampanya şişesi duruyordu. İçeri girdim. Dehşet içinde kaldım. Haykırarak dışarı fırladım, adamı yakasından tuttuğum gibi sürükleyip Hasretimin yanına fırlattım. Şimdi ikisini de görebiliyordum. AT KÜÇÜLMÜŞ, BAKICISI, HERİF BÜYÜMÜŞTÜ. Meğer atıma gönderdiğim bütün yiyecekleri o yiyor, üstelik onu filmlere kiralayıp tonla para kazanıyormuş.

Saatlerce Hasretimi öpüp, okşayıp, gönlünü aldım. Veteriner ilk tedavisini yaptı. Kahrolmuş, eve döndüm, bahçedeki ahırı temizle-

dim. Sabah ilk işim sevdalımı eve getirmek olacaktı.

Uyuyamadım. Sabaha karşı sokak kapısı gürültüyle çalındı. Koşup açtım. Eşikte Hasretim boynu bükük, gözleri buğulu duruyordu. Halsiz başını omuzuma koydu. Onu içeri salona taşıdım. Yatırdım. Kendim de yanına uzandım. Minicik kişnedi, yürekten dostça teşekkür ediyordu. Huzur içinde uyudu, çünkü artık evinde dostunun yanındaydı. Bakıcı herif bir yıl sonra alkol ve Gut hastalığından öldü. Gut zengin hastalığıdır, aşırı yiyenlerde olur.

TECAVÜZCÜ COŞKUN'A KİM TECAVÜZ ETTİ

Kız dehşetli bir korku içinde çığlık atıyordu. İri kıyım iki erkek ellerini büküyor, diğer ikisi uyluklarına kadar açılmış, çıplak, tepinen bacaklarını zapt etmeye çalışıyordu. Bu işi yaparlarken, biri kalın bıyıklı ağzını kızın baldırına yapıştırdı. Yanakları şişip iniyordu, belli ki o taze eti emiyordu.

Beşinci iri, şişman erkek, kızın bluzunun düğmelerini açmaya çalışıyordu. Kocaman kıllı elleri aç hayvanlar gibi hoyrattı.

Altıncı, koca ağızlı herif, bütün bunlar olup biterken kalın dudaklarını kurbanın kulak memelerinden, omuzlarından, boynundan, ensesinden tatlar alarak, en hassas, zevk veren yeri arıyordu.

Altı hayvan gibi, kıllı, iri adam, genç bir kıza tecavüz ediyordu.

Kızın yüzünü göremiyordum. Yüzü bir tarafa, altı iri erkeğin üzerine vahşice abandıkları narin vücudu bile yok olmuştu. Ancak acı çığlıkları, bir kızın mahvolmak üzere olduğunu yürek parçalayıcı bir dehşet içinde kendini duyuruyordu.

Yapılacak bir şey yoktu.

Altı irikıyım vahşet, giderek kızı yoruyordu.

Sonunda da başardılar; artık çırpınan bacaklar teslim olmuş, kızın eteği kilotuna kadar sıyrılmıştı. Şimdi aşağıdakiler, ona istediklerini yapacaktı. Nitekim teslimiyeti fark eder etmez, o taze beyaz, dolgun ete abandılar.

Kızın feryatları giderek azalıyordu.

En üstteki, koca ağızlı tecavüzcünün başı, kızın uzun dalgalı saçları arasında kaybolmuştu. Kimbilir, orada ne vahşi işler yapıyordu.

Kızın elleri vurulmuş bir serçe kuşu gibi yere düştü. Çimende ince ince titriyordu. Bundan yararlanan beşinci erkek hoyrat, öfkeli bir aceleyle kızın bluzunu parça parça ediverdi. Genç kızın memeleri bir anda ortaya çıktı. O rezilliğin içinde nasıl fark ettim, bilemiyorum, ama fark ettim işte; kızın meme uçları kabarmıştı. Ereksiyon halindeydiler.

İçim bir tuhaf oldu. Hayatım boyunca savunduğum şeyler yerle bir olmuş, ayaklar altında kalmıştı. Üstelik elim ayağını tutarken.... Artık geride kalan, sahip olduklarımın bir değeri kalmış mıydı?

Ben bunları düşünürken, yönetmen "stop" dedi.

Tecavüzcüler kabara kabara dikildiler. Sinemacı değillerdi. Karakter oyuncusu, hele bizim kavgacılar hiç değillerdi.

Filmi İstanbul dışında çektiğimiz için, maliyeti düşürmek adına oradan buradan toplanmış adamlardı. Kız yeni bir oyuncuydu, bitkin, yüzünü saklamış, örtünmeye çalışıyordu.

Ona ceketimi verdim. İşte o an göz göze geldik. Ve o yalvaran, bir şeylerden medet uman, birilerine, bir şeylere sığınıp yeniden kendini tazeleyerek temizlemek isteyen genç kız bakışlarını asla unutamadım. Meme uçlarını kabarmış gördüğümde "Acaba elinde olmadan zevk aldı mı?" diye düşündüğüm için de kendimden nefret ettim. O günden sonra filmlerimde asla böyle tecavüz sahnelerine yer vermemeye çalıştım. Çok mecbur kaldığımda bu işi bilen, sinemacı, sanatçı, oyuncu profesyonel arkadaşlarla, yapılmasında ısrar ettim.

Ama aklımda hep o soru kaldı; yeni acemi genç kız oyuncuların, tecavüz sahnesinden sonraki "ruh halleri?"

Coşkun bile "tecavüzcü" olduktan sonra şöhrete kavuşmadı mı?

TÜRKİYE'DE KAÇ SANATÇI KALDI

Atatürk'ten sonra, köşke sanatçıları çağırıp kabul eden tek Cumhurbaşkanı Sayın Korutürk'tür.

Davetiyeyi hâlâ saklarım; bizzat kendilerinin yazdıkları alçakgönüllü kişiliğine yakışan zarif üsluptan belliydi. Bizleri, "Türkiyemizin kültür kaynağı, seçkin ve çok değerli insanlar" olarak tarif ediyordu.

Smokin mecburiyeti yoktu. Cumhurbaşkanı katında da sanatçı özgürdü.

Büyük bir heyecan, sevinç ve gurur duyduk.

Davete gittik.

Köşk tıklım tıklım doluydu, ancak sanatçılar çok az, aksine siyasetçiler pek çoktu. Orada, uzun yıllar sonra Cemal Süreya ile karşılaştık. Tarifsiz bir mutlulukla kucaklaşıp öpüştük. Eski güzel günleri yad ettik. Bir ara oğlu adına imzalı bir resmimi istedi. Kendimi bir tuhaf hissettim. Şiiri bana öğreten, şiir, hikâye, edebiyat sohbetleriyle, gençliğimizin en güzel bereketli yıllarının yakın dostu, hayatla hep dörtnala sevişip dörtnala aşık olan büyük aşk şairi, bu çok büyük insan benden resim istiyordu.

Geride ne güzel ve ne büyük günleri terk edip, o güzel ve büyük günlerin en yakın dostuna resmini imzalayan biri haline geldiğimi fark edip tarifsiz kederlendim. Acı duyarak resmi imzaladım.

Bu örnek oldu. Ardından siyasetçilerimizin kızları, eşleri resim için toplandılar, sonra resim çektirme faslı başladı.

Böylece siyasetçilerimizin ailelerini yakinen tanıma fırsatı buldum.

Sayın Korutürk o günlerde rahatsızdı. O gece rahatsızlığı daha da artmış olmalı ki bir duyuru yapıldı. Sayın Cumhurbaşkanı, davetine gelip kendisini şereflendiren sanatçıların o güzel ellerini tek tek sıkıp, şükranlarını sunamamaktan çok büyük üzüntü duyduğunu samimiyetle belirtiyordu.

Zarif kişiliğine uygun, zarafet dolu bir özür dileyişti.

Yine de her sanat dalından birkaç temsilcinin o güzel ellerini sıkmakta ısrarlıydı. Sinemayı sevgili Sadri Alışık ve ben temsil edecektik. Eşlerimizle birlikte huzurlarına çıktık.

Kendilerinin yanında da eşleri vardı.

Çok etkilendim.

Sade, gösterişsiz, alçakgönüllü, sımsıcak, insana huzur veren bir halleri vardı.

Sayın Korutürk'ün bizlere, sanatçılarına bakışındaki takdir, sevgi ve saygı dolu ifadeyi asla unutamam.

Ellerimizi iki avucu arasına alarak, sanki bir borç öder gibi mahçup, saygılı, şükranlarını sundu. Sanatçıları övdü.

Aramıza katılıp, evet "aramıza katılıp" davete gelerek kendisini şereflendiren bütün sanatçılara yüreğini açamadığı için, tek tek ellerini sıkamadığı için, bir baba güzelliğiyle üzüntülerini bildirdi.

Ardından, "Ayrıca yer darlığı sebebiyle, Türkiye'nin her yanından, bütün sanatçılarımı davet edemediğim için lütfen hepsinden özür dilediğimi bilsinler," dediler. Bunun üzerine, hemen yanımızda duran, neden yanımızda durduğu belli olmayan eski mi eski bir siyasetçi atıldı.

"Üzülmeyin Cumhurbaşkanım," dedi. "Bir dahaki daveti hipodromda yapar, Türkiye'nin bütün sanatçılarını oraya doldururuz."

Benim canım Sadri Alışık Abim, tam bir Turist Ömer edasıyla

öne çıktı. Güzel yüzünü eski siyasetçinin yüzüne yaklaştırdı. Kocaman sevgiler dolu gözlerini ona dikti.

"Sen ne diyorsun efendi?" dedi. "Cumhuriyetten bu yana gelen siyasi partiler, iktidarlar, Türk sanatçısını kıyma makinesinden geçirircesine, kıyım kıyım kıyma ettiler. O kadar az kaldık ki değil buraya, küçücük bir odaya bile sığarız. Buradaki kalabalığa gelince, bizi görmeye, imza almaya, resim çektirmeye gelen siyasetçilerdir."

İşte o anda Sayın Korutürk'ün gözlerine Nasrettin Hoca bilgeliğinin tatlı ışığı geliverdi.

CÜNEYT ARKIN'IN KİRLİ ÇAMAŞIRLARI

Havaalanında, komiser "Ne var bu koca bavulda?" diye sordu.

Orta yaşı biraz aşmış, yakışıklı, üniforması çok süslü biriydi.

"Cüneyt Arkın'ın kirli çamaşırları," diye cevap verdim.

"Aç," dedi.

Utana utana açtım. İki aydır, Anadolu'nun kuş uçmaz kervan geçmez bir yöresinde film çekimini bitirmiş, İstanbul'a dönüyorduk. Taş, topraktan ibaret susuz bir yerdi. Her şeyimizle kirlenmişti, kokuyorduk.

Valizi açar açmaz bu sefil koku etrafa yayıldı.

Sırada bekleyen insanlar yüzlerini buruşturdular, ama valize bakmadan da edemediler. Haddinden fazla kirlenmiş iç çamaşırlarım bütün mahremiyetlerini kaybetmiş, orada duruyorlardı.

"Karıştır," dedi komiser.

En mahrem yeri zorla açtırılıp, teşhire zorlanan bir insanın ruhsal sıkıntısı içinde pislikleri karıştırdım. Valizde bomba falan yoktu.

"Topla," dedi komiser.

Topladım.

"Hüviyetin," dedi.

O zamanlar, film çekmeye gittiğimiz yerlerde, hüviyetlerimizi en yüksek mülki amire ibraz eder, iş bitiminde geri alırdık. Acelem olduğundan, bu dönüşte bir arkadaşım hüviyetimi benim yerime alacaktı. Onlar da minibüsle geri döneceklerdi.

"Hüviyetim yok," dedim.

"O zaman bir yere gidemezsin," dedi komiser.

"Hüviyet ne işe yarar?"

"Kim olduğunu ispat etmeye," diye tersledi komiser.

Onlarca yolcunun, havaalanında çalışanların, hatta yerleri silenlerin, çocukların beyanlarıyla Cüneyt Arkın olduğumu ispat ettim.

Komiser nuh diyor, peygamber demiyordu.

O ara, anasının kucağında dört beş yaşlarında bir bebe gördüm. Hemen koşturup sordum.

"Ben kimim?"

Bebe gülümsedi. "Sen Cüneyt Amcasın," dedi.

Komiserin aldırdığı yoktu.

İşte o anda bineceğimiz uçağa, "bir bomba ihbarı yapıldığı, bu yüzden gecikmeli kalkacağı" anons edildi.

Komiser hışımla gitti.

Aceleyle arkadaşlara telefon edip, hüviyetimi derhal getirmelerini rica ettim.

Sonra beklemeye başladık. Saatler geçti.

Can sıkıntısından, cam kenarından pistlere, uçaklara, özellikle bineceğimiz uçağa bakıyordum.

Ama bir türlü bomba arama ve imha ekibini göremedim. Ya da ben görmeden işlerini bitirmiş olacaklar ki sonunda uçağa binme çağrısı yapıldı. Yeniden valizler elimizde komiserin önüne dizildik. Hüviyetim de gelmişti.

Bu sefer "baştan savma" bir işlemle, hem de alelacele sıraya geçip uçağa bindik. Yerimize oturmuştuk ki bir grup, "çok önemli kişiler" tarafından gelip, uçağa ön kapıdan bindiler.

Hostesler koşuşturdu, bir saygı ki sonunda yerlere eğilmelere vardı.

Öfkeyle yerimden kalkıp, pilot kabinine gittim.

"Gerçekten bir bomba ihbarı yapıldı mı, yoksa bu grubu beklemek için mi uyduruldu?" diye sordum.

"Bomba ihbarı yapıldı, Cüneyt Bey," dediler.

Yerime dönerken grubun lideri genç hanımefendiyle göz göze geldik. Kurnazlığı babasına benziyordu.

Gülümsedi.

Yüz vermedim, gidip yerime oturdum. Gruba baktım. Herkes el pençe divan durmuş, prensese yağ çekip onu eğlendirmeye çalışıyordu.

Uçak kalktı.

Baktım; etrafımda çok iyi giyinmiş, çok iyi okuyup yazdıkları belli, ağır başlı, ağır beyinli beyler vardı.

"Bu bomba ihbarına ne diyorsunuz?" diye sordum.

"Kurcalama," dediler.

"Bence bomba falan yoktu, bunca insanı bu grubun uçağa yetişebilmesi için beklettiler," dedim.

"Kurcalama," dediler.

"Bomba ihbarı yapılmış."

"Hep mış, mış," dedim. "Yahu, vatandaş olarak ne zaman doğruları öğreneceğiz de, haklarımızı arayacağız?"

"Kurcalama," dediler.

Yaşlı, gün görmüş biri, belli ki bir iş adamıydı, kulağıma eğildi. Bir baba gibi anlayışla, "Eğer Türkiye'de devletin uçağını ve bunca halkı saatlerce bekletebilen bir grup varsa ve ben bu gruba karşı hakkımı aramaya kalkarsam başıma neler gelir, biliyor musun?"

"Ne gelir?"

"Önce defterlerime el korlar."

"O zaman defterleriniz temiz değil," dedim.

"Kurcalama," dediler.

Kurcalamaya kurcalamaya hepimizin defterleri öyle bir kirlendi ki sonunda farkına varmadan sefaletin kucağına düştük.

VATANIN SERA AYDINLARI

22 Temmuz 2000 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinin sinema sayfasında film eleştirmeni Turhan Gürkan *İstasyon* adlı filmimi şöyle tanıtıyor:

"Bir kabadayıyla, kaçırdığı şarkıcı bir kadının yasak aşk öyküsü. Şerif Gören'in Bülent Oran'ın senaryosundan çektiği *İstasyon*, yapay olaylarına karşın zaman zaman duygulanıp gülümseyerek ilgiyle izlenebilen, şaşırtıcı finaliyle toplumsal bir eleştiriye dönüşen bir aşk serüvenini yansıtıyor. Sherlock Holmes'ü andıran bir kişiliğe bürünen ekose ceketli, pipolu Cüneyt Arkın ise oldukça yadırganıyor."

İşte Cüneyt Arkın'ın bir idam hükmü daha....

Tipik bir Cüneyt Arkın filmi, vurdulu kırdılı bir Cüneyt Arkın filmi, sıradan bir Cüneyt Arkın filmi laflarıyla filmlerim, dolaylı olarak adım, yıllarca bu tür uyurgezer çok bilmişlerce küçümsendi. Tam bunlara alışmıştım ki şimdi de "yadırganır" oluverdim. Gazetenin aynı sayfasında bir yabancı filmin tanıtımı da var. Sayın eleştirmen belli ki bu filmi dikkatle izlemiş. Tanıtımı özenle yazmış. Ama Türk filmine şöyle ayaküstü bir bakıvermiş.

Çünkü yabancı yaparsa en iyisini yapar, Batılı üstün insandır, üstün insan, üstün işler yapar. Türkler de geriden nal toplar, bizim sera aydınlarımız hep böyle düşünür. Altmışbeş yaşıma geldim, şu bizim aydın kesimin Batı karşısındaki aşağılık kompleksine bir türlü akıl erdiremedim.

Sayın Gürkan *İstasyon* filmimi "adam yerine koymadan" izlemiş. Anlatması uzun sürer; filmdeki aşk, bir "yasak aşk" değildir.

Filmin senaryosunu Bülent Oran yazmış değildir.

Cüneyt Arkın kabadayı hiç değildir. *Gırgır*, *Çarşaf* mizah dergileri üslubunda hayatla gırgır geçen biridir. Ama derin, acılı bir iç dünyası vardır. Bu yüzden zengin İngilizlerin parasını koruyan, soğuk, ukala, çok bilmiş, İngiliz gururunun kasıntısı Sherlock Holmes'le minnacık bir benzerliği yoktur.

Sayın Gürkan bundan sonra Türk filmlerini izlerken mutlaka gözlük takmalı. Filmde pipo içtiğimi yazıyor; yazıyı okuduktan sonra filmi iki kere izledim, ortalıkta pipo değil, sigara bile göremedim. Ve bu uydurmayı pek "yadırgadım." Ayrıca şaşırtıcı finalde toplumsal eleştiriye dönen "bir aşk serüveni" de yok filmde. Ortada bir aşk var, ama bu aşk "sıradan Cüneyt Arkın filmlerinde" görülen aşklardan öte bir aşk değil. Toplumsal eleştiri ise filmin tümünde var, hemde gır gır geçe geçe. Bütün bunlar hiç önemli değil, benim için önemli olan ve asıl hayret ettiğim şey; *Cumhuriyet* gibi saygın, ciddi bir gazeteye "suya tirit" yazı yazabilmek. İzleyicinin, cumhuriyet okurlarının kılı kırk yaran dikkat ve hassasiyetlerinden haberdar olmamak. Bir ara, "Öleyim de bütün bunlardan kurtulayım," diye düşündüm. Öleyim, ama cenazemi şöyle uzaktan bir gözleyeyim. Hiçbir filmimi izlemeden beni mahkûm edenlerin timsah gözyaşlarını göreyim. Tabutumun etrafındaki halk kalabalığını görüp "Yahu bu adamda iş varmış, ama biz fark edemedik," deyip günah çıkaran yazılarını okuyayım. Öleyim de hayatımla doya doya gırgır geçeyim.

Türkiye'de acıklı bir kural var; sanatçının değeri ancak öldükten sonra anlaşılıyor. Göreceksiniz, bir öleyim, bakın ne kadar meşhur olacağım.

POLİS CEMİL'İ BİR SİMİTE MAHKÛM ETTİLER

Doktor, özellikle polis filmlerini Türk seyircisi hiçbir zaman sevmemiş ve izlememiştir. Çünkü hasta iyileşse de, doktor ve hastane manzaraları ona hep acı vermiştir. Vatandaş, haklı da olsa polis ve mahkeme ilişkilerinden de hep bir rahatsızlık duymuştur. Ve seyirci bu rahatsızlıkları yeniden yaşamamak için hep doktor ve polis filmlerinden kaçmıştır.

Kaldı ki polis, hep bir egemen gücü, devleti temsil ettiğinden olacak, halk ona hep mesafeli bakmış, çoğu kez de sevmemiştir.

Ancak aynı halk, Polis Cemil'i öylesine sevmiş, bağrına basmış, onunla bir olmuştur ki pek çok Türk genci, Cemil filmlerinden sonra polis olmak istemiştir.

Peki bu işin sırrı neydi?

Bir kere Polis Cemil çağdaş bir Malkoçoğlu'ydu. Hünerli, bilge, cesur, vefalı, alçakgönüllü, duygulu, yardımsever, paylaşan, fedakâr, yoksulun dert ortağı, ezilenin yanında, zulmedenin karşısında, durmadan haksızlıklarla savaşan bir tarih adamıydı. Özetle, Türk insanının bütün tarihsel, geleneksel ve kültürel değerlerinin temsilcisiydi. Hayatı sokaklardan ve halkından öğrenen bir hayat adamıydı.

Bir devrimciydi. Yiğit bir savaş adamıydı.

Malkoçoğlu atıyla içer, onunla dertleşirdi. İlk akınına çıkarken karısını, oğlunu, yuvasını terk etmiş, her diyarda düşmana kılıç vurmuş, esir düşmüş, oklar çekmiş, zulümler görmüştü. Polis Cemil de, Malkoçoğlu gibi mesleği gereği yuvasını, karısını, sakat oğlunu terk etmiş sayılırdı. Koca dünyayı haksızlık ve kötülüklerden karış karış temizlemek için gece gündüz demeden savaşıp durdu-

gundan, oğlunu ve karısını göremezdi.

Gençleri öldüren uyuşturucu patronlarına, ahlaksız, iğrenç kadın satıcılarına ve onlara bulaşmış siyasilere, kara para zenginlerine, Türkiye'nin görünmez düşmanlarına kılıç vururdu. Üstelik bir yararı olmadığını bile bile, umutsuzca çırpınarak.

Karısı onu anlayamamış, bu yüzden çaresiz kavgasında Cemil'i hep yalnız bırakmıştı. Halkı acı çektiği için Cemil de acı çekiyordu. Halkı zulüm gördüğünden Cemil de zulümler içinde yaşıyordu.

Malkoçoğlu atıyla içer, dertleşirdi. Polis Cemil de dayanılmaz anlarda, eski dost bir orospuya sığınırdı. İçer, ağlar, öfkelenir, halkının yoksulluğuna, cehaletine, haksızlık ve adaletsizliklere, zulme isyan ederdi. Memleketini bu hale getirenlere, paradan başka hiçbir şey düşünemeyen zenginlere, paraya, rüşvete, yağmaya, halkını soyanlara, bütün bunlara seyirci kalan siyasetçilere, kendi çıkarlarından başka hiçbir şey düşünmeyen kan emicilere, bilinçsiz gençliğe, bilinçsiz sol devrimcilere yüreğinin son gücüyle haykırırdı. Türk halkı onun yüreğiydi. Türk halkı onun bitmez tükenmez umuduydu. Şöyle bir hesap yapardı: "Dünyayı karış karış kötülüklerden temizleyeceğim. Peki dünya kaç karıştır? Milyar karış. Benim ömrüm buna yetmez. Varsın yetmesin, oğlum devam eder bu savaşa. Onun da ömrü yetmezse, oğlumun oğlu, halkımın oğulları sonunda bu işin üstesinden gelir."

Polis Cemil, halkının tarihinin bir kahramanıydı. Tarihine sevdalıydı. Kurtuluşu tarihinin derslerinde arardı. Bu yüzden muavini Ahmet Mekin'e hep tarih anlatırdı. Oğluna da ilk hediyesi Doğan Avcıoğlu'nun *Türkiye'nin Düzeni* kitabıydı. Polis Cemil, herkesin gözü önünde Atatürk Devrimlerinin sinsice, alıştıra alıştıra katledildiğini görüyor, bu yüzden tarifsiz kederler içinde acı çekiyordu.

Polis Cemil Amerika'nın, Türkiye'yi nasıl bir kültür sömürgesi haline getirdiğinin de farkındaydı. Türkiye, küçük Amerika değil, Amerika'nın pazarı haline geliyordu. Cemil filmlerinde Türk çocukları, sokaklarda Amerikan sigaraları satıyordu. Polis Cemil filmlerinin arka planında, Türkiye'nin ekonomik, sosyal, siyasal resmi apaçık görülür. O yüzden bu filmler çok önemlidir. 27 Mayıs 1960 devrimiyle Türk ordusu, Türk gençliği ve Türk halkı elele tutuştu. Üniversiteler, aydınlar, özellikle Türk gençliği emperyalizme karşı tam bağımsız, özgürlükçü, demokratik bir ülke istiyordu.

İsteklerine uygun bir anayasa da yapıldı. Ama çok geçmeden devleti yönetenler, "Bu anayasayla devlet yönetilmez," demeye başladı. Ve 12 Mart 1971'de Türkiye bir darbe yaşadı.

1961 anayasasının sağladığı ekonomik, sosyal, kültürel haklar yok edildi. Milyonlarca insanımızın bilinçlendiği hak, hukuk, anayasa mücadeleleri için örgütlendiği, işçinin sosyal ve ekonomik hayatta rol aldığı, Türkiye İşçi Partisi'nin kurulduğu, gençliğin devrimci ve demokratik mücadelesinin hız kazandığı dönem sona erdirildi. Türk gençliği devletine yabancılaştı. Cumhuriyeti, Atatürk ilke ve devrimlerini benimseyen aynı gençlik, Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'yle kendine güven duyuyordu. "Bursa Nutku" ile kendi sorumluluklarını yerine getirmek için okuyor, çalışıyor, öğrendikleriyle, görüp yaşadıklarını birleştirerek bir sosyalist bilinci sentezliyordu. Çok geçmden CIA ve yerli işbirlikçilerin provokasyonları başladı. Ardından en geniş anlamıyla kendi çocuklarımızı yok etmeye başladık.

Cemil filmi, ne oldukları bilinmez Amerikalılara, kara paralı, kara zenginlerimizin verdikleri bir gece ziyafetiyle başlar. Amerikalılara genç Türk kızları da sunulur. O zavallı genç kızlardan biri, ziyafette aldığı yüksek doz uyuşturucu nedeniyle çıldırır ve sabaha

karşı deniz kıyısında yapayalnız ölür.

Hayaller, umutlar, oyuncak ve çiçeklerle dolu bir genç kızın hayatı polis kaydında şöyle özetlenir: Ölüm sebebi: yüksek doz uyuşturucu. Hepsi bu kadar. Koskoca güzel bir geleceğin bir satırlık özeti. Kızın babası Eşref Kolçak. Polis Cemil'e ısrarla hep aynı soruyu sorar: "Kızım neden öldü?" Çaresiz Cemil, bu yakıcı soruya nasıl cevap versin? Gerçek cevap Türkiye'nin 1948'den bugüne kadar yaşadıklarının özetidir.

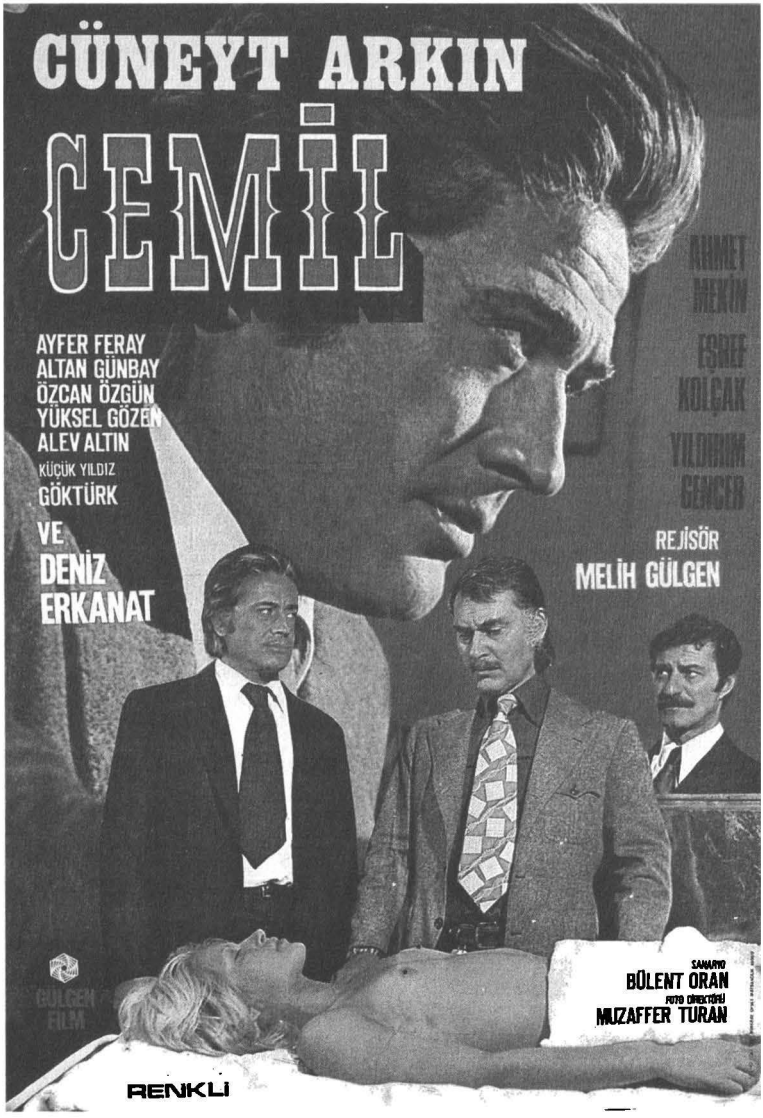
Baba Eşref Kolçak sonunda isyan eder: "Polis Cemil, sen kızımın katillerini koruyorsun ya da onlar o kadar yüksek yerdeler ki korkudan onlara dokunamıyorsun." Aslında Polis Cemil zavallı kızın katilinin kim olduğunu bilmektedir. Katil düzendir, ama baba bunu bilemez, bu yüzden katil diye insan ya da insanlar arar. Ama sonunda yenilir. Çünkü düzenin maşası suçlular öylesine kalleş, sinsi, hain ve gaddardır ki onlarla yiğitçe dövüşünce kazanması imkansızdır. Ayrıca, o hainlerin arkasında öylesine güçlü, dokunulmaz, asla ortaya çıkmaz, yakalanmaz, yakalanmanın ötesinde erişilmez olan büyük hainler vardır ki.... Hayatı boyunca vatanını, evini, karısını, kendini, adamlığını, insanlığını ve şerefini korumak için çalışıp duran eski asker, baba Eşref Kolçak, bunları nasıl bilsin? İşte yüreği yanan babanın insani dramının özü budur. Ama Polis Cemil, o yakalanmaz, yanına bile yaklaşılmaz denen suçluyu bulur, yok eder. Mutlu bir şekilde oğlunun doğum günü hediyeleri ellerinde evine girerken birkaç maşa katilin yüzlerce kurşunuyla delik deşik edilir. Toprağa düşmesiyle birlikte bir kitap da düşer. "Türk Devrim Tarihi"ni anlatan kanlanmış bir kitap.

Cemil'in yüzünde garip bir gülümseme vardır. Filmin sonundaki bu kederli gülümsemenin manası anlaşılmaz. Cemil, kızın katili suçluyu yok etmiş, ama erişilmeyen, görünmeyen asıl suçluyu yok

edememiştir. Çünkü onlar o kadar çoktur ki.... "Son" yazısından önce, bir uçaktan Cemil'in yok ettiğini sandığı suçlunun tıpkısı, aynı elbise, aynı çanta ve aynı küstah ifadeyle Türkiye topraklarına iner.

Ama Cemil'in sonsuz umudu tükenmez. Bir karış da olsa koca dünyayı kötülüklerden temizlemiştir. Bir karış bile olsa....

Başlangıç için yetmez mi?

Cemil'i tanıyan pek çok Türk genci polis oldu...

Cüneyt'in Artiz olmadan önce tuttuğu "GÜNLÜK"ten seçmeler

O yaz köye kaçmıştım, daha hiç kimseyi bilmiyordum; bir yığın kitapla bir akşamüstü kerpiç, kurutulmuş mısır, kavun ve gündöndü kokan mor bir sundurmaya indim. Ay yeni doğuyor ve hüzünlü ışığın içinde yüzüme sıcak bir rüzgâr vuruyordu.

Sonra tozlanmış saçlarımın kıyısında incecik bir çizgi gibi kaldı ay ve onu içeri taşıdım. O gece yüreğimde bir kabartı; odamın toprak, gece, ay ışığı ve ot kokan havasında sabahı bekledim.

Aradan böyle bir yığın gün geçti; kimse aramıyordu beni, toprağa abanmış sonsuz gökyüzünün altında bir yığın toprak gibi duran köyün ıssızlığında yitmiştim. Gündoğumunun sessiz kırmızımor derinliğinde, öğlen sıcağında büyürken sesler çıkaran otlar, meyveler ve mısırların türküsünde, akşamüstünün bomboş acılığında ve gecenin yalnız masalında ne yapacağımı bilmiyordum.

Düşlerimde beyaz bir elbise görüyordum hep, belli belirsiz bana uzanıyor, sonra birden yitiyordu.

Ve bu öykü ne kadar acı bitmişti, iki yıl sonra ve hayatımın en genç, en deli yanlışına beni hazırlamıştı.

Çünkü ellerimi sevmiyordum artık.

1951, BOZKIR

Dünyanın bu kısmında bir parça kurumuş ot, yıldızlar ve gece yarısı.

Orada ölüp kalmış bir böcek leşi vardı. Bir de adamın ağzını dolduracak kadar toprak.

Gökyüzü solmuştu.

Ve ben küçücük bir çocuktum.

1951 BOZKIRDA BİR KÖY

* * *

İlk akşam yıldızı yitti. Sabahleyin çiçekler toplayacak ve bir bozkır türküsü söyleyecektim.

Kırlardaki gölgeler soldu.

Gece beni kapladı.

Tanyelinin çiğ düşmüş aydınlığında, koyunların ot kokan sütlerini sağdım. İçine tandır ekmeği doğrayıp, iki köpeğim ve sıpamla karınlarımızı doyurduk.

Bozkır yapayalnız ve hüzünlü.

Ve ben sonuna dek buralarda mı kalacağım?

1952 BOZKIR

Elden düşme
Dargın
Eylül filmlerinde
Apansız vurulmuş, yaralı
Gittim.
Bir başıma sürgünlere
Sonra bakışlarında bir dünya yarattım.

1954, ESKİŞEHİR

* * *

İLK AŞK

Ay ışığı usulca perdeyi kıpırdatıyordu.

"Onunla duyduğum bu kısa mutluluğu, geri kalan ömrüme değişmem," dedim.

Ve hiç arkama bakmadan çıkıp gittim.

Ve ben şimdi her şeyden kaçıyorum.

Günlerdir bunaltı içinde seni arıyorum, yemeden, uyumadan yoksun....

Para, sana gelen yolları tıkadı bana.
Bilirim de yolunu
Varamam kavuşmaya.

1955, ESKİŞEHİR

"Ne aşkı ne günahı biliyorum.
Ömrüm çırılçıplak ellerimde durur.
O kızın penceresinden deniz görünür."

Sevmek lazımdı, sevemedik, ölmek lazımdı ölemedik. Kendi gölgemizi oynattığımız bir "Karagöz Oyununda" yaşadık.

Ben daha sevmeyi neyleyeyim, binlercesi can çekişirken içimde.

7 Nisan 1962

* * *

Azar Azar yitiyor verimim.
Ucuz bitiriyorum yaşamı, oysa hiç böyle başlamadım.
Ellerimi oyalamak için yazıyorum, ruhumla bir ilgisi yok.

Bir buçuk yıl evvel bir kız görmüştüm, gözbebeklerini çevreleyen morumsu bir çizgi korku, keder, aşkla dumanlanmıştı. Bana hep yaşamak istediğim ülkeyi özletmişti yıllar yılı bu gözler.

İyi ama ben neden şimdi buradayım?

1962, İZMİR

Sevmek, öpmek ve uyumak için bir gün. O uzakta ve ben ona ancak yazabiliyorum.

Çağımızın gücü bu; öldürmüyoruz, ama öldürmeyi iyice tasarlıyoruz, içimizin düşmanlığı da bu.

Yalınayak
"Sonra anlattılar
En güzel gündü gözlerinle bakarken
Duyuldu yalnızlığı denizin"

"Trajedinin özü, güçlü ve zalim olan ecelle yiğit ve iyi yürekli bir kişinin çarpışmasındadır. Ecelin hem iyi hem de kötüleri yok eden kara elini gördükçe içimizi bir korku kaplar, ama hemcinslerimizden birinin, bizce bilinmeyen büyük bir güçle yiğitçe çarpıştığını gördükçe onurlanırız. Acıklı sonuç bu iki duygu arasındaki dengenin durumuna bağlıdır."

1963

Ben seni ölürken bile öperim.

Vücudun iç çekişi.

Kalbin fısıldayışı.

Rüzgârla orada burada parçalanmış bir çiçek yaprağı gibiydi. Kararsız gözyaşları, belirsiz gülümsemeler, tatlı utanmalar ve acılarla bana kalbini açmak için.

Ve ben onu neden dinledim.

Kalp yalnız gözyaşı ve şarkıyla kendini ele verir de ondan mı?

Hayatım kalbimdir.

Çölün tek çiçeği olan kalbim.

1963 EKİM

* * *

bir adam vardı

o adam yok şimdi.

yeşil mehtapta romanı.

1963 KIŞ

Gece ilerledi ve ben bir şey yapmak istiyorum. Ne okumak ne de yazmak; sanki yeryüzünde olmayan bir şey doğuyor, buna hazırlanıyor ve bu sancıyı duyuyorum ben. Bu ne bir kelime, bir susma ne de bir bağırtı. Ama gece koyu ve geniş. Ve ben küçücüğüm, oldukça küçük.

Resmini masamın üstüne koydum.

Ne bulursam okumalı, ne görürsem öğrenmeliyim.

Çok özledim. Cumartesi gününü bulup kaçmalıyım.

"Ölümü bitirdi.

Ölümü ve intiharı bitirdik bu şiirde."

1963 KIŞ

Öyküm *Dost* dergisinde çıktı. Uzun bir zaman sonra onu yeniden okuyunca, değerini ve kusurlarını daha iyi gördüm. Adamın biri doğrulup o deniz kıyısında, sonra sırtı, arkasında kalan şeyleri birden silişine kadar bir şey yok bu öyküde. Bir de adamın, çocukların ve otların karşısında kendini eski yalnız bulması – kıyıya seken bir tavşan. Adamın bu dolu tavşan gözlerinden başka bir şeyi yok yani. Ve kırmızılıkta köpüklü bir kıyı, birkaç kuş ve kulübe resmi.

Ben asıl "çöp tenekesine" güveniyorum. Yeniden okumaya ve ne olursa olsun yazmaya başladım -kötü de olsa korkmadan.

O psikanaliz gibi öykü bir türlü baş ve son bulamıyor. O güzel kanları olan adamların duvarlarına işeyen muhtarın sırtı, buna çaresiz bir çift incecik erkek eli ve olanları bir kıyıda sessizce seyreden o çocuk ve yıllar sonra bir handa uyku taklidi yaparken her şeyin anlaşılması ve son cümleler aklımdan çıkmıyor.

1963

Ateşler içinde çocukluğum ve erkeklik organları.

Bir de tabancasının iri dipçiğiyle sokaklardan kasıla kasıla geçen o polis. Gece ve yalnızım, müzik, yağmur, kitaplar. Hep böyle garip dünyalar isteği oluyor bende. Uçsuz bucaksız topraklar üzerinde, sonrasız bir dünya. Sonra bu dünyaları anlatmak isteği var, bir korku var, bir ürperti var, susuzluk, üşüme, yalnızlık var. Ah: şarkılar var, bahçeler, akşamüstleri masa üzerlerine düşmüş yapraklar gibi umutsuzluklar, kentlerde yapayalnız kalıvermiş ıslak gözler, geçip gitmiş günler, pişmanlıklar, o günlerde edinilmiş huylar, tadılmış sevgiler, sonra uçsuz sonsuz yalnızlıkta kalıvermeler.

Gece gündüz beklemeler, avuntular, merhamet için yalvaran satırların ağır, korkunç acılarıyla uykusuzluklar, uykusuzluklar....

Yağmur hep yağıyor, taşlara, yollarda arta kalmış günün son canını, kanını taşıyan çöplükler üzerine. Sokağın bu yoksul, içten görünüşü, bu kentin asıl insanlarının yüreği gibi açık, onlar; atılmış, orada burada eskimiş, rüzgâra uygun gidip gelmeleriyle, gülen, konuşan, pek az duyan, ilkel, şehvetli artıklar.

Gece gündüz onların yanındayım ve nasıl şaşkın ve gelişigüzel yaşadıklarını hüzünle izliyorum.

Geceleri sinemalardan, açık çay bahçelerinden ya da su boyu gezmelerinden dönerken daha şımarık gürültüleriyle, yayık, neşeli, birbirlerine iyice sokulmuş yürüyorlar. Bunların yalnızlıkları, öfkeleri, acıları, mutlulukları hep bir yatak. Erkeklerin yaptıkları iki şey var; çalışmak ve içmek. Kadınlarsa yalnız bir şey yapıyorlar; doğurmak. Genç kızlar pek çabuk öğreniyorlar her şeyi, vakitli vakitsiz sokaklarda, kısa etekleri altından tombul dizlerini ya da pencerelerden sarkarken memelerini gösteriyorlar. Kalın topukları var ve hep ter kokuyorlar.

Delikanlılar gün boyu köşelerde, bir ayağından ötekine değişip değişip duruyorlar, sonra yerlere tükürüyorlar ve küfürlerini uzaklara kadar duyuracak şekilde korkusuzca bağrışıyorlar.

ESKİŞEHİR

* * *

Evler beyaz ve toprak.

Gece gündüz bunları görüyor ve seviniyorum.

Korkularım dindi – onda kendimi duyuyorum, çünkü benden saklı hiçbir şeyi olamaz.

Şu günlerde içimde bir korku kıpırdamaya başladı. Dayanabilecek miyim, niye bilmiyorum. İçime dayanabilecek miyim?

Gene de tek derdim para, bu konuda rahatlamak, bu adi tutsaklıktan kurtulmak

istiyorum.

Boşluk daha da geniş bugün

"dağdan inen serin gölgeler

eşkıyalar

çocukluğumu alıp götürüyorlar."

Bahçede otururken aklıma İzmir'de bir kazayla yüzümü nasıl parçalamak istediğim geldi. Parça parça, iğrenç ve zavallı bir şekle sokmalıydım onu, acınacak, korkulacak bir kılıkla çıkmalıydım sokağa. İçimde bir öfke var yine, yüzüme karşı, gözlerime ve ağzıma.

Onları parçalasam, ezsem rahatlayacağım.

Sakin ve duygusuz o günleri düşündüm, bir ara aynaya baktım,

kendimi hiç bunca çirkin görmemiştim. Ne iyi.

Boşluğun anlamını buldum: Kendim
Dibe doğru gidiyorum; felaket.

1963, BAHAR

* * *

"ablamdı
zerdali kokan burnuyla
masallarımdaki melek"

Ölü gibi yorgun, tüm kederleri karşılıyorum, mutsuzum. Deliler gibi para
biriktiriyorum.

Hayallerim bitti, ölü duygular, tükenik soluklar, güçsüz alışık bir yüzle insanların arasına karışmış görüyorum kendimi. Ne olacak, aşağılık bir son mu? Kafamın içinde kötü tohumlar yeşeriyor, yitti o yeşil duruluk, yitti, yitti....

Gözümün önüne istemeyerek çocukluğum, arkadaşlar, kötülük, yaralar, pislikler, bilgisizlikten doğan zavallılıklar geldi. Benim kadar bunları bilen yoktur diye düşündüm. İçime bir yanma geldi, neler çekmişim okumak, yaşamak için. Nasıl bir hırsla boğuşmuş, yenilmiş, ağlamıştım. Ne hastalıklar, pislikler, yoksulluklar yaşamıştım.

1963 BAHAR

Kısırlık
genç kızlar saçlarını kestirecek çirkin adamlara
eksik yüzleriyle gezmeye çıkarlar sonra
ve bir Türk filmi biter ardından ...

1963

* * *

Her şey bitti, artık o benim değil. Ve ben yine yalnız, ıssız, yoksulum. Ben yine Fahrettin'im, kendime kalan hüzünle. Daha yaşamanın ve yaşadığımın önemi yok. Nedenleri buraya yazmayacağım. Hiç yazmayacağım ve söylemeyeceğim, pişman değilim, fakat haksızlık etmiştim. O da bir zamanlar bu içimi dolduran zehirle yaşıyormuş.

Ölü gibiyim ve artık yokum. Asker olmasam kaçardım, yiterdim, ölürdüm. Onursuzum, hiçim. Bütün güzel şeylere kıydın.

Ve acı duymuyorum, acının çoğu insanı katılaştırıyor.

Elveda.

1964 BAŞI

Mor saçlarıyla gelir balık
Elden düşme denizlerden.

yanık ve kızgın bırakılmış ağzı.
Dönüşmek
Kadın, korktuğuna duyduğu istekle yaşar.

İnsanlar arasında en kesin değer ayrımı, budalaca şeyleri söyleyiş şekilleridir.

Kadın tehlikeye, akılsız oyunlara, sözlere ve istenmeyenlere yaslanmıştır dünyada.

"Yeni bir hayvan
Zengin ve kederli korsan,
Ölümsü kokan, dipsiz gece
Sen benim cennetimdin."

1964 BAŞI

HİKÂYELER

USLU

Karanlık, çökük köy evlerine dağ yollarından geldi. Yorgun tarla diplerinden kalktı, önce kara bir hayvan gibi her şeyi sardı. Sonra bir yol gecenin içinden geçti, düşük saçaklara vurdu yüzünü.... Ağır ağır kırlara çıktı.

Sofada bir ayak sesi duyunca İsmail, başını kaldırdı: "Kim ki?" dedi. "Onlar mı?" "Saat kaç acaba ... Yoksa ne?" Muma baktı. Beyazlığı hemen duvar dibindeydi. Bir kibrit yaktı, buğday renkli alev yuvarlağı içinde uykulu eli muma gitti. Tanıdık bir ayak sesi değildi bu. Kuşkulu bir sürünüşü vardı toprakta. Alışmamış bir ayaktı, kısıksı ... Tahtalara çarpıyordu. Bir zaman duruyordu, gayri dinler gibi. Sonra tekrar başlıyordu. Dizleri üzerine kalktı. Mumun alevi usulca titriyordu. "Hey," dedi hafifçe. "Hey," dedi bir ses. Dolu bir sesti bu. Dolu dolu bir erkek sesi, kapının önündeydi. "Hey," diyordu İsmail, sürgüyü avuçladı. Sert mi sert, çekerken bütün bedeni titredi.... Sonra o kapı açıldı ... Adam göründü, eğilmişti ... Geniş göğsü bütün kapıyı kapamıştı.... Omuzları ötesinde yoğun bir gece başlıyordu.

"İsmail," dedi.

Doğruldu.... Mum açık kapıya doğru alev fırlatıyordu, sarı buğdayımsı.... Çıplak duvarlara vuruyordu titremesi....

"İsmail."

Uslu, Uslu'ydu bu.

Kocaman, aydınlık, sağlam.... Sesi, İsmail'i söylerken titreyen

kalın sesi, konuşurken usul usul okşayan iyi sesi....

"Sen," dedi İsmail.

"Ya," dedi Uslu. İçeri baktı. Orada, bir yorganın bitiminde iki ihtiyar baş vardı. Toprak renkli yüzlerinde büyük bir kahır, rüyasız uyuyorlardı, gözlerinin altından çenesine kadar derin çizgiler düşüyordu. Öyle kötü, sarımsı, karaya bulaşık....

Uslu kalın dudaklarını araladı.

"Uyuyorlar mı?" dedi. Yüksek sesle konuştu.

"Yok," dedi İsmail, elini uzattı.

"Uslu," dedi.

Uslu eğildi. Karanlıkta birbirlerinin bedenlerini buldular. Öyle dostça. Mumun sarı ışıkları düşüyordu üzerlerine.

"Sana geldim," dedi Uslu.

"Yapmamalıydın," dedi İsmail. "-Biliyorsun köyü, sonra ağan. O işi yaptıktan sonra buraya gelmen hiç doğru değil."

"Sana geldim," dedi Uslu.

"Biliyorum," dedi İsmail. "Ama baban. Biliyorsun onu, sonra ağan. 'Görürsem kendi elimle vururum onu,' dedi. İşte tıpkı öyle söyledi. Bir de köy. Hepsi seni gördüler mi vurmaya yemin ettiler."

Karanlıkta onun bedenine dokundu. Kocaman, ılık, sevgi dolu. Sonra kapının eşiğine oturdular.. Ayak uçlarında garipsi gece. Birer sigara yaktılar. Mumun sarılığı, titremesi sırtlarındaydı.

"Ne zamandır istiyordum," dedi Uslu. "Hep gelmeyi düşündüm." Ağır elini onun dizine koydu.

"Ne de olsa gelmemeliydin," dedi İsmail. "O işi yaptıktan sonra hiç gelmemeliydin buraya." Ona eğildi ... Yüzüne baktı ... Muma arkalarını dönmüşlerdi, yine de yüzünde bir aydınlık vardı onun, su gibi.... Gözleriyle ağzı görünüyordu. Ay vurmuş gibiydi hepsi.

Pırıl pırıl, yeşilimsi.... Çok derinlerden bakıyordu.... Yanaklarında aşk aşk, sevgi, iyilik, kardeşlik, adaşım adaşım kelimeleri akıyordu....

Elini kaldırdı, havada salladı ...

"Çok istedi mi insan böyle şeylere aldırmaz," dedi. "Sonra bu, bunu sana getirmek istiyordum."

Parmakları bedeninde dolaştı. Bir şey çıkardı cebinden. Bir ağaç kabuğuydu.

"Sana bunu getirmek istiyordum.... Uzun zamandır istiyordum bunu.... O gün, o büyük ağacın devrilmesinden sonra gidip aldım bunu.... Bütün köylü güldü bana.... O zaman, kendi kendime kollarımı kesiyorlar dedim, kanlarımı kesiyorlar."

Kolunu ağır ağır İsmail'in yüzüne uzattı, ağaç kabuğu aşınmış parmaklarında sımsıkı.... "Kokla," dedi, "duyuyor musun ağaç kokuyor, yeşillik, kuş kokuyor?"

İsmail'in yüzünde dikilen bakışlarından bir ışık akıyordu, bir ırmak gibi. İçi, ışıl ışıl ağaççа kaynıyordu. Dudakları üzerinde yeşil dallar vardı. Başının üzerinden orman rüzgârları esiyordu.

"Dur," dedi. "Daha iyi kokla bunu, daha yakın."

"O işi de bunun için yaptın sen," dedi İsmail.

Mum cızırdıyordu. Uslu, ağır ağır elini indirdi. Koyu bir sessizlik başladı.

Yataktaki ihtiyar adam derin derin içini çekti, yorganın içinde bacaklarını oynattı.

"Neredesin şimdi?" dedi İsmail, "şehirde mi?"

"Şehirde," dedi Uslu.

"Oradan mı geliyorsun?"

"Oradan."

Yeşil gözleri karanlığa dikildi. Bir köpek uluması geceyi parçalıyordu.

"Uzun zamandır istiyordum," dedi. "Evet, evet öyleydi. Ta o zamandan beri.... Ah! Uslu diyordum kendi kendime. Tarlalar, köyüm, ağaçlarım, ya ağaçlarım. Hanın penceresinden bakıyordum. Bir koku doluyordu içime. Uslu, Uslu...." "Evet, evet gideceğim," dedim. "Bugün...."

Sonra yağmur yağdı caddelere, taşlar ıslandı.. Bir ses "Uslu," dedi, "bu yana, bu yana." Çam kokuları yapıştı yüzüme. Toprağın ıslaklığı.... "Evet, evet kardeşim, geliyorum" dedi hanın penceresinden. Bütün şehir ıslanmıştı. Sokağa çıktım. Bütün tarlalar şehrin ortasındaydı. Bir ses "Bu yana," diyordu. "Evet, evet geliyorum," dedim.

"Ne de olsa gelmemeliydin," dedi İsmail. "O işten sonra bir sürü hükümet adamı geldi köye, muhtarı çağırttılar. Sizler dediler. Sonra birçok kişiyi alıp gittiler kasabaya."

"Biliyorum," dedi Uslu.

"Yaa," dedi İsmail.

"Biliyorum," dedi tekrar. Uğultulu köpek uluması yönüne baktı.. Kocaman başı ilerde.... Bedenini gerdi. İri elini usulca toprağa dokundurdu, merhametle dostlukla okşadı.

"Şehirde hep o sesi duydum," dedi. "Hele yağmurlar yağınca. Yağmurlar yağınca insan tarlasında olmalı."

"Seni vurmaya yemin ettiler," dedi İsmail.

Uslu kalktı. Bedeni gecede dikildi, gecenin sonuna kadar yayılmış bir sessizlik vardı.

"Mis kokan o küçük ağaç avluda mı?" dedi. "Hani dibine güzel sevgilim güzel hayvanım diye yazdığımız ağaç hep orada mı?"

Orda karanlıklar içinde bir yerlere rahat bir iyilikle bakıyordu. Tatlılıkla, sakinlikle doluyd....

"Evet," dedi İsmail. "Orada, avluda."

"Gidelim," dedi Uslu. İyi sesi yaz yeli doluydu. Hafif güneşli sabahlara dönüktü. Onun elini buldu. Gergin parmakların sıcaklığı vardı. Dostça sıktı.

"Şimdi gidelim," dedi. Biri çalıları sürükleyip geçti.

"Ama, ama ... onu kestiler," dedi İsmail. Bir an Uslu'nun ışıklı ağzı açıldı, öyle kalakaldı gecede. Toprağın büyük vızıltısı duyuluyordu.

"Ne çıkar?" dedi İsmail.

O geri geri çekildi. Elini artık tutmuyordu. Derin ayak sürüşleri ile yönünü buluyordu. İsmail hep bu kocaman başa, iyilik, dostluk dolu sırta bakıyordu. Bir ara gözden kaybetti, gözlerini kıstı, oradaydı. Bir zamanlar ağacın durduğu aynı yerdeydi, ayın doğacağı yöne bakıyordu. İçerde iki çıplak yüzde mumun yansıması vardı.

Eylül, 1956

MASA

Beni orada buldular; çatlak yerlerine yemek döküntüleri dolmuş kaba bir tahta masanın üzerinde, bükülmüş başım, gülüyormuşum.

Önce korkmuşlar.

Onlar eşikten, güneşin her gün odama düştüğü aynı yerin içinden geçerek usul usul yaklaşmışlar bana.

Ben ölmüşüm.

"Zavallı," demiş biri.

Sonra, odada duvardan duvara, pencere kıyılarına gerili örümcek ağlarına yakalanmış sineklerin zavallı çırpınışlarını görmüşler.

Döşemenin bazı yerlerinden ak, vücutları boğum boğum kurtlar çıkıyormuş. Öteberiye atılmış yiyecek parçaları üzerinden bana doğru yürüyorlarmış.

"Zavallı," demiş hepsi.

Yüzlerini parçalayan kokudan kurtulmak için elleriyle korunmuşlar.

Sıvalar arada bir korkunç bir yürek sesi gibi düşüyormuş, odada ondan başka bir ses duymuyorlarmış. Bir de sandalye üzerinde çürüyüp çöken vücudumun sızıltısını.... Belki de sinekler diye düşünmüşler önceleri.

Susup başlarını eğerek, yüreklerinin atışını elleriyle tutup dinlemişler.

Birden olmuş bu; duymuşlar, etlerim sızım sızım dağılıyormuş. Korkmuşlar, koyu yeşil pis su birikintilerinde dalgalanan ak kurtlara basa basa kaçışmışlar. Sonra saatlerce ayaklarını aşağıda, bahçede temizlemeye çalışmışlar.

Artık hiçbir şey konuşmuyorlarmış; kendilerine, yüzlerine, etlerine, o kıpır kıpır şeylere bakar gibi bakıyorlarmış.

O yana döndükçe, pencerenin perdesinin aralığından, ötede terk edilip bırakılmış kirli eşyaları, kokmuş pis yemek tabaklarını, çürüyüp parça parça dökülen elbiselerimi, sinekler gibi vızıldayan etlerimi görüyorlarmış.

"Evet evet, iyice ölmüş," demişler.

Oysa, o ıslak, yapışkan, ak şeylerin kıpır kıpır çoğalarak sinsice etlerimi deldiklerini duyuyordum. Bazıları yüzümü gözümü doldurdular akşama doğru. Kaç gündür bunu bekliyordum; şimdi yüzüm bitecekti. Yüzüm bitti mi ölürdüm işte; o zaman sokaklar, akşamüstleri, ayın mavisi, yıldızlar, yağmur, güneş, hatta rüyalarım da biterdi. Büyük şehirler, büyük umutlar, büyük geceler, büyük bahaneler de biterdi yüzümle birlikte.

Hareketleri canımı sıkıyordu, yapışkan ıslaklıklarından iğreniyordum.

Bir kıpırdasam kurtulurdum, ama gelmiyordu içimden, bunu yapmaktan üşeniyordum. Bir kadın, büyük sözler, büyük vaatler, şarkılar, hatta büyük bahaneler de biterdi yüzümle birlikte.

Hareketleri canımı sıkıyordu, yapışkan ıslaklıklarından iğreniyordum.

Bir kıpırdasam kurtulurdum ama gelmiyordu içimden, bunu yapmaktan üşeniyordum. Bir kadın, büyük sözler, büyük vaatler, şarkılar hatta büyük mutluluklar bitsin istiyordum.

Her şey bitsin bu kurtların çoğalmasıyla diyordum; denize giden kızları bir daha görmemek üzere, geride kalan şeyleri bir daha hatırlamamak üzere....

Onların bahçedeki ayak seslerini duyuyordum, sonra o kara

trenin sesini, dışarıda olup biten şeyleri duyuyordum. Güneşin büyümesini bile.

Geceye kadar bu böyle sürdü. Sesler kesildi, birkaç köpek havladı. Uykunun ağır, karanlık elleri geldi sonra.

Cesedimi alıp gömecekleri zamanı beklemeye başladım. "Beklemek," dedim. "Ölüp ölmediğimi bilmeden bekleyeceğim." Ne kadar can sıkıcı bir şey bu. Ben bu zamana kadar ne yaptım, kaç yıldır bu odadayım, bilmiyorum. Bu rutubetli, karanlık odada neler oldu?

Geldiğimde iri yarı bir kadın çıkardı beni buraya, kalın kalın yüzü vardı.

"Burası sizin," dedi.

Ortada bir masa -önce onu gördüm, tek bildiğim bu- bir sandalye sonra.

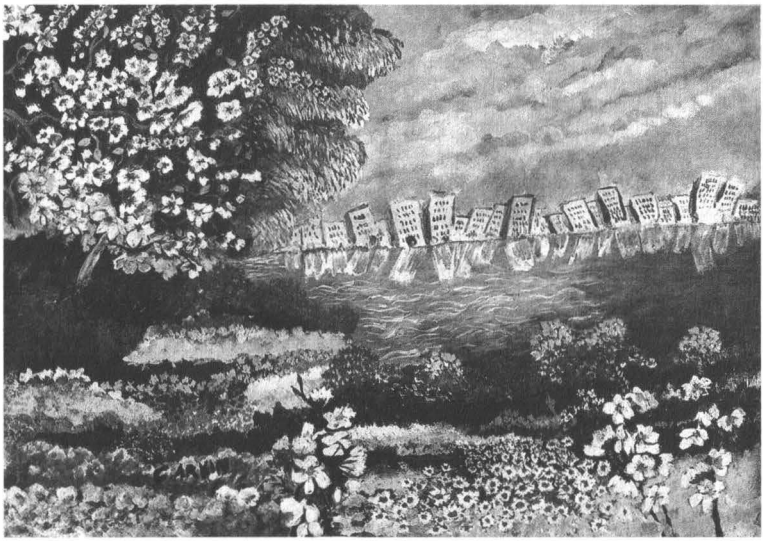
Sonra, duvarların kuytu yerlerinde öbek öbek kıpırdayan bir şeyler vardı.

Diğer şeyleri merak etmedim, şimdi de etmiyorum. Galiba hepsi çürümüştü; kaç zaman masaya abanarak, kullanılıp atılmış kaderlerinin parça parça dökülmelerini seyrettim. Bu bana zevk veriyordu. Çünkü yavaş yavaş ölüyordu bu şeyler. O gün ev sahibi giderken söylediğini tekrarlıyordum gece gündüz.

"Onlar sizi hiç rahatsız etmez."

Dışarıya çıktım da mı bu evin tenha, tepelik bir yerde olduğunu biliyorum, yoksa söylediler mi, farkında değilim. Hatta şehirden o kadar uzaktaydı ki, buraya kadar işleyen bir kara tren bile vardı.

İstasyon aşağıdaydı, gündoğusuna düşüyordu penceremin, buradan görüyordum. O şeyler beni rahatsız etmiyordu, gündüzleri bir parça ışık düşüyordu üzerlerine, o kadar.

Gördüğüm şeyler kısa sürüyordu. Ne olduklarını fark edinceye kadar güneş pencereyi geçip gidiyordu.

Şimdi, günlerce şehrin en kalabalık yerlerinde bir oda aradığımı hatırlıyorum.

İnsanlar, dirsek dirseğe değip geçtiklerinde, göz göze geldiğimizde, bana dokunduklarında "hiçliğimi" onların arasına sürerek, varla yok arası bedenimi göstererek onların "hiçliklerine" katılmaktan zevk alıyordum.

Belki de önümden kayıp giden bir kadın da, boyalarla hapsedilmiş bir dişi yüzünün serüveninde, erkeklerin acılı yürüyüşlerinde, neşesini kaybetmiş bir bakışta, sokaklarda, isyanlarda; etimin birer parçası, yüzümün parça parça hepsi benim hayatım, benim günahlarım olduğu için "öldürdüğü insanın başından ayrılamayan bir katil" gibi aralarındaydım.

Ayaklarım kaygısız, güneşler, karanlıklar boyunca dolaştım. Duvarlar, taşıtlar ve yollar geçti önümden. Üşüdüm, ıslandım, acıktım, sustum, unuttum. Tırnaklarım büyüdü, kirlendi, saçlarım uzadı, döküldü, yüzüm yok oldu ve bu odaya geldiğimde yorgundum, sadece yorgun.

Onlarla karşı karşıya kaldım; çürümüş eşyalar, kara örümcekler odayı bir yandan öte yana ağladılar. Sonra birkaç sinek düştü ağlarına.

Eşyalar nemleniyor. Küflenip, yeşeriyor. Gece gölgeler dökük duvarlara vuruyordu. Masanın altına koyup başımı, öylece kalıyordum.

Bir gece ansızın anladım.

"Bekliyorum" dedim. "Bir şeyi bekliyorum."

Sesimi duymadım, yüzümü gördüm; açılmış koyu bir ağız, kıyısı bıçakla çizilmiş gibi derin mi derin, ötesi dümdüzdü, ötesinde hiçbir şey yoktu.

Eşyalar ihtiyarladı durmadan. Artık masamın başından ayrılamıyordum, yüzümü oraya dayamışım.

Birkaç kere istasyona indiğimi söylediler; haftalarca kalıyormuşum, trenden inenlerin hepsinin adını söylüyormuşum, hayatlarından birkaç şey anlatıyormuşum. "Ev, güneş, çocuk, aşk, kadın." Fakat hiçbiri beni tanımıyor, bilmiyormuş.

Kara trenin sesini duyardım. Birkaç kelimelik kalıştan sonra istasyondan çekip giderdi. Pencerem, odam ve ben geride kalırdık. Perdeyi aralamıştım.

Gözüm hep yollardaydı.

Bir gün örümcek ağlarındaki sinek ölülerinin çoğaldığını fark ettim, kupkuru kalmışlardı, gözleri açık hüzünlü bir saydamlıkla

bana bakıyordu. Bazen ışığın zavallı bir titremesi olurdu ölü sineklerin, ölü gözlerinde.

Eşyalar çürüyüp çöküyordu günler geçtikçe.

Fakat kaç gün?

Masamdan ayrılamıyordum, onlarla karşı karşıya.

Zamanla tahtanın katılığını duymaya başladım.

"Onlardan bana bir zarar gelmez," diyordum.

Parmaklarım birbirlerine yaklaştıklarında odayı dolduran korkunç tıkırtılar çıkarıyorlardı. Kemiklerimi duyuyordum masanın üzerinde.

Sonra eşyalardan kurtlar çıkıp odaya dağılmaya, duvarlara tırmanmaya başladılar. Geçtikleri yerlere pisliklerini bırakıyorlardı.

O gece ağa takılan birkaç sinek inledi durdu. Kalkıp ilk defa kurtarmak istedim, olmadı. Yerimden kalkmak içimden gelmiyordu. Biraz kıpırdasam, masaya düşen yüzümün o yanı yüreğimi parçalayan bir ağrı veriyordu bana.

Ara sıra sineklerin duvardaki kahırlı, çaresiz kıpırdanmalarına bakıyordum.

Unutmak için bir şeyler söylemeye, düşünmeye çalıştım. Aklıma iri yarı ev sahibinin söylediklerinden başkası gelmiyordu.

"Onlar sana hiç zarar vermezler."

"Zarar vermezler."

İşte o zaman büyük şehirden ne kadar uzakta, bu şeylerle yapayalnız kaldığımı anladım. Birbirimizi kıskanıyorduk. Fakat ben oydum, bir insandım. Ağa takılan bir sinek, kurtlayan eşyalar, "o şeyler" değildim. Bu içime korku verdi, onları kıskandığımı anlayınca ürperdim; onlar yaşıyorlardı.

Gözlerim masaya düştü, bütün gece yüzüme yakın çatlakları

saydım. İçleri yemek artıklarıyla doluydu. Sonra kurtlar geldi; ağzıma, gözlerime doldu.

Kara tren birkaç kere öttü.

Kapım kapalı kaldı. Kimse gelmedi.

Sabaha karşı öldüm. "Açlıktan ve susuzluktan öldü," desinler diye bir şeye el sürmemiştim.

"O şeylerde," eşyalarda çürümeyi görmek, ölmenin hüznü ...

Sonra öldüm.

Yaşarken de tek gerçek meselem buydu benim.

Şimdi cesedimi alıp gömecekleri günü bekleyeceğim yıllar yılı.

21.08.1959

Emel'e

ONYEDİ AĞUSTOS DEPREMİ

Ağaçlara doymuyor
yaramaz çocuk
hem de yeşil yeşil ağlıyor

hiçbir gözün görmediği kadar
daha çok ağaç
daha çok ağaç
Türkiye'nin bir ucundan bir ucuna kadar
beton villalar
beton villalar.

bu kuş yaramaz bir çocuk
ağzında yeşil dal
uçuyor da uçuyor.
altında
beton villalar
beton villalar

bu ağaç yaramaz bir çocuk.
yaşlı ve kederli,
dalları kelepçeli,
mahpus bir ağaç.

son yeşil dalıyla gülümsüyor.
mahpushanenin penceresinden
beton villalar
beton villalar.

"haydi bismillah" dedi müteahhit.
kestiler son ağacı
beton villalar
beton villalar.

rivayet o ki;
Kurtuluş Destanımızın bir sahifesinde
oniki Mehmetçik,
bitlerini kırıp
yaralarını sardıktan sonra, meyvesini yiyip
dokuz şehidi gömdüler.
Son ağacın yeşil dalları altına.

"haydi bismillah" dedi müteahhit.
kestiler son ağacı da.

şimdi o dokuz şehit
beton villalar
beton villalar.

BİRİNCİ BALKON

Cemal Süreya

Ne zamandan beri görmüyorum Cüneyt Arkın'ı. Son olarak Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'ün sanatçılara verdiği kokteylde karşılaşmıştık. En az oniki yıl eder. Ama ondan önce de uzun süre görüşememiştik. Ayrı dünyaların insanlarıydık da ondan mı? Cüneyt Arkın'ı adı henüz Fahrettin Cüreklibatur'ken tanımıştım. 1957'de. Eskişehir'de vergi dairesini teftiş ediyordum. Edebiyat ve şiir meraklısı arkadaşlarıyla gelip beni bulmuşlardı. Dostluğumuz daha sonra İstanbul'da sürdü. O zaman tıp öğrencisiydi. Öyküler yazıyordu. Bunlardan birkaçını Ankara'ya, Muzaffer Erdost'a yollamıştım, *Pazar Postası*'nda yayımlanması için. Fatih'te şair Cengiz Çelikten'le (şimdi dişçi) bir ev tutmuşlardı. Bir iki kez gitmiştim o eve. Yanımda Muzaffer Buyrukçu da vardı. Ama asıl şunu unutmam; evin önünde kız kuyruğu vardı. Öylesine yakışıklı bir delikanlı bizim Fahrettin! Hepsi onun eve girip çıkışını kolluyor....

Cüneyt Arkın 1937 doğumlu. Hekim. İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesinde numarası 1172. Tıp öğrencisi albümünde şöyle yazıyor: "60-61 stajyeri. Uzunca boylu, esmerce, yeşil gözlü, yüzünde üzgün, alaycı bir gülümsemeyle etrafında çekingenlik yaratan ve bu yüzden kadını dövenden çok nefret eden dostumuz, aşkı çirkin, bilgisiz, küçük, kötü bile olsa, insan denen canlının büyük güzelliği, hayatın tek cevabı diye tarif ediyor." Cümle dolaşık, ama bir şeyler anlatıyor.

Öyküler yazan ve tiyatroyla ilgilenmek isteyen bir delikanlı.

Ama yazgısı sinemaya götürdü onu. Tıptan da kopardı onu.

Hava Kuvvetleri'nde yedek subaylığını yaparken Halit Refiğ'in

dikkatini çekti. Halit Refiğ *Şafak Bekçileri* adlı filmini gerçekleştirirken bu yakışıklı asteğmenden de yararlanmak istedi. Ancak yönetmelikler izin vermiyordu buna. Bir süre sonra, yani Fahrettin terhis olduktan sonra gidip Halit Refiğ'i bulacak ve onun *Gurbet Kuşları* adlı yapıtında rol alacak.

Baylan'da rastlamıştım. Sanki daha incelmiş, boyu da sanki daha uzamış....

Fahrettin adının Cüneyt'e nasıl dönüştüğünü de dostu Halit Refiğ'den öğrendim. Gazeteci Vecdi Benderli bulmuş bu adı. "Cüneyt," Cüneyt Gökçer'in adından, "Arkın" da Ramazan Arkın'ınkinden alınmış. Böylece genç Fahrettin'deki, tiyatro ve edebiyat tutkusu sinemada bir araya getirilmek istenmiş.

Önce duygusal filmlerde boy gösterdi. Tango duygusu....

60'lı yılların sonlarında vurdulu kırdılı kurdelelerde, serüven filmlerinde görünmeye başladı. *Malkoçoğlu* dizisi, söz gelimi ... tango duygusallığı içinde yetiştirilmek istenen gençteki bu değişimi nasıl tanımlayabiliriz? Önce tam anlayamamıştım. Sonra öğrendim, Cüneyt Arkın bir ara Medrano Sirki'ne girmiş. Bedava çalışmış bir süre orada. Ağları, ipleri kaldırma işini üstlenmiş. Bu arada parende atmayı, hareket olayını öğrenmiş ve geliştirmiş. Ben Jean Marais'in *Fantoma* dizisindeki ortada görünüşüne benzetiyorum. Hali ise başka şey diyor: "İlk filmlerinde Alain Delon'a benziyordu; ama vurdulu kırdılılardan sonra onu Avrupalılar Burt Lancester'a benzettiler." Galiba bunların hepsi doğru.

İşaret dile yöneldi.

İpek Yolundaki Süpermen, böyle diyorum.

Jean Marais dedim, ne var ki öykünmeci bir sanatçı değil Arkın. Benzer, ama taklit etmez.

Yineleme kötü. Ama zorunluysa yinelemede iyi yanlar da vardır. Yineliyorum: Ulysseus'un Doğudaki karşılığı Denizci Sinbad'dır. Ya da Denizci Sinbad'ın Akdeniz'deki karşılığı Ulysseus. Sinbad'ın daha çok akrobasi planında var olduğunu belirlemek istemiştim. Bir çeşit karacı Sinbad oldu Cüneyt Arkın.

Evet, Medrano Sirkinde bir yaz bedava çalıştı. Ata da en iyi binen, binmesini bilen sinema oyuncusu. O karateyi, hareket niteliğini öyle kolay bulmadı. Öz olmadan o iş olmaz.

Sağ'a kaymış gibi göründü. Biraz öyle. Ama tam da öyle değil. A. Dorsay'ın da belirttiği gibi *Maden* gibi filmlerde toplumsal eleştiriye de girdi. Son yıllarda yönetmenliği de denedi.

Reklam filmlerinde göründüğü için eleştiriliyor. Bence bir sinema sanatçısı için büyük bir kusur değil bu.

Gök Bayrak adlı romanda bir Can Bey vardı. Bence o kitabın bir ikinci cildi yazılmış olsaydı Cüneyt Can Bey'i kim bilir nerelere götürürdü!...

TÜRKİYE GAZETESİNDE YAZILAN KÖŞE YAZILARINDAN BAZILARI

YAŞAMA SANATI

Cüneyt Arkın / 28 Mart 1955

"Günümüzde, hayat mekanikleşmektedir, durmadan sonsuz bir açgözlülükle nesneler üretilir. Bu nesnelere sahip olup, böylece zenginleşme isteği, insanı da bir mala dönüştürür. İnsanlar sayıyla ifade edilmeye başlar, sayılar gibi işlem görür. Yani cansızdırlar. Zekâ ve yetenekleri standartlaştırılır, uysal, tepkisiz vasat topluluklar haline getirilir. Tüketicidir, tekdüzedir."

Her canlı organizmanın görevi yaşamaktır. Bu, içgüdüsel bir davranıştır. Hayatını devam ettirebilmek için, varoluşunda kendine verilen donanımları, uyumu kullanır. Beslenir, ürer ve diğer canlılarla etkileşim içinde, hayatın var olmasında, sürekliliğinde bir rol oynar.

Buna karşılık insanın aklı vardır. Üreten bir canlıdır. Onun bu üretici eğilimi, hayatı sevmesini sağlar.

Hayatı seven bir kişi, hayatı boyunca her alandaki gelişmeye açıktır. Biriktirmez, hayata katılır. Her şeye merak duyar, sahip olduğu maddesel güvenlik duygusu yerine, yeni şeyler aramaktan hoşlanır. Keşfetme serüvenini, hayat serüveni haline getirir. Mekanik değil, canlıdır. Hayata hizmet eder. Yalnız heyecan duymak yerine hayattan, hayatın her türlü belirti ve güzelliğinden zevk alır. Bir çiçek, bir böcek, bir kuşta kainatın hikmetlerini keşfederken hayata yoğunlaşır, iç benliğini, ruhunu zenginleştirerek, on-

ların dinamik gücüyle, çiçeğin, böceğin, kuşun güzelliklerine katılır. Onlarda yaşar.

Günümüzde hayat mekanikleşmektedir; durmadan, sonsuz bir açgözlülükle nesneler üretilir. Bu nesnelere sahip olup, böylece zenginleşme isteği, insanı da bir mala dönüştürür. İnsanlar, sayıyla ifade edilmeye başlar, sayılar gibi işlem görür. Yani cansızdırlar. Zekâ ve yetenekleri standartlaştırılır, uysal, tepkisiz vasat topluluklar haline getirilir. Tüketicidir, tekdüzedir.

Canlı olan her şeyle alakası kesildiğinden, canlılık karşısında şaşırır, tepki duymaya başlar. Şuur altında büyüyen, canlı olana duyulan bu tepki onu yıkıcılığa, giderek suçluluk duygusuna iter. Kendine, hayata yabancılaşır, boşlukta kalır. Oysa insanın görevi yaşamaktır, kendini iç zenginlikleriyle canlı tutmada ayak diremesidir.

Bu yüzden yaşamak, çaba isteyen bir iştir.

Herkes, yaşadığı için yaşıyor değildir.

Yaşamak: İnsanın kendisi olması, kendi içinde, yaradılışında var olan imkânlarla olgunlaşıp kişiliğini geliştirerek, diğer insanların ve hayatın karşısında severek, iyi ve güzeli üretmektir.

Hayata karşı duyulan sorumluluktur.

Minicik bir kuşla bile, kendisinden bir şeyler bularak onu sevmektir.

Yaşama sanatı, hayatı sevmektir..

Hayatı sevmeyen insan karamsar, kuşkucu, bencil, tatminsiz, geçimsizdir. Hayata ve insana dair hiçbir şey onu ilgilendirmez, hayattan koptuğu nispette, canlı olan her şeye karşı, şuuraltında öfkeler birikmeye başlar. Aslında öfke de bir yaşama belirtisidir. İnsanın haklı olduğu durumlarda, güzeldir de. Hayatı sevmeyen in-

san, öfkesinde de haksız olduğu için, farkında olmadan bir suçluluk duygusu içine düşer. Bu duygu onu yıkıcılığa, ölümseverliğe iter.

Günümüzde artan intiharların sebepleri bunlardır. Hayattan kopmak, ondan tat almamak, giderek her şeye yabancı ve umutsuz olmak.... Oysa hayatı sevmede, her an yeşeren taze umutlar vardır. Umut insanı dayanıklı, güçlü yapar. Umutsuzluk, her şeyden vazgeçmektir. İnsana yakışmayan bir yenilgidir. İyimserliğin yok oluşudur. İyimser, umut eden insanın, ilerde kazançları vardır.. Çocukken kuru, katıksız ekmeğini iri lokmalarla ısırıp çiğneyen köylüleri hayranlıkla izlerdim. Güneşin altında yanmış, terli yüzlerindeki, ekmeğin tadından aldıkları keyif, katıksız da olsa, bir lokma ekmeğe duydukları minnet beni büyülerdi. Çünkü o bir lokma ekmekte alın terleri, emekleri vardı.

Köylüler bu bir lokma ekmekte toprağın, suyun, güneşin bereketini, buğday tarlalarının sonsuz güzelliğini yaşıyordu. Bir parça ekmekte, dünyanın hazineleri gizliydi ve köylü ekmeğini çiğnerken, bu zenginlikleri keşfediyor, şükran duyuyordu.

Taze, yeşil soğanını ısırırken, dünyanın tadını, kokularını içine çekiyor, onlarla doluyordu. Böylece toprağın, suyun, güneşin, buğday başaklarının, taze soğanın, meyvelerin, çiçeklerin, çimenin, yıldızların, yağmurların bir parçası oluyordu.

Onlar kadar zengin, güzel, cömert ve umut dolu....

Çok olana sahip olmanın hırsından kurtulmuş, hür, Allah'ın verdiği nimetler hazinesinin güzelliklerinin, zenginliklerinin bir lokma ekmekte var olduğunu fark ederek, onu minnet ve şükranla çiğnemek bir yaşama sanatıdır.

Vaad dolu yaşama sevincidir. Yani hayattır....

VATANIMIZIN GELECEĞİ

Cüneyt Arkın

Islak, yarı aralık ağızlı, örtünmüş duyguları tahrik etmeye çalışan sabit, kısık bakışlı, tek kulaklarında küpe, yeni pop müziğini şıkırdarken, şıkıdım şıkıdım oynayan genç sanatçılarımız büyük ilgi görürken, kasetleri de milyonlar satıyor.

Müzik, bir toplumun sesidir. Bu seslerin görünen başarıları da, hayatın fazla ciddiye alınmaması gereken şıkıdım ifadesidir.

Oysa gençlerin çığlıklarla dinleyip pek beğendiği şarkı sözlerine bakıldığında, bir aşk, bir sevgi (hiçbir zaman sevda değil) bir bağlılık isteği, bir tutku dile getiriliyor.

Başka bir sanatçımız da arabeski daha bir baharatlaştırarak aynı ilgiyi topluyor. Onun da kasetleri milyon satıyor.

Türk klasik müziğinin bir star da tekseslilığı, erkek-kadın karışımı sesiyle bir başka yorumlayıp, konserlerine onbinleri toplayabiliyor.

Müzik, bir toplumun sesiyse, yaşadığı hayatı anlatıyorsa ya da beğenisinin hatta tepkilerinin ifadesiyse, bu tür müziğin, aynı gençlik tarafından beğenilmesinin anlamı nedir? Çoksesliliğin, farklı zevklerin, değişik tepki ve yaşam biçimlerinin kolektif kabulü mü? Yoksa çok kültürlü farklı bölgelerin değer zenginliklerini artırma isteği mi? Gençliğin geçmişiyle ilgisizliğinin, geleceğe umutsuzluğunun farkına pek varamadığının ifadesi mi? Ya da boşlukta kalma korkusuyla, ne olursa olsun bir şeyi bilinçsizce alkışlayarak, kendi sesini de duyurma isteği mi? Olabilir....

Çünkü insanoğlunun kişilik yapısında "Ben" önemlidir, daima

ön plana çıkmak ister. Başka anlamda, kendini ispat etmek ister.

Az gelişmiş, gelişmekte olan ülke insanlarının ekmeğini verecek, sosyal güvencesini, sağlığını, eğitimini sağlayacak, geleceğini biçimlendirecek, sosyal, siyasal idari kuruların kendisiyle ilgili alacakları kararlara katılma, alınan kararları izleme, denetleme hakları da, imkanları da yoktur. Gelişmiş Batı ülkelerinin tam tersine bu haklar onlara verilmez.

Çünkü bu haklar, demokratik örgütlerle alınır. Demokratik örgütleri olmayan halklar da bunların yerine futbol takımlarını koyar ya da kendileri takım oluştururlar.

Son yıllarda, ülkemizde gazetelerin spor sayfalarının, televizyonların futbol programlarının artması, takım tutma ihtirasının hem sebebi hem sonucudur.

Bu durum az gelişmişlikleriyle ülkeyi yönetenlerin işine yarar, futbolla, "bandıra bandıra ye beni" müziğiyle halkı oyalayıp dikkatleri dağıtarak, faydasız işlerle, asıl ciddi işleri örtbas edebilirler.

Bu nedenle eğitimden KDV alır, ama futbolcu satışlarında dönen milyarlara dokunmazlar. Hatta oy adına, 3. ligdeki bir şehir takımını 1. lige de yükseltiverirler.

Taraftar sayısına baktığımızda yuvarlak meşin de, günümüz müziği de kendilerince haklıdır.

10 Temmuz yerel seçimde 12 bin oy alan bir siyasi partinin zafer çığlıklarıyla kendini birinci parti ilan etmesinin yanında, aynı bölgede oynanan maça gelen 20-30 bin seyirciyi az bulan takımın üzüntüsü de bunu gösterir.

Araştırmacı yazar Bill Bulast, "Futbol, Dert, Hınç, Milliyetçilik ve Bir Büyük Oyun" başlıklı makalesinde şunları yazar: " ... Herhangi bir sporun taraftarı olmak, bir mikro-milliyetçilik dav-

ranışıdır ... Herhangi birimizden daha büyük bir şeye, bir takıma, bir aşirete, bir ulusa ait olma zevkini tatmin eder."

Futbol ise mahrumiyet çerçevesinde yapılanmıştır. Bir seyircinin yapabileceği, birçok maçta, asla gelmeyen golü beklemek ve beklemektir. Dert, sıkıntı, mahrumiyet ve inkâr.... Bunlar, bütün bu olumsuzluklara rağmen, en büyük anın, sonunda topun ağlarla kucaklaştığı an olduğu, oyunun esas nitelikleridir.

Yani yeni pop müzik sözlerinde olduğu gibi sevgili, mahrumiyetle beklenir. Dert ve sıkıntıyla sevilir, ama şımarırsa derhal inkâr edilir. Sevgiliyle beraber her şey bir anda yok sayılır, sırt çevrilir. Aslında bu bilinçli bir aldırmazlıktır. Gerisi boşluk, sorumsuzluk, amaçsızlıktır.

Gençliğe bir amaç gösteremedik, sorumluluk veremedik, eğitemedik, genç, atılgan ruhlarının heyecanını, futbol ve reklamlarla doyurmaya çalıştık. Ülkesi ve halkının geleceğini tayin etmede ona söz hakkı tanımadık. Kendi kişiliğini bulmada, geleceğini tayin etmede de yol gösteremedik, aksine yolunu kestik.

Umutsuz çığlıklarına kulaklarımızı tıkadık, kendi haklarını arama fırsatını vermedik, aramıza alamadık, topluma kazandıramadık; iş, okul bulamadık, genç beyinlerini, düşünmenin sonsuz hürlüğüne bırakmadık.

Onlar da toplumsal olmaktan vazgeçip, gruplaştılar, tuttukları futbol takımını bizden, her şeyden çok sevdiler.

Sanat ve kültürleri yeni Türk pop müziği oldu.

Onları sevmedik, masum, tertemiz yüzlerine karşı yalanlar söyledik, aldattık.

Siyaset ve medyayla totaliter kültürü onlara aşıladık.

Sporun barış ve kardeşlik olduğunu gösteremedik. Karşı takımı

tutan, alkışlayan arkadaşlarını öldürmelerindeki fanatik, aslında çaresizlik çığlıklarının ne anlama geldiğini fark edemedik. Yaşama, var olma, kendini ispat etme, gençlik hırslarını, tahrik dolu resimlerle tüketim aracı haline getirdik.

Mübarek anneliği, kutsal eş kadını, sarı uzun peruklu, ameliyatlarla büzülmüş, ne dediği anlaşılmaz ağızlı, çok boyanmış, az pişmiş bonfile yanaklı, takma kirpikli, yapay eğreti bakan gözlü yüzler, slikonlu, prefabrik vücutlar olarak tanıttık.

En olağan olayları, onlara şok, yakası açılmamış haberler diyesunduk.

Ama o gençliğin 1994 Üniversite sınavlarında % 10 başarılarını, daha doğrusu başarısızlıklarını, eğitimimizdeki felaketi ve çöküntüyü fark edemedik.

Oysa bu % 10 oranı, batı da % 40'tır. Bir Amerikan öğrencisinin 17-18 yaşında aldığı öğrenimi Japon öğrenci 14 yaşında alıyor.

% 10'luk başarıya göre, bir Türk öğrencisinin 30 yaşında alabildiği öğrenimi Amerikan öğrencisi 15 yaşında alıyor demektir.

Bütün bunları da fark edemedik.

Gazetelerde eğitim sistemimizin bu acıklı hali gözler önüne serilirken, o yıl üniversiteye giremeyen gençler aileleriyle beraber yas tutarken, aynı gece televizyonlarda konuşan siyasileri affettiler mi acaba?